

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวเงี้ยว
สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน
อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

เดือนเพ็ญ เจริญสุข

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ปีการศึกษา 2561

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวเงี้ยว
สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน
อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

เดือนเพ็ญ เจริญสุข

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวเงี้ยว
สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน
อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

เดือนเพ็ญ เจริญสุข

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ปีการศึกษา 2561
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี อนุมัติวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี เสนอโดย นางเดือนเพ็ญ เจริญสุข เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการวิจัย
และนวัตกรรม

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศุภวัฒน์ ลาวันย์วิสุทธิ์)

วันที่ 19 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2561

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

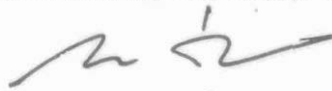
ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไล ทองแผ่)

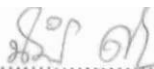
กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพวัลย์ คำคง)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี ดุ่นทอง)

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

(ดร.นันทิยา ทองหล่อ)

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพวัลย์ คำคง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี ตุ่นทอง
ชื่อนักศึกษา	เดือนเพ็ญ เจริญสุข
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี และ 2) ประเมินหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อายุ 10-11 ปี ในปีการศึกษา 2561 รวม 35 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) หลักสูตรฝึกอบรม 2) แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจ มีค่าความเชื่อมั่น 0.800 3) แบบประเมินทักษะการปฏิบัติ และ 4) แบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแง้ว มีค่าความเชื่อมั่น 0.790 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบที่

ผลการวิจัยพบว่า

1. หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ที่พัฒนาขึ้น มีองค์ประกอบของหลักสูตร คือ หลักการ จุดมุ่งหมาย ขอบข่ายเนื้อหาสาระ ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกอบรม การจัดกิจกรรมฝึกอบรม สื่อ และวัสดุอุปกรณ์ การวัดและประเมินผล และแผนการฝึกอบรม ผลการประเมินหลักสูตรของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า มีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ฝึกอบรมได้

2. ผลการประเมินหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน มีดังนี้ 1) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแง้ว ของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน หลังจากการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ทักษะปฏิบัติ เรื่องวัฒนธรรมลาวแง้ว ของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน โดยภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด 3) เจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแง้วของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

Thesis title	A Development of a Training Curriculum on the Topic Entitled, "Lao Ngaw Culture," for Children in Thong En Sub-district Administrative Organization, In Buri District, Sing Buri Province
Thesis Advisors	Asst. Prof. Dr. Tippawan Khumkhong Asst. Prof. Dr. Songsri Toonthong
Name	Dueanpen Jaroensuk
Program	Curriculum and Instruction
Academic Year	2018

ABSTRACT

This research aimed to 1) develop a training curriculum on the topic entitled, "Lao Ngaw Culture," for children in Thong En Sub-district Administrative Organization, In Buri District, Sing Buri Province, and 2) evaluate the training curriculum. The sample, chosen by simple random sampling, consisted of 35 students, aged 10-11, in Thong En Sub-district Administrative Organization, during the academic year 2018. The research instruments included: 1) training curriculum, 2) an achievement test with a reliability value of 0.80, 3) a practical skills assessment form and 4) a measurement form on attitude towards Lao Ngaw culture with a reliability value of 0.790. Data were analyzed in terms of mean, standard deviation, and t-test.

Findings were as follows:

1. The training curriculum consisted of the following components: principles, objectives, contents, training time, training activities, media and equipments, measurement and evaluation, and training plans. The curriculum evaluation by experts revealed that it was appropriate for training.

2. The evaluation of the training curriculum revealed that: 1) The children's learning achievement after the training was significantly higher than that before the training ($p < .05$); 2) Overall, their practical skills on Lao Ngaw culture were at the highest level; 3) Overall, their attitude towards Lao Ngaw culture was at the highest level.

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จัดทำขึ้นเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยคามอนุเคราะห์จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพวัลย์ คำคง ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี ดุ่นทอง กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้กรุณาให้คำปรึกษาและให้ข้อเสนอแนะแก้ไขในการดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์ ตั้งแต่เริ่มต้นจนเสร็จสมบูรณ์ ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพวัลย์ คำคง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี ดุ่นทอง รองศาสตราจารย์ ดร.ปราโมทย์ จันทรเรือง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพชรสุดา เพชรใส และอาจารย์ ดร.ปกเกษตร จุลสุคนธ์ อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ ผู้ซึ่งกรุณาเสียสละเวลาเป็นผู้เชี่ยวชาญทำการตรวจเครื่องมือเพื่อใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ให้มีประสิทธิภาพ

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไล ทองแผ่ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และ ดร.นันทิยา ทองหล่อ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และคณาจารย์สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนทุกท่านที่กรุณาให้ความรู้และคำแนะนำแนวทางในการจัดทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนวัดดงยาง โรงเรียนวัดกลาง โรงเรียนวัดคลองโพธิ์ศรี โรงเรียนวัดล่องกะเบา โรงเรียนวัดไผ่ดำ(มิตรภาพที่ 183) โรงเรียนวัดเช่าสิงห์ และโรงเรียนวัดเชียงราก ที่อำนวยความสะดวกในเรื่องสถานที่ในการเก็บข้อมูล และบุคคลที่มีได้ออกนามในที่นี้ได้กรุณาให้ความรู้ พร้อมทั้งให้คำแนะนำในเรื่องของการศึกษาเล่าเรียนมาโดยตลอด และขอขอบคุณองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอนที่ให้ความอนุเคราะห์สถานที่ในการฝึกอบรมครั้งนี้และขอขอบคุณครอบครัว พี่ น้อง เพื่อนๆ ทุกคนที่คอยเป็นกำลังในการศึกษาเล่าเรียนและในการทำวิจัยครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบใจเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอนทุกคนที่เข้าร่วมกิจกรรมหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ในครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดามารดา ครูและอาจารย์ทุกท่านที่กรุณาให้ความเมตตาวางรากฐานการศึกษาให้แก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

เดือนเพ็ญ เจริญสุข

สารบัญ

	หน้า
หน้าอนุมัติ	ก
บทคัดย่อ	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
ประกาศคุณูปการ	ง
สารบัญ	จ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	6
สมมติฐานการวิจัย.....	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม.....	9
ความหมายของหลักสูตร.....	9
ความหมายของการฝึกอบรม.....	11
วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม.....	12
ประเภทของการฝึกอบรม.....	14
ความสำคัญของการฝึกอบรม.....	14
ประโยชน์ของการฝึกอบรม.....	15
วัฒนธรรมลาวแก้ว.....	16
ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว.....	16
วัฒนธรรมของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว.....	18
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	22
ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	22

	หน้า
บทที่ 2 (ต่อ)	
องค์ประกอบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	22
การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	23
เครื่องมือที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	25
ทักษะการปฏิบัติ.....	26
ความหมายของทักษะการปฏิบัติ.....	26
คุณลักษณะทักษะการปฏิบัติ.....	27
กระบวนการวัดทักษะการปฏิบัติ.....	28
หลักการทดสอบภาคปฏิบัติ.....	31
ข้อจำกัดของการทดสอบภาคปฏิบัติ.....	31
การสังเกตทักษะการปฏิบัติงาน.....	32
เจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว.....	33
ความหมายของเจตคติ.....	33
องค์ประกอบของเจตคติ.....	34
ลักษณะที่สำคัญของเจตคติ.....	35
วิธีการวัดเจตคติ.....	37
แบบวัดเจตคติ.....	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	39
งานวิจัยในประเทศ.....	39
งานวิจัยต่างประเทศ.....	45
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	49
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	49
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	49
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	50
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	57
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	59

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน.....	63
ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว.....	69
ผลการประเมินหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว.....	71
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	75
สรุปผลการวิจัย.....	76
อภิปรายผล.....	76
ข้อเสนอแนะในการวิจัย.....	78
บรรณานุกรม.....	80
ภาคผนวก.....	88
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	89
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์.....	91
ภาคผนวก ค รายชื่อวิทยากร.....	99
ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	101
ภาคผนวก จ การหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	164
ภาคผนวก ฉ ภาพการฝึกอบรม เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์กรบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี.....	179
ประวัติผู้ทำวิทยานิพนธ์.....	197

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 แผนการจัดการฝึกอบรม.....	52
ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของเพศ อายุ และประสบการณ์ฝึกอบรมของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	66
ตาราง 3 จำนวนและร้อยละของเด็กที่มีความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว.....	67
ตาราง 4 แผนการฝึกอบรม.....	71
ตาราง 5 การเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ วัฒนธรรมลาวแก้ว ของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน ระหว่างก่อนและหลังใช้หลักสูตรฝึกอบรม.....	71
ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลความทักษะปฏิบัติเรื่องวัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี.....	72
ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลความเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว ของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี.....	73

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
ภาพ 2 การแต่งกายลาวแง้วของหญิงลาวแง้วสูงวัย.....	19
ภาพ 3 การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแง้วในปัจจุบัน.....	20
ภาพ 4 เสื้อผ้าลาวแง้ว.....	20
ภาพ 5 การแสดงชาวลาวแง้วในตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี.....	21
ภาพ 6 รูปแบบการวิจัย.....	57

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

วัฒนธรรม คือ สิ่งที่มนุษย์ ได้สร้างขึ้นเพื่อประโยชน์ในการดำรงชีวิต และการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างผาสุก ซึ่งเป็นข้อกำหนดกฎเกณฑ์ และได้รับการพัฒนากลายเป็นกฎหมาย ในที่สุด ขณะที่ยึดด้านเป็น ระเบียบแบบแผนการปฏิบัติที่สังคมยอมรับว่าดี ว่าถูกต้อง โดยไม่มีการบังคับแต่เป็นการสมัครใจ ทำและยอมรับปฏิบัติกันเรื่อยมา ดังนั้น วัฒนธรรม จึงเป็นแบบแผนประเพณีปฏิบัติ และได้แสดงออกซึ่งความรู้สึกรู้สึกนึกคิดในสถานการณ์ต่างๆ ที่สมาชิกในสังคมสามารถเข้าใจและซาบซึ้งร่วมกัน ซึ่งเมื่อกล่าวจำเพาะลงไปในเรื่องเฉพาะแต่ละวัฒนธรรม พื้นบ้าน ก็จะเป็นเรื่องของกลุ่มชนหนึ่งๆ อาจจะเป็นที่นิยมและปฏิบัติจากคนทั่วไป หรือเฉพาะกลุ่มก็ได้ ซึ่งวัฒนธรรมพื้นบ้านหรือท้องถิ่นในแต่ละแห่งขึ้นอยู่กับบริบทของชุมชน อาทิ ภูมิอากาศ ภูมิประเทศ ศาสนา คติ ความเชื่อ ลักษณะการประกอบอาชีพ เช่น ชุมชนเกษตรกรรม ชุมชนประมง ชุมชนค้าขาย เป็นต้น นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับ การเปิดรับอารยธรรมและความเจริญของกลุ่มชนอื่น เข้ามาผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมจนทำให้วัฒนธรรมพื้นบ้านบางอย่างกลืนหายไปกับกระแสการไหลบ่าของวัฒนธรรมภายนอกที่ถาโถมเข้ามาอย่างรุนแรง แต่ก็ยังเหลือ วัฒนธรรมท้องถิ่นอีกมากที่ธำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมที่ดั้งเดิมของท้องถิ่นตนเองได้ วัฒนธรรมท้องถิ่นของไทย ก็เป็นอีกวัฒนธรรมหนึ่งที่สะท้อนภาพการเปลี่ยนแปลง และจากความจริงที่ว่า วัฒนธรรมย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามเงื่อนไขเวลา เมื่อมีการคิดค้นหรือพบสิ่งใหม่ๆ ที่ใช้แก้ปัญหา และตอบสนองความต้องการของสังคมได้วัฒนธรรมบางอย่างอาจเลิกใช้ การที่จะรักษา วัฒนธรรมเดิมไว้ต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาวัฒนธรรมนั้นให้เหมาะสมมีประสิทธิภาพ ตามยุคสมัย แต่การเปลี่ยนแปลงต้องควบคู่กับการอนุรักษ์คุณค่าเดิมไว้ด้วย ซึ่งมนุษย์หรือคนในท้องถิ่นนั้นจำเป็นต้องเรียนรู้วัฒนธรรมของตนเอง เพื่อให้เข้าใจถึงชีวิตรักษาคุณค่าความดั้งเดิมไว้ ก่อให้เกิดความภาคภูมิใจและเผยแพร่สู่สังคมอื่น ในขณะเดียวกันก็ต้องพัฒนาให้เจริญงอกงาม ถ่ายทอดอย่างต่อเนื่องกันไปในอนาคต (Panin, 2012)

วัฒนธรรมพื้นบ้านของชนกลุ่มหนึ่งที่มีคุณค่าควรแก่การรักษา คือ วัฒนธรรมของชาวลาวแง้ว ชาวลาวแง้วเป็นชนกลุ่มน้อยที่ถูกกวาดต้อนมาจากอาณาจักรลาว เดิมมีถิ่นฐานอยู่ในเขตชนบทนอกเมืองหรือชานเมืองเวียงจันทน์ หากเป็นพวกที่อยู่ในเขตเมืองเวียงจันทน์จะเรียกว่า “ลาวเวียง” จึงเป็นที่มาของชื่อลาวแง้วนั่นเอง ลาวแง้วที่ถูกกวาดต้อนมาครั้งนั้นมีหลายกลุ่มหลายสายและหลายคราว ทายอดกันเดินทางมาสู่ประเทศไทยแล้วแยกย้ายกันไปตามที่ต่างๆ เช่น ที่ลพบุรี ราชบุรี สระบุรี สิงห์บุรี สุพรรณบุรี ส่วนลาวแง้วในจังหวัดสิงห์บุรีนั้น ครั้งแรกมาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่ในแถบอำเภอบางระจัน ต่อมาบางส่วนก็อพยพลงมาตามลำน้ำเจ้าพระยา ดังหลัก

แหล่งอยู่ที่อำเภออินทร์บุรี แล้วขยับขยายมาอยู่ที่ตำบลทองเอนเป็นกลุ่มใหญ่ และสืบเชื้อสายมีลูกหลานกว่า 4,000 คน ในปัจจุบันนี้ (องค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน, 2560, หน้า 8)

วัฒนธรรมลาวแก้วเป็นวัฒนธรรมหนึ่งที่มีเอกลักษณ์ทางด้านการพูดหรือภาษาซึ่งจะใช้ภาษาลาวแก้วติดต่อกันกับคนกลุ่มเดียวกัน หากพูดกับคนต่างกลุ่มจะใช้ภาษาไทยกลาง ชาวลาวแก้วนับถือศาสนาพุทธ มีความเชื่อเรื่องบาป-บุญ มีการทำบุญในวันพระ อาชีพหลักส่วนใหญ่ ทำนา ทำไร่ ทำสวน เป็นต้น หากกล่าวถึงอุปนิสัยของชาวลาวแก้วแล้วนั้น มักจะชอบรักสงบ ซื่อสัตย์ ขยันหมั่นเพียรและเป็นมิตร มีนิสัยโอบอ้อมอารีกับเพื่อนบ้าน การแต่งกายที่เป็นเอกลักษณ์คือการนุ่งซิ่น กางเกงขาก๊วย นิยมใช้ผ้าทอจากด้ายฝ้าย การแสดงศิลปะพื้นบ้านคล้ายชาวไทยภาคกลางซึ่งไม่เหมือนถิ่นอีสาน อาหารประจำท้องถิ่นจำพวก ปลาสามลามาเข็และปลาร้า เป็นต้น จากวัฒนธรรมลาวแก้วที่ได้กล่าวมานั้นปัจจุบันยังมีให้เห็นอยู่ในตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

วัฒนธรรมลาวแก้ว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ถือว่าเป็นอีกวัฒนธรรมที่กำลังจะสูญหายไป โดยชนรุ่นหลังไม่มีการสืบสานวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง จนทำให้ปัจจุบันคนในชุมชนตำบลทองเอนกว่าร้อยละ 80 ไม่สามารถพูดภาษาลาวแก้วได้ การแต่งกายก็เปลี่ยนแปลงไป อาหารและศิลปะการแสดงสูญหายไปกว่าครึ่ง แต่เดิมคนไทยเชื้อสายลาวแก้วจะสอนลูกหลานให้พูดภาษาลาวแก้ว แต่ปัจจุบันนี้ก็ยังไม่สอนให้พูดลาวแก้วอยู่ แต่เป็นจำนวนน้อย เนื่องจากความเจริญของท้องถิ่น การติดต่อกับคนต่างกลุ่มมีมาก ชาวลาวแก้วได้รับการศึกษามากขึ้น ตลอดจนมีการแต่งงานกับคนไทย จึงสอนลูกหลานและใช้ภาษาไทยกลางอย่างแพร่หลาย และนี่เป็นสาเหตุที่วัฒนธรรมลาวแก้วกำลังจะถูกกลืนหายไปในปัจจุบัน ดังนั้นการจะรักษาวัฒนธรรมลาวแก้วให้คงอยู่สืบไปจึงขึ้นอยู่กับเยาวชนชาวลาวแก้วรุ่นใหม่เป็นสำคัญ ซึ่งหากเยาวชนลาวแก้วเหล่านี้มีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมดั้งเดิมของตน เขาก็จะเกิดความรักและเห็นคุณค่าของวัฒนธรรมพื้นบ้านของตนเอง ดังที่ชาวลาวแก้วตำบลทองเอนจำนวนหนึ่ง ได้กล่าวไว้สอดคล้องกันว่า “เราในฐานะเยาวชนคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว หากธำรงรักษาวัฒนธรรมท้องถิ่นลาวแก้ว ซึ่งเป็นอัตลักษณ์ของชาติพันธุ์เอาไว้ไม่ใช่เรื่องเสียหาย กลับเป็นการดีเสียอีกที่จะช่วยสืบสานวัฒนธรรมท้องถิ่นลาวแก้วไม่ให้สูญหายไปจากแผ่นดินไทยให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้ต่อไป” (รุจิรา เชาว์ธรรม, นงนุช บึงเผ่าพันธุ์, และ สมิง จงกะสิกิจ, 2555)

องค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน (อบต.ทองเอน) มีภารกิจส่งเสริมอีกประการหนึ่งคือการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่น ดังนั้นการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เยาวชนไทยเชื้อสายลาวแก้วในตำบลทองเอน ให้มีความรู้ความเข้าใจและธำรงรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรมลาวแก้วจึงเป็นสิ่งที่องค์การบริหารส่วนตำบลทองเอนพึงกระทำ การให้การอบรมเป็นวิธีการหนึ่งที่มีประสิทธิภาพที่จะทำให้เยาวชนไทยเชื้อสายลาวแก้วมีความรู้ความเข้าใจ และเห็นคุณค่าในวัฒนธรรมลาวแก้วจนนำไปสู่การธำรงรักษาวัฒนธรรมของตน เนื่องจากการฝึกอบรมในปัจจุบันเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลาย ที่ได้รับความสนใจในหน่วยงาน องค์กรต่างๆ ทั้งภาครัฐและ

ภาคเอกชน ซึ่งจะเห็นได้ว่ามีโครงการฝึกอบรมพัฒนาให้กับบุคลากรในระดับต่างๆ และอาชีพในสาขาต่างๆ เพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ เพื่อมุ่งเน้นเพิ่มทักษะคุณภาพ และประสิทธิภาพของคนในองค์กร (ยงยุทธ เกษสาคร, 2545, หน้า 4) การฝึกอบรมเป็นส่วนหนึ่งที่มีสำคัญในการที่จะช่วยให้คนประสบผลสำเร็จหรือถึงจุดหมายที่ชัดเจนตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้เป็นอย่างดี (จงกลณี ชูติมาเทวินทร์, 2544, หน้า 5) ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ วิศรุต วินิจญกุล (2551, บทคัดย่อ) เรื่องพืชสมุนไพร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองบัวตากาน อำเภอดาคลี จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งในส่วนของผลการประเมินผลและการปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรม พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเกี่ยวกับลาวแง้วสำหรับเด็กไทยเชื้อสายลาวแง้วในตำบลทองเอนซึ่งเป็นมวลประสบการณ์ต่างๆ ที่พร้อมจะถ่ายทอดให้แก่เยาวชนรุ่นหลังได้เรียนรู้และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้และดำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมที่จะสืบทอดไปยังรุ่นสู่รุ่น เพราะจุดประสงค์ของการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมก็คือการให้ได้มาซึ่งหลักสูตรฝึกอบรมที่มีประสิทธิภาพ สามารถนำมาใช้ในการฝึกอบรมให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เข้ารับการฝึกอบรม สามารถพัฒนาผู้เข้ารับการอบรมให้มีความรู้ความเข้าใจทั้งด้านความรู้ ความคิด และเจตคติที่ดีขึ้นได้ (สุนีย์ ภูพันธ์, 2545, หน้า 174)

จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยในฐานะคนในตำบลทองเอนลูกหลานลาวแง้ว ได้ตระหนักถึงความสำคัญของวัฒนธรรมลาวแง้ว จึงได้พัฒนาหลักสูตรลาวแง้ว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี เพื่อให้เด็กในตำบลทองเอนได้เรียนรู้ เข้าใจ เกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่น และมีเจตคติที่ดีเกี่ยวกับชาติพันธุ์ของตนเอง และอยากที่จะเป็นส่วนหนึ่งในการอนุรักษ์วัฒนธรรมลาวแง้วไว้ให้รุ่นลูกหลานต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี
2. เพื่อประเมินหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

ความสำคัญของการวิจัย

1. เด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว ทำให้เกิดความรัก ความภาคภูมิใจ และการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมลาวแก้ว ให้ดำรงอยู่ต่อไป
2. ชุมชนท้องถิ่นตำบลทองเอนได้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา โดยนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาร่วมจัดการเรียนรู้ได้ตามความต้องการของท้องถิ่น
3. เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมที่เกี่ยวกับการถ่ายทอดและอนุรักษ์วัฒนธรรมให้กับผู้ที่สนใจหรือเกี่ยวข้อง
4. เป็นแนวทางส่งเสริมให้เด็กในตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี มีส่วนร่วมเผยแพร่และอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นลาวแก้ว

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ตัวแปรที่ศึกษา เนื้อหาของหลักสูตร และระยะเวลา

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เด็กอายุระหว่าง 10–11 ปี ในตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ในปี พ.ศ. 2561 จากโรงเรียนจำนวน 7 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนชุมชนวัดดงยาง โรงเรียนวัดกลาง โรงเรียนวัดคลองโพธิ์ศรี โรงเรียนวัดส่องกะเบา โรงเรียนวัดไผ่ดำ(มิตรภาพที่ 183) โรงเรียนวัดเช่าสิงห์ และโรงเรียนวัดเชียงราก รวม 369 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เด็กอายุระหว่าง 10–11 ปี ในตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ในปี พ.ศ. 2561 จำนวน 7 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนชุมชนวัดดงยาง โรงเรียนวัดกลาง โรงเรียนวัดคลองโพธิ์ศรี โรงเรียนวัดส่องกะเบา โรงเรียนวัดไผ่ดำ(มิตรภาพที่ 183) โรงเรียนวัดเช่าสิงห์ และโรงเรียนวัดเชียงราก โรงเรียนละ 5 คน รวมทั้งสิ้น 35 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) โดยวิธีการจับสลาก

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ หลักสูตรการฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ความรู้ความเข้าใจ เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว

2.2.2 ทักษะปฏิบัติตามวัฒนธรรมลาวแก้ว

2.2.3 เจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว

3. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

3.1 ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

3.2 วัฒนธรรมของลาวเงี้ยว ได้แก่

3.2.1 ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

3.2.2 อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

3.2.3 การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

3.2.4 บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

3.2.5 ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

4. ระยะเวลา

ระยะเวลาในการทดลองหลักสูตรฝึกอบรมครั้งนี้ ทำการทดลองใน ปี พ.ศ. 2561 จำนวน 2 วัน วันละ 6 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การสร้างหลักสูตรฝึกอบรม ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของชุมชน เพื่อเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด มีขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตรฉบับร่าง 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินผลและการปรับปรุงหลักสูตร

หลักสูตรฝึกอบรมเรื่องลาวเงี้ยว หมายถึง แผนการฝึกอบรมที่กำหนดโครงสร้างเนื้อหา เวลาและมวลประสบการณ์เรื่องวัฒนธรรมลาวเงี้ยว ตำบลทองเอน เพื่อให้เด็กมีความรู้ความเข้าใจ ในวัฒนธรรมลาวเงี้ยว ซึ่งประกอบด้วย ภาษา การแต่งกาย อาหาร และศิลปะการแสดง โดยมีองค์ประกอบของหลักสูตร คือ หลักการ จุดมุ่งหมาย ขอบข่ายเนื้อหาสาระ ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกอบรม การจัดกิจกรรมฝึกอบรม สื่อและวัสดุอุปกรณ์ การวัดและประเมินผล และแผนการฝึกอบรม

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวเงี้ยว หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กในด้านความรู้ ความเข้าใจและการนำไปใช้ อันเป็นผลมาจากการเรียนรู้ตามหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องลาวเงี้ยว ที่สามารถประเมินได้จากแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวเงี้ยวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ทักษะปฏิบัติตามวัฒนธรรมลาวเงี้ยว หมายถึง การแสดงออกถึงความสามารถของเด็กในการปฏิบัติกิจกรรมตามวัฒนธรรมลาวเงี้ยว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี จากการฝึกอบรมตามหลักสูตรในแต่ละกิจกรรม ประกอบด้วย ภาษาลาวเงี้ยว การแต่งกาย

ลาวแง้ว อาหารลาวแง้ว บ้านเรือนของลาวแง้ว และศิลปะการแสดงลาวแง้ว สามารถประเมินได้จากการประเมินทักษะปฏิบัติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

เจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแง้ว หมายถึง ความรู้สึกทั้งทางบวกและทางลบของเด็กที่มีต่อวัฒนธรรมลาวแง้วในด้านความสนใจ การให้ความสำคัญ การเห็นคุณค่า การให้ความร่วมมือในการปฏิบัติ การนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน สามารถวัดได้จากแบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแง้วที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

เด็ก หมายถึง ประชากรชาย หญิง ที่มีอายุระหว่าง 10-11 ปี ในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ในปี พ.ศ.2561

กรอบแนวคิดของการวิจัย

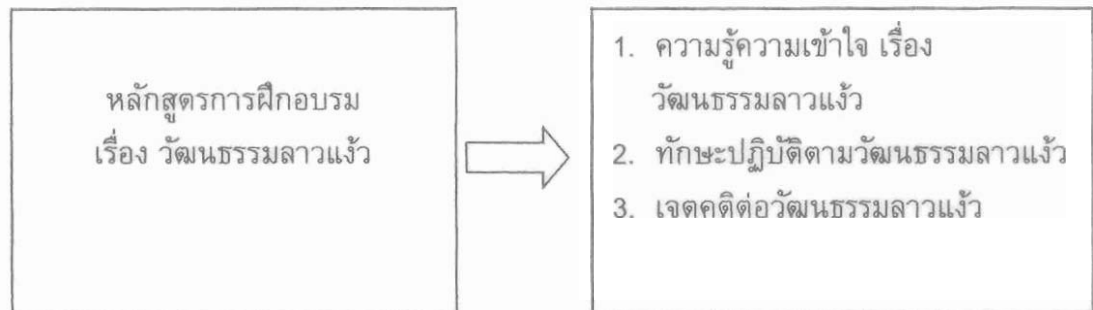
ในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องลาวแง้ว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูลจากเอกสาร และงานวิจัย แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร โดยนักการศึกษาหลายท่านได้ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรไว้ดังนี้

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539, หน้า 19) ได้สรุปแนวคิดของ ทาบา (Hilba Taba) ว่ามีกระบวนการของการพัฒนาหลักสูตรมี 7 ขั้นตอน ได้แก่ 1) สำรวจปัญหาความต้องการจำเป็นต่างๆ ของสังคม 2) กำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร 3) คัดเลือกเนื้อหาที่จะนำมาสอน 4) จัดลำดับเนื้อหา 5) คัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ 6) จัดลำดับประสบการณ์การเรียนรู้ 7) กำหนดวิธีการประเมินผลและแนวทางปฏิบัติ ในส่วนรูปแบบการพัฒนาหลักสูตร ปอง เซเลอร์ และ อเล็กซานเดอร์ สุนีย์ ภูพันธ์ (2545, หน้า 169) ได้สรุปไว้ว่าเป็นกระบวนการพัฒนาหลักสูตรที่คำนึงถึงบริบทของโรงเรียน และท้องถิ่นมี 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) กำหนดเป้าหมาย จุดมุ่งหมาย และขอบเขต 2) การออกแบบหลักสูตร 3) การนำหลักสูตรไปใช้ 4) การประเมินผลหลักสูตร และกาญจนา คุณารักษ์ (2540, หน้า 310) กล่าวว่าหลักสูตร มี 4 ขั้นตอน คือ 1) กำหนดจุดมุ่งหมาย 2) กำหนดโครงสร้างของหลักสูตร 3) ทดลองใช้หลักสูตร 4) ประเมินการใช้หลักสูตร

จากการศึกษาขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตรข้างต้น ผู้วิจัยได้รวบรวมประมวลเอาแนวคิดและทฤษฎีของนักการศึกษาตลอดจนผู้ที่ทำการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร มาวิเคราะห์สังเคราะห์ ในการจัดลำดับขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นลาวแง้ว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี มากำหนดเป็นแนวทางการวิจัยเป็น 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตรฉบับร่าง 3) การทดลองใช้หลักสูตร และ 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร ซึ่งผู้วิจัยกำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังภาพ 1 ดังนี้

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแง้ว ของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ที่เข้ารับการฝึกอบรมตามหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น หลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นแนวทางการวิจัย ดังนี้

1. การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม
 - 1.1 ความหมายของหลักสูตร
 - 1.2 ความหมายของการฝึกอบรม
 - 1.3 วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม
 - 1.4 ประเภทของการฝึกอบรม
 - 1.5 ความสำคัญของการฝึกอบรม
 - 1.6 ประโยชน์ของการฝึกอบรม
2. วัฒนธรรมลาวแง้ว
 - 2.1 ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว
 - 2.2 วัฒนธรรมของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว
 - 2.2.1 ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว
 - 2.2.2 อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว
 - 2.2.3 การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว
 - 2.2.4 ที่อยู่อาศัยของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว
 - 2.2.5 ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 3.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 3.2 องค์ประกอบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 3.3 การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 3.4 เครื่องมือที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
4. ทักษะการปฏิบัติ
 - 4.1 ความหมายของทักษะการปฏิบัติ
 - 4.2 คุณลักษณะด้านทักษะการปฏิบัติ
 - 4.3 กระบวนการวัดทักษะการปฏิบัติ
 - 4.4 หลักการทดสอบภาคปฏิบัติ
 - 4.5 ข้อจำกัดของการทดสอบภาคปฏิบัติ

4.6	การสังเกตทักษะการปฏิบัติงาน
5.	เจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว
5.1	ความหมายของเจตคติ
5.2	องค์ประกอบของเจตคติ
5.3	ลักษณะที่สำคัญของเจตคติ
5.4	วิธีการวัดเจตคติ
5.5	แบบวัดเจตคติ
6.	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
6.1	งานวิจัยในประเทศ
6.2	งานวิจัยต่างประเทศ

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เป็นการจัดทำแผนสำหรับเตรียมชุดของโอกาสในการเรียนรู้ของบุคคลที่จะได้รับการฝึกอบรมประกอบด้วยจุดมุ่งหมายและชุดของประสบการณ์เรียนรู้ได้วางแผนและให้แนวทางไว้เพื่อให้ผู้ได้รับการฝึกอบรมได้เรียนรู้ จนมีความรู้ มีทักษะ มีเจตคติที่ดีและมีความสามารถในการจัดการ ตามเป้าหมายที่วางไว้

1. ความหมายของหลักสูตร

คำว่า "หลักสูตร" มาจากคำภาษาอังกฤษว่า "curriculum" ได้มีนักการศึกษาได้กำหนดความหมายของหลักสูตรเอาไว้อย่างมากมาย ดังนี้

บรรพต สุวรรณประเสริฐ (2544, หน้า 14) ได้ให้ความหมายของหลักสูตร 4 ข้อ ได้แก่

1. หลักสูตร หมายถึง รายวิชาหรือเนื้อหาสาระที่ใช้สอน
2. หลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ที่โรงเรียนหรือสถานศึกษาจัดให้แก่ผู้เรียน
3. หลักสูตร หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอน
4. หลักสูตร หมายถึง สิ่งที่สังคมคาดหวังหรือมุ่งหวังจะให้ผู้เรียนได้รับ

ถวัลย์ มาศจรัส (2545, หน้า 52) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า คือ มวลประสบการณ์ที่สถานศึกษาจัดให้แก่ผู้เรียนตามสภาพและความต้องการของท้องถิ่นนั้นๆ และหลักสูตรเป็นแผนหรือแนวทางหรือข้อกำหนดให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถโดยส่งเสริมให้แต่ละบุคคลพัฒนาไปสู่ศักยภาพสูงสุดของตน

ปราโมทย์ จันทรเรือง (2548, หน้า 5) กล่าวว่า หลักสูตรตามความหมายเดิม หมายถึง รายวิชา หรือเนื้อหาที่กำหนดไว้ให้ผู้เรียนได้เรียน หลักสูตรตามความหมายใหม่ หมายถึง มวลประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทั้งในด้านอารมณ์ จิตใจ สังคม และปัญญา

สมนึก ชาดทอง (2549, หน้า 4) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตรคือ การบูรณาการศิลปะการเรียนรู้และมวลประสบการณ์ต่างๆ เข้าด้วยกัน ซึ่งสามารถนำไปสู่ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นไปตามสิ่งที่สังคมคาดหวังและมีการกำหนด แบบแผนงานไว้ล่วงหน้าโดยสามารถปรับปรุงพัฒนา ให้เอื้อประโยชน์ต่อผู้เรียนได้มีความรู้ ความสามารถตามศักยภาพแต่ละบุคคล

ทาบ (Taba, 1991, p. 11) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า หลักสูตรคือ แผนการเรียนรู้ที่ประกอบด้วยจุดประสงค์และจุดมุ่งหมายเฉพาะ การเลือกและการจัดเนื้อหา วิธีการ จัดการสอน และการประเมินผล

กู๊ด (Good, 1973, p. 157) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้เป็น 3 ประการ ดังนี้

1. หลักสูตร หมายถึง เนื้อหาวิชาที่จัดไว้อย่างเป็นระบบเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาจน จบชั้นหรือได้รับประกาศนียบัตรในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง
2. หลักสูตร หมายถึง โปรแกรมการศึกษาที่ทางสถานศึกษากำหนดให้ผู้เรียนได้ ศึกษาจนจบชั้น หรือได้ประกาศนียบัตรเพื่อสามารถเข้าเรียนต่อในสายวิชาชีพต่อไป
3. หลักสูตร หมายถึง กลุ่มวิชาและประสบการณ์ต่างๆ ที่กำหนดไว้ให้ผู้เรียนได้ ศึกษาภายใต้การแนะนำของสถานศึกษา

จอร์จ พอสเนอร์ (George J. Posner, 1992, p. 45) ได้ให้คำนิยามของหลักสูตรไว้ 6 ประการดังนี้

1. หลักสูตร หมายถึง ขอบข่ายและลำดับของการเรียนรู้ (scope and sequence) ซึ่งเป็นชุดของการเรียนรู้ที่มีเป้าหมายสำหรับแต่ละระดับการศึกษา
2. หลักสูตร หมายถึง แผนการทั้งหมดของชุดการเรียนรู้ (syllabus) ที่ประกอบด้วยเป้าหมายสำหรับชุดการเรียนรู้ (goals) ประเด็นที่เป็นหัวข้อสำคัญ (topic) ข้อกำหนดในการเรียนรู้ (assignments) การวัดและการประเมินผล (evaluation)
3. หลักสูตร หมายถึง โครงสร้างที่เป็นกรอบของเนื้อหาสาระ (content outline) ที่ เป็นการกำหนดเนื้อหาสาระของการสอนให้มีความเสมอภาคกันในการวางแผนหลักสูตรเพื่อให้ การจัดการเรียนรู้ดำเนินไปภายในกรอบของเนื้อหาสาระที่กำหนดไว้
4. หลักสูตร หมายถึง เอกสารตำรา (textbooks) เป็นเอกสารสำหรับครูนำไปใช้ เป็นแนวทางประกอบการสอนในแต่ละวัน ซึ่งจะนำเสนอให้ทราบถึงจุดประสงค์และวิธีการที่จะ บรรลุจุดประสงค์ (ends and means)
5. หลักสูตร หมายถึง ชุดของการศึกษาหรือชุดของการเรียน (course of study) เป็นชุดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ให้ครบทั้งชุด เปรียบเหมือนเส้นทางที่นักเดินทางต้องใช้ เดินทางเพื่อให้ถึงจุดหมายปลายทางที่กำหนดไว้

6. หลักสูตร หมายถึง ประสบการณ์ที่วางแผน (planned experience) ความหมายตามนัย คือ หลักสูตรประกอบไปด้วยประสบการณ์ทั้งหมดของผู้เรียนที่ได้รับการวางแผนโดยโรงเรียน

จากความหมายของหลักสูตรดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า หลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ทั้งหลายที่จัดให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยมีข้อกำหนดซึ่งระบุจุดมุ่งหมายของการศึกษา เกณฑ์การใช้หลักสูตร เพื่อจัดการเรื่องการสอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เปลี่ยนแปลงสติปัญญา พฤติกรรม ทักษะ เจตคติและการปฏิบัติไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

2. ความหมายของการฝึกอบรม

ชาญ สวัสดิ์สาลี (2542, หน้า 14) กล่าวว่า การฝึกอบรม คือ กระบวนการที่เป็นระบบที่จะช่วยเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงาน รวมถึงการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และพฤติกรรมในการปฏิบัติงานของบุคคล (ผู้ปฏิบัติงาน) ให้ดีขึ้นทั้งนี้เพื่อให้บุคคลนั้นสามารถปฏิบัติงานที่อยู่ในความรับผิดชอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะเป็นประโยชน์ต่องานที่รับผิดชอบในปัจจุบัน และ/งานที่กำลังจะได้รับมอบหมายให้ทำในอนาคตโดยตรง

นริศรา ทองธรรมชาติ (2544, หน้า 12) กล่าวว่า การฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการหรือกิจกรรมที่จัดขึ้น เพื่อพัฒนาทักษะความชำนาญ ความรู้อันจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพโดยไม่จำกัดการศึกษา สถานที่ เพศ และโอกาส และเป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิต การฝึกอบรมจะช่วยลดปัญหาของการทำงานและป้องกันปัญหาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นได้

ปราโมทย์ จันทรเรือง (2548, หน้า 21) ได้สรุปความหมายของการฝึกอบรมว่าเป็นการทำให้บุคคลมีความรู้ความเชี่ยวชาญที่แท้จริงและสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สมคิด บางโม (2548, หน้า 14) หมายถึง กระบวนการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานเฉพาะด้านของบุคคลโดยมุ่งเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ และทัศนคติ อันจะนำไปสู่การยกมาตรฐานการทำงานให้สูงขึ้น ทำให้บุคคลมีความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานและองค์การบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

ชูชัย สมितिไกร (2551, หน้า 5) ได้กล่าวว่า การฝึกอบรม คือ กระบวนการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบเพื่อสร้างหรือเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ ความสามารถและเจตคติ ของบุคลากร อันจะช่วยปรับปรุงให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพสูงขึ้น

บีช (Beach, 1980, p. 65) ได้ให้ความหมายของการฝึกอบรมไว้ว่า การฝึกอบรมเป็นกระบวนการที่จัดทำขึ้นเพื่อให้บุคคลได้เรียนรู้และมีความชำนาญ โดยมีวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้บุคคลได้รู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลไปในทางที่ต้องการ

ไมโคลวิช, และเบอร์รว (Mikovich, & Boudreau, 1991, p. 407) ได้ให้คำนิยาม การฝึกอบรมไว้ดังนี้ การฝึกอบรม คือ กระบวนการในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ความรู้ที่เป็นระบบ รวมถึงการจูงใจพนักงานที่มีอยู่ในปัจจุบัน เพื่อที่จะปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นและมีคุณลักษณะตามใจที่ต้องการในงาน

จากแนวคิดของนักการศึกษาข้างต้น สรุปได้ว่า การฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการที่ถ่ายทอดเพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมได้เรียนรู้และปฏิบัติ โดยมุ่งเพิ่มพูนความรู้ ทักษะหรือความชำนาญและเจตคติ และนำไปปฏิบัติงานให้บรรลุผลที่กำหนดไว้

3. วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม

ในการจัดการฝึกอบรมประการแรกต้องถามตัวเองก่อนว่าจะฝึกอบรมไปทำไม ฝึกอบรมเพื่อใคร จะใช้เทคนิควิธีการสอนอย่างไร ใช้ระยะเวลาเท่าไร ทำแล้วจะให้ผลต่อผู้เข้ารับการอบรมอย่างไรบ้าง คำตอบเหล่านี้จะทำให้เราสามารถสร้างโครงการฝึกอบรมที่เกิดประโยชน์สูงสุดมีนักศึกษาได้ให้ความหมายของวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม ดังนี้

วิน เชื้อโพธิ์หัก (2537, หน้า 30) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมโดยทั่วไปแล้ว มี 4 อย่าง คือ

1. เพื่อเพิ่มพูนความรู้และแนวคิดใหม่ๆ วัตถุประสงค์ข้อนี้เน้นให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้รับความรู้ หลักการ ทฤษฎีในเรื่องที่เข้ารับการฝึกอบรม การฝึกอบรมจึงเป็นการบรรยาย อภิปราย สรุปเนื้อหาสาระที่เกี่ยวกับความรู้ แนวคิดหรือทฤษฎีใหม่ๆ ที่เกิดจากการทดลอง ค้นคว้า วิจัยแล้ว นำความรู้เหล่านั้นมาเผยแพร่ให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้ทราบเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับความรู้และแนวความคิดใหม่ๆ ที่เกิดขึ้น

2. เพื่อเพิ่มทักษะและประสบการณ์ในการทำงาน ให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้มีความชำนาญ ความคล่องแคล่วในการปฏิบัติงาน การฝึกอบรมจึงเป็นการทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้ลงมือปฏิบัติงานโดยใช้เครื่องมือ หรือวัตถุเกื้อหนุนเช่นเดียวกับที่ใช้อยู่ในองค์กร เช่น การฝึกอบรม การลงทะเลเบียน ก็ต้องให้ผู้รับการอบรมได้ลงมือปฏิบัติภารกิจในขณะฝึกอบรม โดยใช้รูปแบบของบัญชีเช่นเดียวกับบัญชีที่ใช้ในองค์กร ก็จะทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความชำนาญความคล่องแคล่วในการปฏิบัติงาน

3. เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เหมาะสมกับงาน วัตถุประสงค์นี้เน้นให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมปรับเปลี่ยนความประพฤติและพฤติกรรมของตนให้เป็นพฤติกรรมที่ดี เป็นที่ต้องการของสังคม บุคคลจำนวนมากมีความรู้สึกดี แต่ไม่นำความรู้มาใช้ในการดำรงชีวิต

4. เพื่อปรับเปลี่ยนเจตคติให้สอดคล้องกับความต้องการขององค์กร การที่บุคคลเข้ามาอยู่ในองค์กร บุคลากรจะต้องมีเจตคติที่ตรงกับเจตคติขององค์กร องค์กรที่ดีจะต้องมีบุคลากรที่มีความตั้งใจตรงกันในการจัดการองค์กรให้บรรลุเป้าหมาย การเปลี่ยนแปลงเจตคติให้สอดคล้องกับความต้องการขององค์กรจึงเป็นสิ่งสำคัญ

พัฒนา สุขประเสริฐ (2541, หน้า 5) ได้ให้วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมโดยทั่วไป แล้วมีจุดมุ่งหมายเพื่อ

1. เพื่อเพิ่มพูนความรู้ (knowledge)
2. พัฒนาทักษะ (skill)
3. เปลี่ยนแปลงเจตคติ (attitude)

สมคิด บางโม (2545, หน้า 14) ได้กล่าวถึง วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม เป็นการเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถในการทำงานเฉพาะอย่าง อาจจำแนกวัตถุประสงค์ในการฝึกอบรมได้ 4 ประการ เรียกว่า kusa ดังนี้

1. เพื่อเพิ่มพูนความรู้ (knowledge, k)
2. เพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจ (understand, u)
3. เพื่อเพิ่มพูนทักษะ (skill, s)
4. เพื่อเปลี่ยนแปลงเจตคติ (attitude, a)

ซึ่งเมื่อนำแนวคิดของนักวิชาการดังกล่าวทั้งสองท่าน ที่กล่าวถึงความหมายของ วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมมาหลอมรวมกันแล้ว ก็จะได้ความหมายดังนี้

1. เพื่อเพิ่มพูนความรู้ (knowledge, k) ให้มีความรู้ หลักการ ทฤษฎี แนวคิดในเรื่องที่อบรม เพื่อนำไปใช้ในการทำงานหรือเพื่อแก้ไขความรู้ เพื่อการปฏิบัติงานของแต่ละบุคคล
2. เพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจ (understand, u) เป็นลักษณะที่ต่อเนื่องจากความรู้ กล่าวคือ เมื่อรู้ในหลักการ และทฤษฎีแล้ว สามารถตีความ แปลความ ขยายความ และอธิบาย ให้คนอื่นทราบได้ รวมทั้งนำไปประยุกต์ได้
3. เพื่อเพิ่มพูนทักษะ (skill, s) ทักษะคือความชำนาญหรือความคล่องแคล่วในการ ปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างอัตโนมัติ สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้อง โดยใช้เวลาน้อยลง
4. เพื่อเปลี่ยนแปลงเจตคติ (attitude, a) เจตคติ หรือทัศนคติ คือความรู้สึกที่ดี หรือสิ่งที่ไม่ดีต่อสิ่งต่างๆ การฝึกอบรมมุ่งให้เกิด หรือเพิ่มความรู้สึที่ดีๆ ต่อองค์การ ต่อผู้บังคับบัญชา ต่อเพื่อนร่วมงาน และต่องานต่อหน้าที่

สรุป วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ ความชำนาญ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านความรู้ ความสามารถ มีทักษะการปฏิบัติงานที่ ถูกต้อง ตรงตามขั้นตอน มีความพึงพอใจต่องานที่ทำและมีเจตคติที่ให้ผู้รับการฝึกอบรม โดยถือ เป้าหมายขององค์การเป็นเกณฑ์

4. ประเภทของการฝึกอบรม

ประเภทของการฝึกอบรมนั้น มีวิธีการแบ่งได้หลายอย่างแตกต่างกันไป ดังนี้
วิจิตร อาวะกุล (2540, หน้า 82-86) ได้แบ่งการอบรมออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. การฝึกอบรมก่อนทำงาน (pre-service training or pre-entry training) เป็นการฝึกอบรมในขณะที่ยังศึกษาอยู่สาขาใดสาขาหนึ่งแล้วมีการฝึกปฏิบัติงานตามสาขาวิชานั้นเพื่อเตรียมการก่อนศึกษาจบแล้วไปปฏิบัติงานนั้นจริง

2. การอบรมปฐมนิเทศ (orientation) เป็นการฝึกอบรมแก่ผู้บรรจุทำงานใหม่ซึ่งในระยะแรกยังไม่รู้อะไรเกี่ยวกับงานและประสบการณ์การทำงานและบุคลากรในที่ทำงานเดียวกัน

3. การฝึกอบรมก่อนเข้าสู่ตำแหน่งใหม่ (introduction training) เป็นการฝึกอบรมแก่ผู้ที่ศึกษาจบก่อนถูกส่งตัวไปปฏิบัติงานในท้องที่เฉพาะ หรือก่อนดำรงตำแหน่งใหม่

4. การฝึกอบรมระหว่างปฏิบัติการหรือประจำการ (in-service training) เป็นการจัดฝึกอบรม เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถ ความชำนาญงานในหน้าที่ที่ตนทำให้มากยิ่งขึ้น เช่น การอบรมระยะสั้น สัมมนา การประชุมปฏิบัติการ เป็นต้น

คาร์เตอร์ วี กู๊ด (Carter V. Good, 1973, p. 42) อ้างถึงใน พนิจดา วีระชาติ (2543, หน้า 49) กล่าวถึงการฝึกอบรมประเภทนี้ว่าเป็นการฝึกอบรมหรือการสอนที่จัดเป็นพิเศษหรือเฉพาะคนที่ทำงานอยู่แล้วรวมถึงบุคคลในวงการอาชีพต่าง ๆ โดยมุ่งที่จะเพิ่มพูนความสามารถของคนเหล่านั้น

จากประเภทของการฝึกอบรมดังกล่าว อาจสรุปได้ว่า การฝึกอบรมแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ การฝึกอบรมก่อนทำงานเป็นการฝึกอบรมขั้นต้น เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงาน และการฝึกอบรมระหว่างทำงาน เป็นการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาเพื่อให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

5. ความสำคัญของการฝึกอบรม

รวิวัฒน์ สิริภูบาล (2543, หน้า 24-25) ได้กล่าวว่า การฝึกอบรมมีความสำคัญเป็นอย่างมากเนื่องจากเป็นกรรมวิธีที่ช่วยป้องกันปัญหา แก้ไขปัญหาและสนับสนุนการศึกษาลดข้อผิดพลาดช่วยให้บุคคลได้เรียนรู้และเพิ่มเติมประสบการณ์โดยไม่ต้องเสียเวลาทำงานปกติ เป็นกรรมวิธีที่ช่วยให้บุคคล มีโอกาสพัฒนาท่าทีและบุคลิกภาพของตนให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าเผชิญอุปสรรค ก่อให้เกิดความสามัคคีระหว่างบุคลากรที่ทำงานร่วมกัน

เสนห์ จุ้ยโต (2544, หน้า 1-2) การฝึกอบรมในปัจจุบันได้รับความสนใจจากผู้บริหาร และนักวิชาการ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในศาสตร์ทางการบริหารได้ให้ความสำคัญของการฝึกอบรมในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการพัฒนาองค์กร การฝึกอบรมเป็นขั้นตอนหนึ่งหรือกิจกรรมหนึ่งของการบริหารทรัพยากรมนุษย์

จากความสำคัญของการฝึกอบรมดังกล่าว สรุปได้ว่า การฝึกอบรมเป็นวิธีการพัฒนาคนให้มีความรู้ความเข้าใจ เจตคติ และทักษะการปฏิบัติงาน เพื่อพัฒนาการทำงาน หรือการแก้ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในหน่วยงานให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น รวมทั้งสนองตอบการทำงานของบุคลากรในหน่วยงานให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือตรงตามหน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยงานตามที่กำหนดไว้ ซึ่งการฝึกอบรมจำเป็นต้องมีการวางแผน กำหนดโครงสร้างการฝึกอบรม ประกอบด้วยเนื้อหาสาระใด ระยะเวลาการฝึกอบรมที่เหมาะสมกับเนื้อหาและบุคลากร เทคนิควิธีการที่ใช้ในการอบรม เพื่อสนองความมุ่งหมายที่ต้องการให้ผู้เข้ารับการอบรม มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

6. ประโยชน์ของการฝึกอบรม

การฝึกอบรม นับได้ว่าเป็นเครื่องมือใช้สำหรับการพัฒนาบุคลากรในหน่วยงานของภาครัฐและเอกชน หากแต่การจัดฝึกอบรมแต่ละครั้งต้องใช้งบประมาณมากมาย ถ้าหน่วยงานนั้นๆ รู้จักสร้างบรรยากาศในการทำงานและนำทรัพยากรบุคคลที่ผ่านการฝึกอบรมมาใช้ในการปฏิบัติงานอย่างเหมาะสมก็จะทำให้หน่วยงานมีการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีและได้รับประโยชน์

อุทัย หิรัญโต (2523, หน้า 153) อ้างถึงใน บุปผา พงษ์ไพบูลย์ (2548, หน้า 39) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการฝึกอบรม สรุปได้ดังนี้

1. ช่วยให้ระบบวิธีการปฏิบัติงานดีขึ้น
2. ช่วยลดค่าใช้จ่าย แรงงาน และเวลาในการปฏิบัติงานให้น้อยลง
3. ช่วยลดเวลาเรียน วิธีการปฏิบัติงานให้น้อยลง
4. ช่วยแบ่งเบาภาระการปฏิบัติงานของผู้บังคับบัญชาให้น้อยลง
5. ทำให้ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่มีสมรรถภาพสูงขึ้น
6. ทำให้ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

เริงลักษณ์ โรจน์พันธ์ (2529, หน้า 9) อ้างถึงใน บุปผา พงษ์ไพบูลย์ (2548, หน้า 38) กล่าวถึงประโยชน์ของการฝึกอบรม สรุปได้ดังนี้

1. การฝึกอบรมทำให้วิธีปฏิบัติงานดีขึ้น
2. การฝึกอบรมช่วยลดค่าใช้จ่าย แรงงาน และเวลาในการปฏิบัติงานให้น้อยลง
3. การฝึกอบรมช่วยลดเวลาเรียน วิธีการปฏิบัติงานให้น้อยลง
4. การฝึกอบรมช่วยแบ่งเบาภาระการปฏิบัติงานของผู้บังคับบัญชาได้มากขึ้น เพราะผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมแล้วย่อมจะรู้และเข้าใจถึงวิธีการปฏิบัติงานได้เป็นอย่างดีและถูกต้อง
5. การฝึกอบรมทำให้สายการบังคับบัญชา การควบคุม การบริหาร การติดต่อประสานงานและความร่วมมือดีขึ้นทั้งภายในและภายนอกหน่วยงาน
6. การฝึกอบรมช่วยส่งเสริมจิตใจและศีลธรรมของผู้ปฏิบัติงานให้ดีขึ้น

7. การฝึกอบรมกระตุ้นเตือนผู้ปฏิบัติงานเพื่อความก้าวหน้าในการทำงานของตนตามปกติ การเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง และการโยกย้ายข้าราชการในหน่วยงาน ผู้ที่ผ่านการฝึกอบรมมาแล้วมักจะได้รับการพิจารณาก่อนเพราะเป็นผู้รู้งาน

8. การฝึกอบรมช่วยให้ระบบและวิธีการทำงานมีประสิทธิภาพสูงขึ้นรู้จักนำความรู้ จากการฝึกอบรมมาพิจารณาความผิด ถูก ในการปฏิบัติงานจะช่วยให้มีการแก้ไขข้อบกพร่องของการปฏิบัติงานอยู่ตลอดเวลา

วิจิตร อาวะกุล (2540, หน้า 42) ได้กล่าวถึงประโยชน์การฝึกอบรมว่าการฝึกอบรมนอกจากเป็นสิ่งจำเป็นในการแก้ปัญหาในองค์กรแล้ว ยังก่อให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนต่างๆ ดังนี้ คือ เพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต ทำให้ผลผลิตมีคุณภาพสูงขึ้น พนักงานมีขวัญ กำลังใจดีขึ้น ทำให้มีความรู้ ความชำนาญในวิทยาการใหม่ๆ

สรุปได้ว่า ประโยชน์ของการฝึกอบรมนั้น นอกจากจะเป็นการพัฒนาให้บุคคลได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้ใหม่ๆ ในหน้าที่การงาน เพื่อให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพแล้วยังเป็นการเพิ่มคุณภาพและปริมาณของผลผลิตและการบริการขององค์กรอีกด้วย

วัฒนธรรมลาวแก้ว

1. ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

ชาติพันธุ์ลาวแก้ว ลาวแก้วเป็นชนกลุ่มน้อย ที่ตั้งถิ่นฐานในเขตชนบทนอกเมืองหรือชานเมืองเวียงจันทน์ ส่วนลาวแก้วที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยนั้นได้ถูกกวาดต้อนมาจากอาณาจักรเวียงจันทน์ในสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 3) ระหว่างปี พ.ศ. 2369–2370 ซึ่งเจ้าอนุวงศ์ก่อกบฏ ต่อฝ่ายไทยทรงโปรดเกล้าฯ ให้ทำลายอาณาจักรเวียงจันทน์เสียเพื่อมิให้สามารถตั้งตัวได้อีก ในครั้งนั้นชาวลาวถูกกวาดต้อนมาหลายกลุ่มหลายสายและหลายคราว ทอยยกันเดินทางมาสู่ประเทศไทยทั้งถูกบังคับและสมัครใจแล้วแยกย้ายกันไปตามที่ต่างๆ เช่น ลพบุรี ราชบุรี สระบุรี สุพรรณบุรี และสิงห์บุรี (ตำบลทองเอน)

การสืบค้นข้อมูลลาวแก้ว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จากคำบอกเล่าของปู่ยอด พรหมสโร (พ.ศ. 2430) เล่าต่อๆ กันมา ท่านได้เล่าความเป็นมาของลาวแก้วไว้ว่า มีไม่กี่ตระกูลที่อพยพมาจากบ้านสิงห์โพรงหางเสือ ล่องเหนือตามลำน้ำเจ้าพระยามาอยู่ที่ วัดม่วง วัดโพธิ์ศรีในอำเภออินทร์บุรี ต่อมา จำนวนคนมากขึ้นที่ดินทำกินไม่เพียงพอ จึงหักร้างถางพง เพื่อทำนา ทำไร่ แถบสำราญที่ตำบลทองเอน แล้วตั้งหลักปักฐาน สืบมา ปู่ยอด พรหมสโร (พ.ศ. 2430–พ.ศ. 2528) ผู้บอกเล่าความเป็นมาของชาวลาวแก้ว เมื่อ พ.ศ. 2525 ขณะมีอายุ 95 ปี ว่าบรรพบุรุษของท่าน คือทวดพุด เป็นชาวลาวแก้วรุ่นแรกที่อพยพมาจากประเทศลาว เมื่อทวดพุดอายุ 16 ปี กำลังจะบวชเณร แต่ถูกกวาดต้อนเป็นเชลย มาอยู่เมืองไทยที่บ้านสิงห์แถบวัดสาธุการาม ต่อมาได้แต่งงานกับย่าทวดชื่อ ดัง มีลูกชื่อ ปู่หวัน (ซึ่งเป็นปู่ของปู่ยอด) สรุปว่าช่วงระยะเวลาดังกล่าว ประมาณสมัยรัชกาลที่ 3 นั้นเอง นอกจากนี้ท่านยังได้เล่าเรื่องเกี่ยวกับ

สภาวะสงครามจะต้องอพยพมาจากถิ่นฐานเดิมมาอยู่เมืองไทย พอสรุปได้ว่า ลาวแฉวที่ตำบลทองเอน มีถิ่นฐานอยู่ชนบทนอกเขตเมืองเวียงจันทน์ จึงเรียกว่า “แฉว” หากอยู่ในเมืองเวียงจันทน์เรียกว่า “พวกลาวเวียง” ลาวแฉวกลุ่มนี้ถูกกวาดต้อนมาในครั้งเจ้าอนุวงศ์ก่อกบฏฝ่ายไทย คือพระยาราชสุภาวดี เป็นแม่ทัพยกไปปราบได้ชัยชนะแล้วทำลายเมืองเวียงจันทน์เสีย พร้อมกวาดต้อนผู้คนมาเป็นเชลยและเพื่อป้องกันมิให้ลาวแข็งเมืองอีก พวกลาวถูกกวาดต้อนมาครั้งนั้นมีหลายกลุ่ม หลายสาย และหลายคราวทยอยกันเดินทางมาสู่ประเทศไทย แล้วแยกย้ายกันไปตามที่ต่าง ๆ เช่น ที่ลพบุรี ราชบุรี สระบุรี สิงห์บุรี สุพรรณบุรี พวกลาวแฉวในจังหวัดสิงห์บุรี ครั้งแรกมาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่ตำบลโพงพางเสื่อ บ้านสิงห์ (อยู่ในแถบวัดสาธุการาม อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรีในปัจจุบันนี้) ต่อมาบางส่วนก็อพยพย้ายลงมาตามลำน้ำเจ้าพระยา ตั้งหลักแหล่งอยู่ที่อำเภออินทร์บุรี แถบวัดม่วง วัดโพธิ์ศรี แล้วขยับขยายมาอยู่ที่ตำบลทองเอนในปัจจุบันนี้ จากการสัมภาษณ์ผู้สูงอายุในหมู่บ้านก็กล่าวตรงกันว่า บรรพบุรุษของตนถูกกวาดต้อนมาจากประเทศลาว บ้างก็ข้ามมาจากเมืองเวียงจันทน์ บ้างก็ว่ามาจากเมืองหลวงพระบาง

ท่านพระครูปลัด กัลป์ยานวณิช (รด ถาวโร) เจ้าอาวาสวัดโพธิ์ศรี ตำบลอินทร์อำเภออินทร์บุรี (ท่านมรณภาพ เมื่ออายุ 102 ปี ในปี พ.ศ.2554) ท่านได้กล่าวถึงบรรพบุรุษของท่านและกลุ่มชาวลาวแฉวว่าอพยพมาจากเมืองหลวงพระบาง ดังนี้ “ถิ่นฐานเดิมอยู่ที่ตำบลพังคิ แขวงเมืองหลวงพระบาง ประเทศลาว ประมาณปี พ.ศ.2370 ลาวเวียงจันทน์และลาวหลวงพระบางก่อกบฏต่อไทย พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 3 โปรดฯ ให้ยกกองทัพไปปราบปรามจนหัวเมืองลาวสงบราบคาบ และกวาดต้อนครอบครัวลาวให้อพยพมาอยู่เมืองไทย ในครั้งนั้นครอบครัวลาวแฉว ตำบลพังคิ ก็ถูกกวาดต้อนมาด้วย คุณยายของท่านชื่อ แม่เฒ่าแดง (ซึ่งมีอายุถึง 100 ปี) ได้เล่าให้ฟังว่า ครอบครัวชาวบ้านพังคิที่ถูกกวาดต้อนมาคราวนั้นมีหัวหน้าใหญ่ ชื่อพ่อเฒ่าบังจาแม่ของแม่เฒ่าแดง ซึ่งอพยพมาครั้งนั้นชื่อเฒ่าขอด เวลานั้นอายุได้ 11 ขวบ เขาให้ถือกระบี่บังน้ำกับแบกตุ้งไฟอันหนึ่งเท่านั้น เดินทางรอนแรม มาประมาณ 2 เดือนเศษ “ครั้นเมื่อถึงเมืองอินทร์บุรี มาเห็นที่ตรงนี้ทำเลดีเหมาะสมที่จะพักอาศัยเป็นที่ทำมาหากินต่อไป พ่อเฒ่าบังจาจึงขอร้องหัวหน้าคนไทยขอตั้งถิ่นฐานอยู่ที่เมืองอินทร์ ครอบครัว บังจาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่บ้านบางกะปิ คือแถบวัดม่วง วัดโพธิ์ศรี ส่วนครอบครัวอื่นเช่น ครอบครัวเชียงปา ไปตั้งรกรากอยู่บ้านทองเอนบ้าง บ้านปลาไหลบ้าง บ้านสิงห์อำเภอบางระจันบ้าง” คำบอกเล่าของปู่ยอด และพระครูปลัด กัลยาณวณิช (รด ถาวโร) นี้มีมูลตรงกับเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ไทย ในสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ระหว่างปี พ.ศ.2369-2370 เจ้าอนุวงศ์เป็นกบฏจึงทรงโปรดเกล้าฯ ให้ยกทัพไปปราบถึง 2 ครั้ง เมื่อได้ชัยชนะ โปรดเกล้าฯ ให้ทำลายอาณาจักรเวียงจันทน์เสียเพื่อมิให้ตั้งตัวได้อีก แล้วกวาดต้อนผู้คนมาไว้หัวเมืองรอบกรุงเทพฯ และโปรดฯ ให้รวมอาณาจักรเวียงจันทน์เข้ากับอาณาจักรสยาม ดังนั้นชาวลาวแฉวก็คงเข้ามาอยู่ในเมืองไทยในช่วงปี พ.ศ.2369-2370 นี้เอง เมื่อตรวจสอบระยะเวลาขึ้นไปประมาณ 2-3 ชั่วอายุ

คน ซึ่งก็ใกล้เคียงกับคำบอกเล่าของปู่ยอด พรหมสโร พระครูปลัดกัลยาณวัฒน์ (รด ถาวโร) และผู้สูงอายุของชาวลาวแฉ่งที่บอกแก่ลูกหลานว่าบรรพบุรุษของตนมาจากลาวตั้งแต่รุ่นทวด นั่นเอง

ลาวแฉ่ง ตำบลทองเอน จากคำบอกเล่าของปู่ยอด พรหมสโร ครูหนุนช บึงเผ่าพันธ์ ได้เล่าถึงความเป็นมาของชาวลาวแฉ่ง ตำบลทองเอน ไว้ว่า บรรพบุรุษหรือต้นตระกูลของชาวลาวแฉ่งทองเอนนั้นมีการอพยพมาจากบ้านสิงห์โพรงหางเสือ ล่องเหนืมาตามลำน้ำเจ้าพระยามาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่วัดม่วง และ วัดโพธิ์ศรี อำเภอนิคมบ่งบุรี ซึ่งต่อมามีประชากรเพิ่มมากขึ้นที่ดินทำมาหากินไม่เพียงพอ จึงได้หักร้างทางพงเพื่อทำนาแถบสำโรงตำบลทองเอน แล้วตั้งถิ่นฐานสืบมา ปู่ยอด พรหมสโร กล่าวอีกว่า ขณะนั้นท่านอายุ 95 ปี แต่มีความจำแม่นยำ ไม่หลงลืมบรรพบุรุษของท่าน คือทวดพุด เป็นชาวลาวแฉ่งรุ่นแรกที่อพยพมาจากอาณาจักรเวียงจันทร์ ขณะนั้นทวดพุดอายุ 16 ปี กำลังจะบวชเณร แต่ถูกกวาดต้อนเป็นเชลยมาอยู่อาณาจักรไทยที่บ้านสิงห์ วัดสาธุการาม ตำบลบางระจัน ซึ่งต่อมาได้แต่งงานกับย่าทวดชื่อ ดั่ง มีลูกชื่อปู่หวัน (ซึ่งเป็นปู่ของปู่ยอด พรหมสโร) จากการสัมภาษณ์ท่านพระครูปลัดกัลยาณวัฒน์ (รด ถาวโร) เจ้าอาวาสวัดโพธิ์ศรี ตำบลนิคมบ่งบุรี อำเภอนิคมบ่งบุรี (หนุนช บึงเผ่าพันธ์, 2527) ท่านได้กล่าวว่าบรรพบุรุษของท่านเป็นลาวแฉ่งที่อพยพมาจากเมืองหลวงพระบาง มีถิ่นฐานที่ตำบลพังคี่ แขวงเมืองหลวงพระบาง ในครั้งนั้นมีครอบครัวลาวแฉ่ง ตำบลพังคี่ถูกกวาดต้อนมาด้วยพร้อมคุณยายของท่านชื่อเฒ่าแดง (ขณะนั้นมีอายุ 100 ปี) ซึ่งมีหัวหน้าใหญ่ชื่อพ่อเฒ่าบังจา เล่าให้ฟังมีความสอดคล้องกับคำบอกเล่าของปู่ยอด พรหมสโร และ พระครูปลัด กัลยาณวัฒน์ (รด ถาวโร) และมีมูลตรงกับเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ไทยในสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวระหว่างปี พ.ศ.2369-2370 และเมื่อตรวจสอบระยะเวลาขึ้นไปประมาณ 2-3 ชั่วอายุคน ซึ่งมีความใกล้เคียงกับคำบอกเล่าของบุคคลข้างต้น

2. วัฒนธรรมของคนไทยเชื้อสายลาวแฉ่ง

2.1 ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวแฉ่ง ภาษาลาวแฉ่ง ชาวลาวแฉ่งใช้ภาษาแฉ่งติดต่อกับคนกลุ่มเดียวกัน หากพบกับคนต่างกลุ่มจะใช้ภาษาไทยกลาง แต่เดิมคนไทยเชื้อสายลาวแฉ่งจะสอนลูกหลานให้พูดภาษาลาวแฉ่ง แต่ปัจจุบันนี้ก็ยังไม่ให้พูดภาษาลาวแฉ่งอยู่ แต่เป็นจำนวนน้อย เนื่องจากความเจริญของท้องถิ่น การติดต่อกับคนต่างกลุ่มมีมาก และชาวลาวแฉ่งได้รับการศึกษามากขึ้นตลอดจนมีการแต่งงานกับคนไทย ทำให้มีการพูดภาษาไทยมากขึ้น

2.2 อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแฉ่ง อาหารของลาวแฉ่ง คือ ข้าวเจ้า นานครั้งจะรับประทานข้าวเหนียว กับข้าวได้แก่ ลาบ ก้อย ปลา ร้า น้ำพริก อาหารประเภทปลา แกงส้ม เป็นต้น ลาวแฉ่งนิยมรับประทานอาหารที่ใส่ปลาร้าทั้งดิบและสุกเป็นประจำ (จารุวรรณ เขียวอ่อน, 2551)

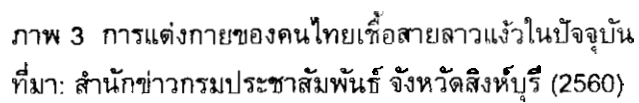
2.3 การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวจำว

การแต่งกายของชาวลาวแก้ว ผู้หญิงนุ่งโจงกระเบนหรือนุ่งผ้าซิ่น หากอยู่บ้านจะใช้ผ้าขาวม้าคาดอกแบบตะเบงมาน แต่ถ้าไปวัดหรืองานพิธีจะใช้ผ้าคาดอกแล้วมีผ้าอีกผืนทำสไบเฉียง ผู้หญิงโสดนิยมใส่กำไลขา 2 ข้าง กำไลนี้จะถอดออกต่อเมื่อแต่งงานแล้ว นอกจากนี้ยังนิยมเจาะหูใส่ต่างหู 2 ข้าง ส่วนผู้ชายเวลาไปวัดหรืองานพิธีจะนุ่งโจงกระเบน ถ้าอยู่บ้านจะนุ่งกางเกงขาก๊วย ใส่เสื้อคอกลมที่ตัดจากผ้าที่ทอเอง และนิยมเจาะหู 1 ข้าง แต่เดิมผู้ชายชาวลาวแก่นยมนิยมสักตามตัวทั้งหน้าอก แขน และขา เพราะเชื่อว่าตัวจะอยู่อย่างคงกระพัน เป็นเครื่องหมายของการเป็นผู้มีคาถาอาคม แต่ปัจจุบันความเชื่อนั้นลดน้อยลง (จารุวรรณ เขียวอ่อน, 2551)

ภาพ 2 การแต่งกายลาวแจ้วของหญิงลาวแจ้วสงวัย

ที่มา : การแต่งกายลาวเงี้ยวทองเอน (ทองเอนดอทคอม, 2560)

2.4.1 เรือนใต้ถุนสูงแบบทรงไทย มีฝาทำเป็นฝาเพ็ญหรือฝาปะกน หลังคาจั่ว ค่อนข้างแหลม ตกแต่งขอบจั่วด้วยแผ่นไม้บ้านลมและตัวเหงา

A black and white photograph of a two-story wooden building, likely a schoolhouse, with a porch and a gabled roof. The building is surrounded by trees and a fence.

ภาพ 4 เอือนลาวแก้ว
ที่มา : ดึก แสงบุญ (2549)

2.5 ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว

ศิลปะการแสดงของชาวลาวแง้ว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี นั้น จะมีการร้องรำทำเพลงสนุกสนานหลังจากฤดูเก็บเกี่ยวพืชผลทางการเกษตรเสร็จแล้ว เช่น การแสดงเซิ้งงอบ ซึ่งมีการละเล่นกันหลังจากเกี่ยวข้าว การนำผลผลิตเก็บเข้ายุ้งฉางเรียบร้อยแล้ว ทุกคนจะออกมาสานงอบแล้วร้องรำทำเพลงกัน (เซิ้งงอบ) ส่วนเด็กๆ ก็จะนำกะลามะพร้าวมาเคาะเป็นจังหวะแล้วเต้นไปตามจังหวะ

ภาพ 5 การแสดงชาวลาวแง้วในตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี
ที่มา : การแต่งกายลาวแง้วทองเอน (ทองเอนดอทคอม, 2560)

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ชนินทร์ชัย อินทราภรณ์, สุวิทย์ หิรัญยาภาณช์, และสิริวรรณ เมธีวิวัฒน์ (2540, หน้า 4) ได้กล่าวถึงความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ว่าเป็นความสำเร็จในด้านความรู้ ทักษะสมรรถภาพด้านต่างๆ ของสมอง หรือมวลประสบการณ์ทั้งปวงของบุคคลที่ได้รับการเรียน การสอนหรือผลงานที่นักเรียนได้จากการประกอบกิจกรรมส่วนหนึ่ง

ภพ เลหาไพบูลย์ (2542, หน้า 329) ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ได้จากที่ไม่เคยกระทำได้หรือ กระทำได้มาก่อนที่จะมีการเรียนการสอนซึ่งเป็นพฤติกรรมที่วัดได้

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543, หน้า 29) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ว่า คือคุณลักษณะรวมถึงความรู้ความสามารถของบุคคล อันเป็นผลจากการเรียนการสอนหรือ มวลประสบการณ์ทั้งปวงที่บุคคลได้รับจากการเรียนการสอน ทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมในด้านต่างๆ ของสมรรถภาพทางสมอง

ศิริชัย กาญจนวาสี (2538, หน้า 162) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์เป็นผลการเรียนรู้ตาม แผนที่กำหนดไว้ล่วงหน้า อันเกิดจากกระบวนการเรียนการสอนในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่งที่ ผ่านมา

จากการศึกษาความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ข้างต้น พอสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นความสำเร็จทางด้านความรู้ ความสามารถ สติปัญญา ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึง ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ เกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่นลาวแก้ว อันเป็นผลมาจากการเรียนรู้ตามหลักสูตรฝึกอบรม วัฒนธรรมลาวแก้ว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่ง พิจารณาจากข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์หรือคะแนนจากงานที่ได้รับมอบหมาย โดยในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบเลือกตาม 4 ตัวเลือก ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. องค์ประกอบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บลูม (Bloom, 1976, p. 52) ได้กล่าวถึง ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนในโรงเรียนไว้ว่า ประกอบด้วย

1. พฤติกรรมด้านความรู้ ความคิด หมายถึง ความสามารถทั้งหลายของผู้เรียนซึ่ง ประกอบด้วยความถนัดและพื้นฐานเดิมของผู้เรียน

2. คุณลักษณะด้านจิตพิสัย หมายถึง สภาพการณ์หรือแรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนเกิด การเรียนรู้สิ่งใหม่ ได้แก่ ความสนใจ เจตคติ ที่มีต่อเนื้อหาวิชาที่เรียนในโรงเรียน ระบบการเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพ

3. คุณภาพการสอน ได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียน การสอนเสริมแรงจากครู การแก้ไขข้อผิดพลาด และรู้ผลว่าตนเองกระทำได้ถูกต้องหรือไม่

3. การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ภัทรา นิคมานนท์ (2538, หน้า 41) กล่าวถึง พฤติกรรมด้านความสามารถทางสติปัญญาของบุคคล มีการจำแนกความสามารถออกเป็น 6 ระดับจากความสามารถขั้นต่ำไปสูง ได้แก่

1. ความรู้ความจำ คือ ความสามารถในการระลึกได้ถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เคยมีประสบการณ์มาก่อนจะโดยวิธีใดก็ตาม เช่น จากการเรียนรู้ในห้องเรียน ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือพิมพ์ การบอกเล่าต่อ ๆ กันมา เป็นต้น พฤติกรรมด้านความรู้ความจำนี้ยังจำแนกได้อีก 3 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ

1.1 ความรู้เฉพาะเรื่อง เป็นความรู้เกี่ยวกับศัพท์นิยาม และความรู้เกี่ยวกับกฎและความจริงเฉพาะเรื่อง

1.2 ความรู้ในวิธีดำเนินการ ได้แก่ 1) ความรู้เกี่ยวกับระเบียบแบบแผน 2) ความรู้เกี่ยวกับแนวโน้มและลำดับขั้น 3) ความรู้เกี่ยวกับการจำแนกประเภท 4) ความรู้เรื่องเกณฑ์และ 5) ความรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธี

1.3 ความรู้รวบยอดในเนื้อเรื่อง เป็นความรู้เกี่ยวกับ 1) หลักวิชาและการขยายหลักวิชาและ 2) ความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีและโครงสร้าง

2. ความเข้าใจ คือ ความสามารถในการผสมผสานความรู้ความจำ แล้วขยายความคิดออกไปอย่างสมเหตุสมผล ความเข้าใจมี 3 ลักษณะ คือ

2.1 การแปลความ เป็นความสามารถในการสื่อความหมายจากภาษาหนึ่งหรือแบบฟอร์มหนึ่งไปสู่ภาษาหนึ่ง อาจแปลได้หลายลักษณะ เช่น แปลจากภาษายากไปง่าย แปลจากภาษาเทคนิคเป็นภาษาสามัญ และแปลจากพฤติกรรม รูปภาพ ท่าทาง เป็นข้อความ เป็นต้น

2.2 การตีความ เป็นการเอาผลจากการแปลความหมายหลายๆ สิ่งมาผสมผสานเรียบเรียงเป็นความคิดใหม่อย่างมีความหมาย

2.3 การขยายความ เป็นการขยายแนวความคิดให้กว้างไกลไปจากข้อมูลเดิมอย่างสมเหตุสมผล ซึ่งต้องอาศัยทั้งการแปลความและตีความประกอบกัน จึงจะสามารถขยายความหมายของเรื่องราวนั้นได้

3. การนำไปใช้ เป็นความสามารถนำความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เรียนรู้มาแล้วไปแก้ปัญหาที่แปลกใหม่ หรือสถานการณ์ที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน แต่อาจใกล้เคียงหรือคล้ายคลึงกับเรื่องที่เคยพบเห็นมาก่อนได้

4. การวิเคราะห์ เป็นความสามารถแยกแยะเรื่องราวสิ่งต่างๆ ออกเป็นส่วนย่อยๆ ได้ ทำให้สามารถมองเห็นความสัมพันธ์กันอย่างชัดเจน สามารถค้นหาความจริงต่างๆ ที่ซ่อนแฝงอยู่ในเนื้อเรื่องนั้นๆ ได้ การวิเคราะห์มี 3 ลักษณะ ได้แก่

4.1 วิเคราะห์ความสำคัญ เป็นความสามารถในการแยกแยะองค์ประกอบย่อยที่รวมอยู่ในเรื่องราวนั้นๆ เพื่อชี้ให้เห็นถึงมูลเหตุ ต้นกำเนิด สาเหตุ ผลลัพธ์และประเด็นสำคัญของเรื่องราวต่างๆ

4.2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ เป็นการพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบย่อยที่รวมกันอยู่ในเรื่องราวนั้นๆ ว่ามีความสัมพันธ์เกี่ยวพันกันในลักษณะใดอาจเหมือนกันหรือต่างกัน คล้อยตามกันหรือขัดแย้ง เกี่ยวข้องกันหรือไม่เกี่ยวข้องกันอะไรเป็นเหตุของผลนั้น หรืออะไรเป็นผลของเหตุ นั้น เป็นต้น

4.3 วิเคราะห์หลักการ เป็นความสามารถในการค้นหาว่า การที่โครงสร้างและระบบของวัตถุ สิ่งของ เรื่องราวและการกระทำต่างๆ รวมกันอยู่ในสภาพเช่นนั้นได้เพราะยึดหลักหรือแก่นอะไรเป็นสำคัญ

5. การสังเคราะห์ เป็นการนำองค์ประกอบย่อยๆ ต่างๆ ตั้งแต่ 2 สิ่งขึ้นไปมารวมเข้าเป็นเรื่องราวเดียวกัน เพื่อให้เห็นโครงสร้างที่ชัดเจน แปลก ใหม่ไปจากเดิม มีลักษณะคล้ายความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่แปลกใหม่ มีคุณค่าและเป็นประโยชน์ การสังเคราะห์มี 3 ประเภท ได้แก่

5.1 การสังเคราะห์ข้อความ เป็นความสามารถในการผสมผสานความรู้และประสบการณ์ต่างๆ ทำให้เกิดเป็นข้อความหรือผลิตผลใหม่ขึ้น อาจสังเคราะห์ได้โดยการพูดเขียน หรือสังเคราะห์รูปภาพก็ได้

5.2 การสังเคราะห์แผนงาน เป็นความสามารถในการกำหนดแนวทาง วางแผนเขียนโครงการต่างๆ ล่วงหน้าขึ้นมาใหม่ ให้สอดคล้องกับข้อมูลและจุดมุ่งหมายที่วางไว้

5.3 การสังเคราะห์ความสัมพันธ์ เป็นความสามารถในการนำเอาความสำคัญและหลักการต่างๆ มาผสมผสานให้เป็นเรื่องเดียวกัน ทำให้เกิดเป็นสิ่งที่สำเร็จรูปหน่วยที่มีความสัมพันธ์แปลกไปจากเดิม เกิดเป็นเรื่องราวใหม่ และแนวคิดใหม่ที่มีประสิทธิภาพ และผิดไปจากเรื่องย่อยๆ ของเดิม

6. การประเมินค่า เป็นความสามารถในการตัดสินใจเกี่ยวกับคุณค่าของเนื้อหาและวิธีการต่าง ๆ โดยสรุปอย่างมีหลักเกณฑ์ว่า เหมาะสม มีคุณค่า ดี-เลว เพียงไร การประเมินค่าต้องอาศัยเกณฑ์ประกอบการตัดสินใจ ซึ่งมี 2 ลักษณะ ได้แก่

6.1 การตัดสินใจโดยอาศัยข้อเท็จจริงหรือเกณฑ์ภายในเนื้อเรื่อง เป็นการประเมินหรือตัดสินใจโดยยึดความถูกต้องตามเนื้อเรื่อง เนื้อหานั้นๆ หรือตามข้อมูลที่ปรากฏอยู่

6.2 การตัดสินใจโดยอาศัยเกณฑ์ภายนอก เป็นการตัดสินใจโดยใช้เกณฑ์ที่ไม่ได้ปรากฏตามเนื้อเรื่องนั้นๆ แต่ใช้เกณฑ์ที่กำหนดขึ้นมาใหม่ ซึ่งอาจเป็นเกณฑ์ตามเหตุผลทางตรรกศาสตร์ การยอมรับของสังคม สภาพความเป็นจริง ความยุติธรรม เป็นต้น

สุมล ว่องวาณิช (2546, หน้า 145) กล่าวว่า บลูมและคณะได้ศึกษางานวิจัยการเรียนรู้ด้านความรู้-ความคิดของมนุษย์ พบว่า ความสามารถทางสติปัญญาจากง่ายสู่สิ่งที่ซับซ้อนและจากรูปธรรมสู่นามธรรม ซึ่งสามารถจำแนกขั้นตอนการเรียนรู้ได้เป็น 6 ขั้นตอนดังนี้

1. ความรู้ความจำ เป็นความสามารถในการจดจำหรือระลึกถึงสิ่งของ เรื่องราว กระบวนการหรือหลักการต่างๆ ตามเนื้อหาที่ได้เรียนหรือได้มีประสบการณ์มาแล้ว

2. ความเข้าใจ เป็นความสามารถในการแปลความหมาย ตีความหมาย หรือขยายความ ข่าวนสาร แนวคิดในรูปแบบอื่น สรุปความด้วยคำพูดตนเอง หรือสรุปแนวโน้มจากข่าวสารที่ได้

3. การนำไปใช้ เป็นความสามารถในการเลือกใช้กฎ หลักการ หรือกระบวนการที่เหมาะสม สำหรับแก้ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ใหม่

4. การวิเคราะห์ เป็นความสามารถในการแยกแยะส่วนประกอบ ความสัมพันธ์ หรือ หลักการ แยกออกจากกันเป็นส่วนประกอบย่อยๆ จนเห็นลำดับขั้นของความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบย่อยๆ อย่างชัดเจน

5. การสังเคราะห์ เป็นความสามารถในการจัดการรวมส่วนประกอบย่อยๆ ข้อความแผนงาน หรือหลักการ รวมเข้าด้วยกันเป็นรูปแบบโครงสร้าง หรือแนวคิดใหม่ที่มีความหมายหรือความสำคัญแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

6. การประเมินผล เป็นความสามารถในการตัดสินคุณค่าสิ่งของ กระบวนการ ผลผลิต หรือแนวคิด โดยใช้หลักการแห่งเหตุผลภายในหรือพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานจากภายนอก

จากข้อแนวคิดของนักการศึกษาข้างต้น สรุปว่า การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการฝึกอบรมหลักสูตรลาวแก้ว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี คือ ความรู้ ความจำ ความเข้าใจและการนำไปใช้

4. เครื่องมือที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เครื่องมือที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ซึ่ง พิชิต ฤทธิ์จิรัฐ (2551, หน้า 213) ได้แบ่งไว้ 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (teacher made test) หมายถึง เป็นแบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเฉพาะกลุ่มที่ครูสอน ซึ่งใช้กันทั่วไปในโรงเรียนทำให้ครูสามารถวัดได้ตรงจุดมุ่งหมายเพราะผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเอง

2. แบบทดสอบมาตรฐาน (standardized test) เป็นแบบทดสอบที่วัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนทุกๆ ไป เป็นแบบทดสอบที่ได้หาคุณภาพมาแล้ว มีมาตรฐานในการดำเนินการสอบ และมาตรฐานในการแปลความหมายของคะแนนซึ่งมีข้อดีคือคุณภาพของแบบทดสอบเป็นที่เชื่อถือได้ ทำให้สามารถนำผลไปเปรียบเทียบได้กว้างขวางกว่า

นอกจากนี้บุญชม ศรีสะอาด (2537, หน้า 50-53) ได้เสนอลักษณะเครื่องมือที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1. แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (criterion referenced test) หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นตาม จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีคะแนนจุดตัด หรือคะแนนเกณฑ์สำหรับ ใช้ตัดสินว่า ผู้สอบมีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ หรือไม่ การวัดตรงตามจุดประสงค์เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้

2. อิงกลุ่ม (norm referenced test) หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งสร้าง เพื่อวัดให้ครอบคลุมหลักสูตร จึงสร้างตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร ความสามารถในการจำแนกผู้สอบตามความเก่ง อ่อนได้ดีเป็นคะแนนที่ใช้ความสามารถในการให้ความหมาย และแสดงถึงศักยภาพของบุคคลนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่น ๆ ที่ใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ

จากนักการศึกษาได้กำหนดเครื่องมือที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอสรุปได้ว่า เครื่องมือที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือ แบบทดสอบที่สอบแบบอิงเกณฑ์ และแบบทดสอบที่อิงกลุ่ม

ทักษะการปฏิบัติ

1. ความหมายของทักษะการปฏิบัติ

สมาพร สุขสำอาจ (2547, หน้า 203) ได้กล่าวถึงความหมายของทักษะไว้ว่า ทักษะ หมายถึง ความชำนาญ ความชัดเจน สันทัด

สมคิด พรหมจ้อย (2548, หน้า 189) กล่าวว่า ทักษะการปฏิบัติ หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติในกิจกรรมต่างๆ หรือความเคลื่อนไหวทางกายที่แสดงออกมา อาจเป็นผลมาจากการเชื่อมโยงสัมพันธ์ของความสามารถทางสมอง และคุณลักษณะด้านเจตคติ ประกอบกับการได้มีโอกาสฝึกทักษะ

สมนึก ภัททิยธนี (2546, หน้า 50) ให้ความหมายของการวัดทักษะการปฏิบัติว่า เป็นการวัดผลงานที่นักเรียนลงมือปฏิบัติ ซึ่งสามารถวัดได้ทั้งกระบวนการและผลงาน ในสภาพธรรมชาติ (สถานการณ์จริง) หรือในสภาพที่กำหนดขึ้น (สถานการณ์จำลอง)

รุ่งลาวัลย์ รังสาศน์ (2549, หน้า 65) ได้กล่าวถึง ทักษะการปฏิบัติว่า หมายถึง การปฏิบัติงานต้องอาศัยการประสานสัมพันธ์ของอวัยวะต่างๆ ของร่างกายเพื่อทำงานให้เสร็จ และเมื่อทำบ่อยๆ จะเกิดความชำนาญ และเกิดการเรียนรู้ขึ้น

สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ องค์การมหาชน (2556, หน้า 26) ได้กล่าวเกี่ยวกับด้านทักษะการปฏิบัติงานว่า ทักษะการปฏิบัติงาน เป็นการปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับความสามารถทางสมอง ผสมกับความรู้ลึก จิตใจ การวัดการปฏิบัติงาน จึงครอบคลุมลักษณะต่าง ๆ ดังนี้ 1) ความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติงาน 2) กระบวนการปฏิบัติงานซึ่งครอบคลุมการเตรียมพร้อมทางกาย และใจ และ 3) ผลงานที่ทำเสร็จแล้ว

จากแนวคิดความหมายของนักการศึกษา สรุปว่า การวัดทักษะการปฏิบัติ หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติงานที่ได้จากการฝึกอบรมซึ่งสามารถวัดได้จาก กระบวนการและผลงานตามสภาพจริง

2. คุณลักษณะทักษะการปฏิบัติ

สุวิมล ว่องวานิช (2546, หน้า 145) กล่าวว่า ทักษะการปฏิบัติเป็นการประสานงานของประสาท (สมอง) และกล้ามเนื้อ ซึ่งเน้นความคล่องแคล่ว รวดเร็ว ถูกต้องและชำนาญ การจำแนกระดับการเรียนรู้ทางด้านทักษะการปฏิบัติ ได้มีนักวิจัยได้เสนอแนวทาง การสร้างระบบจำแนกพัฒนาการทางทักษะการปฏิบัติไว้อย่างเป็นลำดับขั้นจากระดับง่ายไปจนถึงระดับซับซ้อน โดยจำแนกเป็น 7 ระดับดังนี้

1. การรับรู้ของระบบประสาทและกล้ามเนื้อ การใช้ระบบประสาททั้ง 5 ได้แก่ หู ตา จมูก ลิ้น และผิวหนัง ในการรับรู้และแปลความหมายสิ่งเร้าที่ประสบ จัดนำมาสัมพันธ์กันเพื่อจะได้นำไปปฏิบัติกิจกรรมนั้นๆ
2. ความพร้อมที่จะปฏิบัติ การเตรียมความพร้อมทางด้านสมอง อารมณ์ และร่างกายที่จะปฏิบัติกิจกรรมนั้นๆ
3. การปฏิบัติตามข้อเสนอแนะ การลงมือปฏิบัติ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยการเลียนแบบและการลองผิดลองถูก
4. การปฏิบัติจนเป็นนิสัย ปฏิบัติการตามลำดับขั้นตอนได้อย่างต่อเนื่องด้วยความมั่นใจจนเกิดความเคยชินติดเป็นนิสัย
5. การปฏิบัติที่สลับซับซ้อน ปฏิบัติกิจกรรมที่สลับซับซ้อนขึ้นโดยไม่ต้องใช้ความคิดมากนัก และกระทำได้อย่างคล่องแคล่วชำนาญ
6. การปรับเปลี่ยนปฏิบัติการ เปลี่ยนหรือพลิกแพลงปฏิบัติการให้เข้ากับสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม
7. การสร้างปฏิบัติการใหม่ การสร้างปฏิบัติขึ้นมาใหม่ด้วยตนเอง โดยอาศัยการปรับปรุงปฏิบัติการเก่าที่เคยทำมา

สุพิมพ์ ศรีพันธ์วรสกุล (2548, หน้า 288) ได้สรุปแนวคิดทางด้านทักษะการปฏิบัติของนักศึกษาลงต่อไปนี้

สารระบบจำแนกของซิมป์สัน (Simpson, 1972) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมทางด้านทักษะพิสัยที่เป็นทักษะที่ต่อเนื่องกัน 6 ขั้น ดังนี้

1. การรับรู้ เป็นการรับรู้เกี่ยวกับประสาทสัมผัสต่อวัตถุและสิ่งของ ที่เกิดจากการกระตุ้นประสาทสัมผัส การเลือกสิ่งบอกเหตุ และการแปลความหมาย
2. การเตรียมพร้อม เป็นลักษณะของการปรับตัวให้มีความพร้อมต่อการกระทำ โดยเป็นการเตรียมความพร้อมทางด้านใจที่จะปฏิบัติในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความพร้อมทางด้าน

ร่างกายในการปรับร่างกายให้พร้อมต่อการปฏิบัติงาน และความพร้อมทางด้านอารมณ์ โดยมีความพร้อมทางด้านทัศนคติที่จะปฏิบัติงานนั้นๆ

3. การปฏิบัติตามคำแนะนำ ที่เป็นการตอบสนองตามคำแนะนำของผู้สอน ซึ่งเป็นลักษณะของการเลียนแบบหรือการลองผิดลองถูก

4. การปฏิบัติโดยอัตโนมัติ อันเป็นลักษณะของการปฏิบัติที่ได้จากการเรียนรู้และปฏิบัติเป็นนิสัย

5. การปฏิบัติงานที่ซับซ้อน ที่มีการกระเป็นอัตโนมัติและทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6. การปรับเปลี่ยนและริเริ่ม เป็นลักษณะของการปฏิบัติที่เหมาะสมกับสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมใหม่และมีการริเริ่ม อันเป็นการแสดงถึงความคิดสร้างสรรค์ในลักษณะของการปฏิบัติ

จากแนวคิดของนักการศึกษา สรุปว่า คุณลักษณะทักษะการปฏิบัติ คือ การประสานงานของสมองกับกล้ามเนื้อเข้าด้วยกันจนสามารถปฏิบัติงานได้อย่างคล่องแคล่วรวดเร็ว ถูกต้อง โดยจำแนกออกเป็น 5 ระดับคือ 1) การรับรู้ คือการใช้ระบบประสาททั้ง 5 ได้แก่ หู ตา จมูก ลิ้น และผิวหนัง สัมผัสและแปลความความหมายสิ่งเร้าที่ประสบ 2) การเตรียมพร้อม คือ การเตรียมตัวปฏิบัติ ตามข้อเสนอแนะ 3) การปฏิบัติ ซึ่งจำแนกเป็น 3 ระดับคือ ปฏิบัติตามข้อเสนอแนะโดยการเลียนแบบ หรือการลองผิดลองถูก ปฏิบัติจนเคยชินจนติดเป็นนิสัย และปฏิบัติที่ซับซ้อน โดยไม่ต้องใช้ความคิดมากนักจนคล่อง ชำนาญ 4) การพลิกแพลง ปฏิบัติให้เข้ากับสถานการณ์ อย่างสมดุล

3. กระบวนการวัดทักษะการปฏิบัติ

สุวิมล ว่องวาณิช (2546, หน้า 4) กล่าวว่า กระบวนการวัดทักษะการปฏิบัติมีขั้นตอนที่แตกต่างไปจากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการวัดด้านจิตพิสัย เนื่องจากการวัดผลด้านทักษะการปฏิบัติต้องมีการจัดสภาพการณ์ให้ผู้เรียนได้มีการปฏิบัติจริง และผู้สอนใช้วิธีการสังเกตในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการทำงานของผู้เรียนในระหว่างการปฏิบัติงาน ดังนั้น การวัดทักษะการปฏิบัติส่วนหนึ่งจึงขึ้นอยู่กับ การเตรียมการเรื่องสถานที่ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติ กระบวนการวัดผลด้านทักษะการปฏิบัติมีขั้นตอนที่สำคัญ ดังนี้

1. การกำหนดงานให้ผู้เรียนปฏิบัติ ในขั้นนี้ผู้สอนต้องศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรว่ามุ่งเน้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมใด ต้องการให้บรรลุในเรื่องใด แล้วกำหนดงานให้สอดคล้องกับหลักสูตรรายวิชานั้น

2. การกำหนดสถานการณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ผู้วัดต้องกำหนดสภาพการณ์หรือเงื่อนไขในการปฏิบัติงานแก่ผู้เรียนให้ชัดเจนว่ามีลักษณะใด การวัดทักษะอาจเกิดขึ้นในสภาพการณ์จริง ในสถานการณ์ที่มีการจำลองให้คล้ายคลึงกับสภาพการณ์จริง ในสถานการณ์ที่

ผู้สอนควบคุมเงื่อนไขต่าง ๆ ในการทำงานเพื่อการทดสอบกระบวนการปฏิบัติงานในครั้งนั้น ๆ หรือในสถานการณ์ที่ไม่ต้องลงมือปฏิบัติ แต่วัดโดยการทดสอบด้วยข้อสอบ

3. การกำหนดคุณลักษณะที่ใช้ในการวัดทักษะ โดยเน้นให้เห็นว่าในการปฏิบัติงานนั้นให้ความสำคัญกับการวัดกระบวนการหรือผลงาน หรือทั้งสองส่วน และจะวัดผ่านตัวบ่งชี้อะไรบ้าง

4. การกำหนดวิธีการวัดการปฏิบัติที่เหมาะสมกับพฤติกรรมที่จะวัด วิธีการที่ใช้มีหลายประเภท ได้แก่ การทดสอบด้วยข้อสอบ การให้ปฏิบัติงานจริง การให้ส่งสิ่งของที่ผลิตได้

5. การกำหนดความเหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ ความเหมาะสมของผู้วัด ช่วงเวลาที่ทำกรวัดในขั้นตอนนี้ผู้วัดต้องตัดสินใจเกี่ยวกับประเภทของเครื่องมือที่ใช้ในการวัด การสร้างเครื่องมือ การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ การกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน

6. การกำหนดวิธีการประเมินและรายงานการวัดทักษะการปฏิบัติ กระบวนการวัดทักษะการปฏิบัติจะยังไม่สิ้นสุดจนกว่าจะมีการประเมินผลและรายงานผลความสามารถในการทำงานของผู้เรียน วิธีการประเมินผลการวัดทักษะมีหลายแบบ คือ การประเมินผลการวัดทักษะมีหลายแบบ คือ การประเมินผลแบบอิงกลุ่ม การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ และการประเมินผลแบบอิงความก้าวหน้าของผู้เรียน

สุวิมล ว่องวาณิช (2546, หน้า 18) กล่าวว่า การวัดทักษะการปฏิบัติแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ ประเภทที่ใช้การทดสอบและประเภทอื่นๆ ที่ไม่ใช้การทดสอบ

1. เครื่องมือประเภทที่ใช้การทดสอบ

1.1 แบบทดสอบข้อเขียน แบบทดสอบเหมาะกับการทดสอบความสามารถในการทำงานของผู้เรียนเป็นรายคนแต่มีการบริหารการสอบเป็นกลุ่ม เป็นวิธีการที่ใช้สะดวก เก็บข้อมูลได้เร็ว ไม่เสียเวลา และมีความเป็นปรนัยค่อนข้างสูง แต่มีข้อเสียคือมีจุดอ่อนในเรื่องความตรงของเครื่องมือสามารถวัดทักษะ การทำงานได้เพียงบางส่วนเท่านั้น เครื่องมือที่เป็นการผู้สอบเขียนตอบสามารถแยกได้ดังนี้

1.1.1 แบบทดสอบเพื่อวัดความรู้ในเนื้อหาที่เกี่ยวกับการปฏิบัติ

1.1.2 แบบทดสอบที่ให้อธิบายกระบวนการทำงานหรือแก้ปัญหา

1.2 แบบทดสอบปากเปล่า การสอบปากเปล่า เป็นวิธีการหนึ่งในการวัดความสามารถของผู้เรียนในการปฏิบัติงานโดยเฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับกระบวนการ แต่วิธีการดังกล่าวไม่ค่อยสะดวกในการนำไปใช้ เพราะสิ้นเปลืองเวลาการทดสอบมาก ต้องทดสอบผู้เรียนทีละคน การสอบปากเปล่าเหมาะกับการใช้ในสถานการณ์ต่อไปนี้

1.2.1 ต้องการตรวจสอบความมีส่วนร่วมในการทำงานของผู้เรียน โดยเฉพาะการทำงานกลุ่ม

1.2.2 ต้องการตรวจสอบดูว่าผู้เรียนได้ปฏิบัติงานนั้นด้วยตนเองจริงหรือไม่

1.2.3 ต้องการตรวจสอบทักษะการทำงาน เมื่องานที่ให้ทำมีความหลากหลายในแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่ม การใช้ข้อสอบชุดเดียวกันทำได้ยาก

2. เครื่องมือประเภทอื่นที่ไม่ใช่การทดสอบ การวัดทักษะการปฏิบัติที่มีความเหมาะสมมากที่สุดคือการใช้ผู้ถูกทดสอบมีโอกาสปฏิบัติจริง จากนั้นผู้ทดสอบสังเกตพฤติกรรมการทำงานของบุคคลเหล่านั้นแล้วจดบันทึกข้อมูลการสังเกตเป็นวิธีการเก็บข้อมูลการทำงานของของผู้ถูกทดสอบเป็นรายบุคคล แม้ในขณะที่ผู้เรียนมีการทำงานเป็นกลุ่มก็ตาม โดยธรรมชาติของวิธีการนี้ถือว่าให้ข้อมูลที่มีความตรง เพราะข้อมูลที่วัดได้เก็บจากการได้เห็นผู้กำลังปฏิบัติจริง แต่เนื่องจากสิ่งที่สังเกตมีความหลากหลาย ผู้ถูกทดสอบไม่ได้มีพฤติกรรมการทำงานแบบเดียวกัน หรือภายใต้สถานการณ์เดียวกัน ความเป็นปรนัยของพฤติกรรมหรือการวัดประเมินผลจึงน้อยกว่าการใช้วิธีการทดสอบ

วิธีการวัดทักษะแตกต่างกันไปตามธรรมชาติของงานที่ปฏิบัติ การใช้การสังเกตในการวัดทักษะเหมาะสมกับสถานการณ์ต่อไปนี้

1. ธรรมชาติของงานที่ให้ปฏิบัติที่ลำดับขั้นตอนการทำงานที่ชัดเจน สามารถแยกกระบวนการและผลงานออกจากกันได้ชัด
2. การปฏิบัติงานเน้นการวัดทักษะกระบวนการทำงานของผู้เรียน
3. ผู้ทดสอบมีโอกาสเห็นและใกล้ชิดกับการปฏิบัติงานของผู้เรียนในสถานการณ์ทำงานที่เตรียมไว้
4. ต้องการวัดจินตสัยในการทำงานของผู้เรียนควบคุมพฤติกรรมการทำงานด้วย
5. ต้องการวัดทั้งพฤติกรรมการทำงานกลุ่มหรือเดี่ยว
6. กลุ่มผู้ถูกทดสอบมีขนาดใหญ่ไม่มากนัก
7. พฤติกรรมที่ต้องการวัดไปอาจวัดผ่านวิธีการทดสอบแบบอื่นๆได้

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บบันทึกพฤติกรรมผู้เรียนเกี่ยวกับการปฏิบัติงานโดยการสังเกต ได้แก่ การใช้มาตราประมาณค่า แบบบันทึกพฤติกรรม แบบตรวจรายการ เป็นต้น

สมคิด พรหมจ้อย (2548, หน้า 192) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลด้านทักษะพิสัยที่จำแนกตามเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. เครื่องมือประเภทที่ใช้วัดกระบวนการปฏิบัติงาน การวัดและประเมินผลทักษะพิสัยที่เน้นกระบวนการปฏิบัติงาน จะมุ่งวัดทักษะความสามารถในการทำงานตามลำดับขั้นตอนของ การทำงานความสามารถในการทำงาน ความถูกต้องของการปฏิบัติ ความปลอดภัยในการทำงาน ความสิ้นเปลืองทรัพยากร วิธีการวัดและประเมินที่มีความตรงคือการใช้การสังเกตประเมินพฤติกรรมการทำงาน เครื่องมือวัดที่ใช้ในการสังเกตที่ใช้กันมาก คือ แบบตรวจจสอบรายการ มาตราประมาณค่า แผนภูมิการมีส่วนร่วม เป็นต้น

2. เครื่องมือประเภทที่ใช้ในการวัดผลงาน ในด้านการวัดคุณภาพของผลงานที่ผู้เรียนทำส่งไม่ว่าจะเป็นผลงานโดยใช้แบบประเมินหรือแบบตรวจสอบรายการ แบบประเมินดังกล่าวก็เหมือนกับมาตรฐานค่าโดยทั่วไป

จากแนวคิดของนักวิชาการ สรุปว่า กระบวนการวัดทักษะปฏิบัติ คือ การวัดทักษะปฏิบัติจริงตามสภาพ และสถานการณ์นั้นๆ โดยมีขั้นตอน ดังนี้ การกำหนดงานให้ผู้เรียนปฏิบัติ การกำหนดสถานการณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน การกำหนดคุณลักษณะที่ใช้ในการวัดทักษะ และการกำหนดวิธีการวัดการปฏิบัติให้มีความเหมาะสม

4. หลักการทดสอบภาคปฏิบัติ

มีแนวปฏิบัติ ดังนี้

4.1 การสร้างเครื่องมือควรกำหนดทักษะที่สอบวัดจากจุดประสงค์การเรียนรู้ กำหนดขั้นตอนของการปฏิบัติงานที่จะสอบวัด กำหนดกิจกรรมในแต่ละขั้นตอน กำหนดรายการปฏิบัติในแต่ละขั้นตอน เขียนรายการ สาระของงาน และกำหนดเกณฑ์การตัดสิน

4.2 ผู้สอบควรใช้การสังเกตควบคู่ไปกับการประเมินผลการปฏิบัติงานโดยบันทึกผลการสังเกตหรือผลการประเมินลงในแบบประเมินที่สร้างขึ้น

4.3 เนื้อหาสาระของงานที่จะให้ผู้เรียนสอบปฏิบัติควรสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง

4.4 จำนวนและพฤติกรรมที่จะสอบวัดต้องมีเพียงพอที่จะเป็นตัวแทนทักษะตามที่กำหนดในจุดประสงค์การเรียนรู้

4.5 สิ่งที่จะสอบวัดต้องสามารถสังเกตได้โดยตรงและมีเงื่อนไขในการสอบวัดให้ชัดเจน

4.6 การสอบวัดโดยใช้สิ่งเร้าที่จัดขึ้นควรมีคำชี้แจงที่ชัดเจน และสมบูรณ์

ประโยชน์ของการวัดทักษะการปฏิบัติ

1. สามารถใช้สอบวัดความสามารถในการปฏิบัติได้จริง หรือวัดได้สอดคล้องกับสภาพจริงของผู้เรียน

2. สามารถสอบวัดทักษะ และความสามารถในทางปฏิบัติบางอย่างที่ไม่อาจสอบวัดได้ด้วยเครื่องมืออย่างอื่น เช่น แบบทดสอบเขียนตอน แบบทดสอบเลือกตอบ เป็นต้น

3. สามารถใช้สอบวัดความสามารถในการนำความรู้ไปใช้ได้อย่างดี

4. ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการทดสอบการปฏิบัติ

5. ข้อจำกัดของการทดสอบภาคปฏิบัติ

5.1. ใช้เวลาในการดำเนินการสอบมากเนื่องจากไม่สามารถให้ผู้เรียนสอบได้พร้อมๆ กันทั้งชั้น โดยปกติการสอบภาคปฏิบัติจะทดสอบได้ที่ละคน หรือเป็นกลุ่มเล็กๆ 2-3 คน จึงต้องใช้เวลามากกว่าจะครบทุกคน

5.2. สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมากเนื่องจากการปฏิบัติจริงต้องใช้วัสดุ อุปกรณ์ในการทดสอบเป็นรายคน

5.3. การตรวจให้คะแนนการทดสอบภาคปฏิบัติ จะมีลักษณะเช่นเดียวกับแบบทดสอบอรรถนัย ดังนั้นหากเกณฑ์ไม่ชัดเจน หรือผู้ตรวจหรือผู้ประเมินมีความลำเอียงผลการประเมินจะขาดความเชื่อถือ

6. การสังเกตทักษะการปฏิบัติงาน

6.1 วิธีการสังเกตทักษะการปฏิบัติงาน

6.1.1 การสังเกตตัวอย่างพฤติกรรม ครูต้องสุ่มตัวอย่างพฤติกรรมที่ต้องการสังเกตและพฤติกรรมที่ต้องการสังเกตนั้นต้องเป็นตัวแทนที่ดีของพฤติกรรมที่ต้องการวัดในจุดประสงค์ที่สามารถจะวัดได้ โดยมี การสุ่ม เป็น 3 ลักษณะคือ 1) การสุ่มเวลา เพื่อบันทึกพฤติกรรมของผู้ถูกสังเกตลงในแบบบันทึกพฤติกรรมว่าพฤติกรรมนั้นเกิดขึ้นบ่อยแค่ไหนในช่วงเวลาใด 2) การสุ่มเหตุการณ์ เป็นการสังเกตที่ใช้กับเหตุการณ์ที่ปรากฏขึ้นของแต่ละบุคคลจะสังเกตเมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นแล้ว 3) การสุ่มคุณลักษณะ เป็นการสังเกตโดยสุ่มคุณลักษณะพฤติกรรม เช่น ความมีวินัย ความสนใจในการปฏิบัติงาน เป็นต้น

6.1.2 การสังเกตที่เป็นระบบมาตรฐาน การสังเกตระบบนี้ผู้สังเกตจะกำหนดสถานการณ์ในการสังเกตให้เป็นระบบมาตรฐานเดียวกันโดยมีองค์ประกอบ ดังนี้ 1) ความตั้งใจ 2) ประสาทสัมผัส ผู้สังเกตต้องมีสุขภาพดี 3) การรับรู้ ผู้สังเกตจะต้องมีการรับรู้ที่ถูกต้องและรวดเร็ว

6.2 ข้อดีและข้อจำกัดของการสังเกตทักษะปฏิบัติ

6.2.1 ข้อดีของการสังเกตทักษะการปฏิบัติ

- 1) ได้ข้อมูลจากแหล่งโดยตรงและได้รายละเอียดต่างๆ อย่างลึกซึ้ง
- 2) สามารถเก็บข้อมูลกับผู้ที่พูดไม่ได้ ไม่มีเวลาและไม่ให้ความร่วมมือ
- 3) สามารถใช้เครื่องมืออื่นร่วมได้
- 4) สะดวกในการปฏิบัติ ซึ่งจะเริ่มสังเกตหรือหยุดสังเกตเวลาใด ก็ได้

6.2.2 ข้อจำกัดของการสังเกตทักษะการปฏิบัติ

- 1) บางครั้งไม่สามารถเฝ้าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเหมือนๆ กันได้และบางครั้ง เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นขณะไม่ได้เฝ้าสังเกต หรือไม่เกิดขึ้นขณะเฝ้าสังเกตก็ได้
- 2) หากผู้สังเกตมีอารมณ์ไม่ปกติ หรือมีอารมณ์ค้างมาจากเรื่องอื่นอาจทำให้การสังเกตมีความคลาดเคลื่อน

จากกระบวนการวัดทักษะการปฏิบัติของนักศึกษาข้างต้น สรุปว่าการฝึกอบรบหลักสูตรท้องถิ่นลาวแง้ว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี มีการประเมินทักษะการปฏิบัติโดยประเมินจากความสามารถในการพูดภาษาลาวแง้ว การแต่งกายลาวแง้ว การแสดงและการประกอบอาหาร ด้วยการสังเกตและประเมินจากผลงาน

เจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว

1. ความหมายของเจตคติ

เจตคติ เป็นคำที่มีความหมายกว้าง มีชื่อเรียกต่างๆ กันออกไป เช่น ทศนคติ เจตคติ ซึ่งภาษาอังกฤษใช้คำว่า Attitude และมีนักการศึกษาให้ความหมายไว้สอดคล้องกันและแตกต่างกันดังนี้

วีระ ผ่องศรี (2545, หน้า 8) ได้กล่าวถึง เจตคติว่า เจตคติเป็นสภาวะทางจิตที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ของบุคคลและมีอิทธิพลในการกำหนดทิศทางต่อปฏิกิริยาที่มีต่อเหตุการณ์หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่บุคคลนั้นเกี่ยวข้อง พร้อมทั้งจะแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่งต่อบุคคลสิ่งของ หรือสถานการณ์ใดๆ ทั้งทางบวกและลบ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546, หน้า 244-245) ได้ให้ความหมายของเจตคติว่า หมายถึง

1. ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ หลังจากที่บุคคลได้มีประสบการณ์ในสิ่งนั้นความรู้สึกนี้จึงแบ่งเป็น

1.1 ความรู้สึกในทางบวก เป็นการแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ เห็นด้วย ชอบ และสนับสนุน

1.2 ความรู้สึกในทางลบ เป็นการแสดงออกในลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบ และไม่สนับสนุน

1.3 ความรู้สึกที่เป็นกลาง คือ ไม่มีความรู้สึกใดๆ

2. บุคคลแสดงความรู้สึกทางด้านพฤติกรรม ซึ่งแบ่งพฤติกรรมเป็น 2 ลักษณะ คือ

2.1 พฤติกรรมภายนอก เป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้มีการกล่าวถึง สนับสนุน ทำทาง หน้าตาบอกความพึงพอใจ

2.2 พฤติกรรมภายใน เป็นพฤติกรรมที่สังเกตไม่ได้ ชอบ หรือไม่ชอบก็ไม่แสดงออก หรือแสดงความรู้สึกที่เป็นกลาง

กัญญา ลินทรัตน์ศิริกุล (2548, หน้า 266) กล่าวว่าเจตคติ หมายถึง คุณลักษณะของบุคคลที่มีความรู้สึกทางบวกและทางลบต่อสิ่งต่างๆ เช่น วัตถุ บุคคล สถานการณ์ และแนวคิด เป็นต้น เจตคติเป็นสิ่งที่ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง แต่ต้องอาศัยการอ้างอิงจากพฤติกรรมการแสดงออกของคน

พิชิต ฤทธิจิรบุญ (2549, หน้า 223) กล่าวว่า เจตคติเป็นความรู้สึก ความเชื่อ ความศรัทธาของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ที่ช่วยกระตุ้นใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งต่างๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง เช่น การสนับสนุนหรือต่อต้าน ชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย เป็นต้น

ธีรวุฒิ เอกะกุล (2550, หน้า 3) กล่าวว่า เจตคติเป็นพฤติกรรมหรือความรู้สึกทางด้านจิตใจที่มีต่อสิ่งเร้าหนึ่งในสังคม รวมทั้งเป็นความรู้สึกที่เกิดจากการเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งเร้าหรือเกี่ยวกับประสบการณ์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

เวียร์สมา (Wiersma, 1986, p. 296) ได้ให้ความหมายของเจตคติว่า หมายถึง ความรู้สึกของคนที่มีความเชื่อต่าง ๆ เช่น ความคิด กระบวนการ และสถาบันทางสังคม เพราะฉะนั้นคนส่วนใหญ่จึงคิดว่าเจตคติน่าจะอยู่ในรูปของการยอมรับ-ปฏิเสธ หรือ ชอบ-ไม่ชอบ อย่างไรก็ตามความเข้มของความรู้สึกของคนจึงไม่สามารถแยกออกเป็น 2 อย่าง แต่จะมีลักษณะที่ต่อเนื่อง

เมห์เรนส์ และเลห์แมน (Mehrens, & Lehman, 1984, p. 238) ได้ให้ความหมายของเจตคติว่า หมายถึง การอธิบายเกี่ยวกับความรู้สึกหรือพฤติกรรมของคนมากกว่าการอธิบายว่าคนรู้อะไรและสามารถทำอะไรได้ เจตคติเป็นสิ่งที่ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง แต่จะต้องอาศัยการอ้างอิงจากพฤติกรรมการแสดงออกของคน ทั้งพฤติกรรมที่เป็นภาษา และไม่ใช้ภาษา เจตคติเป็นสิ่งที่ไม่สามารถเห็นได้จากการแสดงความคิดเห็นของคน แต่สามารถสังเกตได้จากพฤติกรรมของคนที่มีอคติได้ เพราะฉะนั้นจึงต้องสังเกตจากพฤติกรรมที่คงที่ของคนที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในผู้ใหญ่จะมีพฤติกรรมต่อสิ่งต่าง ๆ ค่อนข้างคงที่

แอเรีย, จาคอบส์, และราชาเวียร์ (Ary, Jacobs, & Razavieh, 2002, p. 224) ให้ความหมายของเจตคติว่า หมายถึง ความรู้สึกทางบวกหรือทางลบของคนที่มีต่อกลุ่มสถาบัน แนวความคิดหรือจุดประสงค์ทางสังคม การจัดเจตคติเป็นการสันนิษฐานว่าความรู้สึกของคนที่มีต่อวัตถุจะต้องมีลักษณะต่อเนื่องจากการชอบ-ไม่ชอบ

จากแนวคิดของนักการศึกษา สรุปว่า เจตคติ หมายถึง การแสดงอารมณ์ความรู้สึกหรือความคิดเห็นที่ออกมาในลักษณะเห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วยเฉยๆ หรือไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมซึ่งแสดงออกถึงความประสงค์หรือเจตจำนงค์ที่มีต่อวัฒนธรรมลาวแก้วโดยแปลความหมายตามระดับความรู้สึก มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

2. องค์ประกอบของเจตคติ

กัญจนา ลินทรัตน์ศิริกุล (2548, หน้า 266) กล่าวว่า องค์ประกอบของเจตคติประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้สึก เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับความรู้สึกทางบวกและทางลบของคนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
2. องค์ประกอบด้านพฤติกรรมหรือการปฏิบัติ เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับพฤติกรรมหรือการกระทำ ซึ่งเป็นผลมาจากความรู้สึกและความรู้ของคน
3. องค์ประกอบด้านความรู้หรือความเชื่อ เป็นองค์ประกอบที่ประกอบด้วยความรู้ของคนเกี่ยวกับวิธีการกระทำบางสิ่งบางอย่าง และผลที่ได้เป็นผลจากการกระทำนั้นเอง

จากแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่า หลักสูตรฝึกอบรมลาวแก้ว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี มีองค์ประกอบของเจตคติ 3 ประการ คือ องค์ประกอบด้านความรู้ ความรู้สึกและด้านพฤติกรรม

ธีรวุฒิ เอกะกุล (2550, หน้า 3) กล่าวว่า เจตคติมีองค์ประกอบ 3 ประการ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านปัญญา มีส่วนประกอบย่อย คือ ด้านความเชื่อ ความรู้ ความคิด และความคิดเห็นที่บุคคลมีต่อที่หมายของเจตคติ (attitude object)
2. องค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก หมายถึง ความรู้สึกชอบ-ไม่ชอบ หรือทำที่ ดี-ไม่ดี ที่บุคคลมีต่อที่หมายของเจตคติ
3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม หมายถึงแนวโน้มหรือความพร้อมที่บุคคลจะปฏิบัติต่อที่หมายของเจตคติ

การที่บุคคลใดจะเกิดเจตคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้น ไม่ว่าจะเป็นด้านบวกหรือลบ บุคคลนั้นจะต้องผสมผสานคุณลักษณะย่อยๆ หลายอย่าง เช่น การรับรู้ การประเมินค่า ความซาบซึ้ง ความสนใจ คุณลักษณะเหล่านี้ จะรวมตัวกันขึ้นเป็นความรู้สึกและเจตคติของบุคคลนั้น อย่างไรก็ตาม องค์ประกอบที่สำคัญที่จะทำให้คนเราเกิดเจตคติขึ้นนั้นองค์ประกอบอยู่ 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความรู้ บุคคลใดที่จะมีต่อสิ่งใดได้ บุคคลนั้นจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในสิ่งนั้นก่อน เพื่อใช้เป็นรายละเอียดสำหรับให้เหตุผลในการที่จะสรุปความเป็นที่เชื่อต่อไป
2. ความรู้สึก เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดหลังจากรู้และเข้าใจสิ่งนั้นแล้ว กล่าวคือ เมื่อบุคคลได้รู้และเข้าใจเรื่องใด จะสรุปเป็นความเห็นในรูปการประเมินผลว่าสิ่งนั้นเป็นที่พอใจหรือไม่ สำคัญหรือไม่ ดีหรือเลว ซึ่งเท่ากับเกิดอารมณ์หรือความรู้สึกต่อสิ่งนั้น
3. ความโน้มเอียงที่จะปฏิบัติ เป็นองค์ประกอบสุดท้ายที่รวมตัวมากจากความรู้ และความรู้สึกที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด จนทำให้เกิดความโน้มเอียงที่จะปฏิบัติ หรือตอบสนองต่อสิ่งนั้น ในทิศทางที่สนับสนุน คล้อยตาม หรือขัดแย้งความรู้และความรู้สึกที่เป็นพื้นฐาน

จากแนวคิดของนักวิชาการ สรุปว่า องค์ประกอบของเจตคติ มี 3 องค์ประกอบ คือ 1) องค์ประกอบด้านความรู้ เป็นองค์ประกอบเกี่ยวกับปัญญา ความเชื่อ ความคิด 2) องค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก ซึ่งเกี่ยวกับความชอบ ความไม่ชอบ ดีหรือไม่ดี 3) องค์ประกอบด้านพฤติกรรม ซึ่งเกี่ยวกับความพร้อมในการปฏิบัติ

3. ลักษณะที่สำคัญของเจตคติ

สุวิมล ว่องวาณิช (2546, หน้า 145) กล่าวว่า แครธโวลบลูม และมาเซีย ได้ศึกษาวิจัย การเรียนรู้ด้านอารมณ์-ความรู้สึกของมนุษย์ และแบ่งระดับการเรียนรู้จากระดับต่ำ จนถึงระดับสูงไว้ 5 ระดับ ซึ่งการเรียนรู้ในระดับสูงขึ้นไปจะต้องอาศัยพื้นฐานระดับการเรียนรู้ที่ต่ำกว่าดังนี้

1. การรับรู้หรือการใส่ใจต่อสิ่งเร้า คือ การที่บุคคลถูกกระตุ้นให้รับรู้ต่อสิ่งเร้าหรือปรากฏการณ์บางอย่างที่รอบตัวทำให้เกิดความตระหนัก ความตั้งใจ ที่จะรับรู้และให้ความสนใจต่อสิ่งเร้านั้น

2. การตอบสนอง เมื่อบุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าจนเกิดความสนใจอย่างเต็มที่บุคคลจึงยินยอมหรือเต็มใจที่จะตอบสนองและสร้างความพึงพอใจจากการตอบสนองต่อสิ่งเร้า

3. การเห็นคุณค่า การที่บุคคลมีความเชื่อว่าสิ่งนั้นมีคุณค่าสำหรับตนแสดง ความชอบสิ่งนั้นมากกว่าสิ่งอื่นและสร้างความผูกพันที่จะอุทิศตนเพื่อค่านิยมนั้น

4. การจัดระบบค่านิยม เมื่อบุคคลยอมรับและคุณค่าของค่านิยมนั้นแล้ว บุคคลจะ รวบรวมค่านิยมต่างๆ ที่สัมพันธ์กันให้อยู่ในหมวดหมู่เดียวกัน อาจทำการเปรียบเทียบจัดลำดับ ความสำคัญของค่านิยม พร้อมทั้งกำหนดแนวทางของพฤติกรรมหรือการแสดงออก

5. การแสดงออกลักษณะตามค่านิยม การที่บุคคลนำระบบค่านิยมที่สร้างขึ้น มาผสมผสานเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพและปรัชญาชีวิต ค่านิยมนั้นจึงเป็นแรงขับภายในที่ กระตุ้นให้บุคคลแสดงออกทางพฤติกรรมตามค่านิยมนั้น

พิชิต ฤทธิจิรบุญ (2549, หน้า 223) กล่าวว่า เจตคติมีลักษณะที่สำคัญ ดังนี้

1. เจตคติเป็นเรื่องเกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึกของบุคคล ในการวัดเจตคติจึง ต้องถามเกี่ยวกับความรู้สึก ความเชื่อ ความศรัทธาไม่เกี่ยวกับข้อเท็จจริง

2. เจตคติของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งจะมีการแสดงออกอย่างมีทิศทางว่าจะไป ทางบวกหรือทางลบและมีปริมาณของความรู้สึกหรือระดับความเข้มข้นตามแนวของทิศทาง ตั้งแต่บวกน้อยๆ จนถึงบวกมากๆ หรือตั้งแต่ลบมากๆ จนถึงลบน้อยๆ ดังนั้นการวัดเจตคติจึง ทำให้ทราบทั้งทิศทางและระดับความเข้มข้นของเจตคติ

3. เจตคติของบุคคลเกิดจากการเรียนรู้มากกว่ามีมาเองแต่กำเนิด ถ้าเรารู้ว่าสิ่ง ใดมีคุณค่าก็จะเกิดเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น ถ้าเรารู้ว่าสิ่งใดไม่มีคุณค่าก็จะเกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่ง นั้น ถ้าสิ่งใดบุคคลไม่เคยรู้จักไม่เคยเรียนรู้ก็จะไม่เกิดเจตคติต่อสิ่งนั้น

4. เจตคติของบุคคลที่คงเส้นคงว่า ไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงง่ายๆ เป็นความรู้สึกที่ ค่อนข้างคงที่แต่สามารถเปลี่ยนแปลงได้เมื่อบุคคลได้รับการพัฒนาเกิดการเรียนรู้ต่อสิ่งนั้น

5. เจตคติของบุคคลไม่สามารถวัดหรือสังเกตได้โดยตรง การจัดเจตคติจึงเป็นการ วัดทางอ้อม โดยใช้แบบวัดเจตคติเป็นสื่อให้ผู้ที่ถูกวัดเจตคติแสดงพฤติกรรมออกมาด้วยการ ตอบแบบวัดเจตคติแล้วแปลความหมายของผลการวัดนั้น

ธีรวิทย์ เอกะกุล (2550, หน้า 3) กล่าวว่า ลักษณะทั่วไปที่สำคัญ 5 ประการของ เจตคติมีดังนี้

1. เจตคติเป็นเรื่องอารมณ์ อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามเงื่อนไขหรือสถานการณ์ต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลจะมีการกระทำที่เสถียรโดยแสดงออกไม่ให้ตรงกับความรู้สึกของคนเมื่อเขารู้ตัวหรือรู้ว่าใครสังเกต

2. เจตคติเป็นเรื่องเฉพาะตัว ความรู้สึกของบุคคลอาจเหมือนกัน แต่รูปแบบการแสดงออกแตกต่างกันไป หรืออาจมีการแสดงออกที่เหมือนกัน แต่ความรู้สึกต่างกันก็ได้

3. เจตคติดีทิศทาง การแสดงออกของความรู้สึกสามารถแสดงออกได้ 2 ทิศทาง เช่น ทิศทางบวกเป็นทิศทางที่สังคมปรารถนา และทิศทางลบเป็นทิศทางที่สังคมไม่ปรารถนา ได้แก่ ชี้อัตถ์-คดโกง รัก-เกลียด ชอบ-ไม่ชอบ ขยัน-ขี้เกียจ เป็นต้น

4. เจตคติมีความเข้ม ความรู้สึกของบุคคลอาจเหมือนกันในสถานการณ์เดียวกัน แต่อาจแตกต่างกันในเรื่องความเข้มที่บุคคลรู้สึกมากน้อยต่างกัน เช่น รักมาก, รักน้อย, ขยันมาก, ขยันน้อย เป็นต้น

5. เจตคติต้องมีเป้า ความรู้สึกจะเกิดขึ้นลอยๆ ไม่ได้ เช่น รักพ่อรักแม่ ขยันเข้าชั้นเรียน ขี้เกียจทำการบ้าน เป็นต้น

จากแนวคิดของนักวิชาการ สรุปว่า ลักษณะที่สำคัญของเจตคติ คือ เจตคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามเงื่อนไขหรือสถานการณ์ ตามอารมณ์ความรู้สึกของแต่ละคน อาจเหมือนกันหรือแตกต่างกันได้ โดยไปในทิศทางบวกหรือลบ รัก-เกลียด ชอบ-ไม่ชอบ ขยัน-ขี้เกียจ เป็นต้น ในทิศทางความรู้สึกดังกล่าว ซึ่งแต่ละคนอาจมีความเข้มต่างกัน มาก-น้อย หรือ เฉยๆ เป็นต้น ในความรู้สึกดังกล่าวล้วนมีเป้าหมาย เช่น ขยันทำการบ้าน ขี้เกียจเรียน เป็นต้น

4. วิธีการวัดเจตคติ

เนื่องจากเจตคติเป็นมโนภาพที่วัดได้ยาก เมื่อเทียบกับการวัดด้านอื่น นักจิตวิทยาและนักวัดผลได้พยายามหาวิธีการวัด และสร้างเครื่องมือวัดที่มีคุณภาพที่จะกระตุ้นให้ได้มาซึ่งความรู้สึกที่แท้จริงของผู้ถูกวัด สามารถสรุปวิธีการวัดเจตคติ ได้ดังนี้

1. การสัมภาษณ์ (interview) เป็นวิธีที่ง่ายและตรงไปตรงมามากที่สุด การสัมภาษณ์ผู้สัมภาษณ์จะต้องเตรียมข้อรายการที่จะซักถามไว้อย่างดี ข้อรายการนั้นต้องเขียนเน้นความรู้สึกที่สามารถวัดเจตคติให้ตรงเป้าหมาย ผู้สัมภาษณ์จะได้ทราบความรู้สึก หรือความคิดเห็นของผู้ตอบที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่มีข้อเสียว่า ผู้ถามอาจจะไม่ได้รับคำตอบที่จริงใจจากผู้ตอบ เพราะผู้ตอบอาจบิดเบือนคำตอบ เนื่องจากเกิดความเกรงกลัวต่อการแสดงความคิดเห็นวิธีแก้ไขคือ ผู้สัมภาษณ์ต้องสร้างบรรยากาศในการสัมภาษณ์ให้เป็นกันเอง ให้ผู้ตอบรู้สึกสบายใจ ไม่เคร่งครัดเป็นอิสระและแน่ใจว่าคำตอบของเขาจะเป็นความลับ

2. การสังเกต (observation) เป็นวิธีการใช้ตรวจสอบบุคคลอื่น โดยการเฝ้ามองและจดบันทึกพฤติกรรมของบุคคลอย่างแบบแผน เพื่อจะได้ทราบว่าบุคคลที่เราสังเกตมีเจตคติความเชื่อ อุปนิสัยเป็นอย่างไร ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตจะถูกต้องใกล้เคียงกับความจริง หรือที่เป็นที่เชื่อถือได้เพียงใดนั้น มีข้อควรคำนึงหลายประการ กล่าวคือ ควรมีการศึกษาหลายๆ ครั้ง

ทั้งนี้เพราะเจตคติของบุคคลมาจากหลายๆ สาเหตุ นอกจากนี้ตัวสังเกตเองจะต้องทำตัวเป็นกลาง ไม่มีความลำเอียง และการสังเกต ควรสังเกตหลายๆ ช่วงเวลา ไม่ใช่สังเกตเฉพาะเวลาใดเวลาหนึ่ง

3. การรายงานตนเอง (self-report) วิธีนี้ต้องการให้ผู้ถูกสอบวัดแสดงความรู้สึกของตนเองตามสิ่งเร้าที่เขาได้สัมผัส นั่นคือ สิ่งเร้าที่เป็นข้อคำถามให้ผู้ตอบแสดงความรู้สึกออกมาอย่างตรงไปตรงมา แบบทดสอบหรือมาตราวัดที่เป็นแนวเทอร์สโตน (Thurstone) กัทท์แมน (Guttman) ลิเคอร์ท (Likert) และออสกู๊ด (Osgood) นอกจากนี้ที่กล่าวมายังมีแบบให้ผู้สอบรายงานตนเองและอื่นๆ อีกมากแล้วแต่จุดมุ่งหมายของการสร้างและการวัด

4. เทคนิคจินตนาการ (projective techniques) วิธีอาศัยสถานการณ์หลายอย่างไปเร้าผู้สอบ เช่น ประโยคไม่สมบูรณ์ ภาพแปลกๆ เรื่องราวแปลกๆ เมื่อผู้สอบเห็นสิ่งเหล่านี้จะจินตนาการออกมาแล้วนำมาตีความหมาย จากการตอบนั้นๆ พอจะรู้ได้ว่ามีเจตคติต่อเป้าหมายเจตคติอย่างไร

5. การวัดทางสรีระภาพ (physiological measurement) การวัดด้านนี้อาศัยเครื่องมือไฟฟ้า แต่สร้างเฉพาะเพื่อจะวัดความรู้สึกอันจะทำให้พลังไฟฟ้าในร่างกายเปลี่ยนแปลง เช่น ถ้าจิตใจเข้มจะช้อย่างหนึ่ง เสียใจเข้มจะช้อย่างหนึ่ง ใช้หลักการเดียวกันกับเครื่องจับเท็จ เครื่องมือแบบนี้ยังพัฒนาไม่ดีพอจึงไม่นิยมใช้เท่าใดนัก

จากแนวคิดข้างต้น สรุปว่า การฝึกอบรมหลักสูตรลาวแจ้ว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี วัดเจตคติโดยการให้สัมภาษณ์ การสังเกต และการรายงานตนเอง

5. แบบวัดเจตคติ

พิชิต ฤทธิจรูญ (2549, หน้า 223) กล่าวว่า แบบวัดเจตคติ เป็นเครื่องมือวัดพฤติกรรมด้านจิตพิสัย (affective domain) ซึ่งประกอบด้วยชุดของข้อความจำนวนหนึ่งที่ใช้วัดความรู้สึก ความเชื่อ ความศรัทธา ของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ

5.1 ประเภทของแบบวัดเจตคติ

5.1.1 แบบวัดเจตคติตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert's Scale) ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงเจตคติ หรือความรู้สึกต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในทางบวก ในแบบวัดจะต้องประกอบไปด้วยทั้งข้อคำถามทางบวกและทางลบในจำนวนพอๆ กัน ลักษณะที่สำคัญของแบบวัดนี้ คือ กำหนดช่วงความรู้สึกของคนเป็นช่วง 5 ช่วง หรือ 5 ระดับ เป็น เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ถ้าเป็นข้อความทางบวกจะมีคะแนน 5 4 3 2 1 (หรือ 0 1 2 3 4) เช่น การวัดเจตคติต่อการเรียน การตอบจะให้ผู้ตอบทุกข้อ โดยแต่ละข้อเลือกระดับที่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงมากที่สุด ผู้ตอบได้คะแนนตามระดับที่เลือกตอบแต่ละข้อ แล้วนำมาหาค่าเฉลี่ยได้คะแนนเฉลี่ยได้เป็นคะแนนเฉลี่ยของผู้นั้น

5.1.2 แบบวัดเจตคติตามออสกู๊ด (Osgood' s Scale) เรียกกันทั่วไปว่าวิธีการหาความแตกต่างของความหมาย (semantic differential method) มีลักษณะคล้ายกับการหาความหมายของมโนทัศน์ ด้วยการกำหนดมโนทัศน์ซึ่งอาจจะเป็นคำ ข้อความ หรือวลีมาให้ตอบด้วยการประเมินจาก 7 ช่วง ตามความหมายของคำศัพท์ตรงกันข้าม ซึ่งแบบวัดเจตคติของออสกู๊ดจะประกอบด้วยข้อความคำถามที่เป็นคำศัพท์ ที่มีความหมายตรงกันข้ามเป็นคู่ๆ แต่ละเรื่องที่จะวัดประกอบด้วยคุณศัพท์ 3 ประเภท หรือประเภทใดประเภทหนึ่ง ดังต่อไปนี้

- 1) คำศัพท์แสดงการประเมิน เช่น ดี-เลว น่ารัก-น่าเกลียด หล่อ-ซีด
 - 2) คำศัพท์แสดงศักยภาพ เช่น แข็งแรง-อ่อนแอ หนัก-เบา ใหญ่-เล็ก
 - 3) คำศัพท์แสดงการเคลื่อนไหว เช่น ร่าเริง-เศร้าซึม เร็ว-ช้า สว่าง-มืด
- ระดับเจตคติหรือความรู้สึกตามแบบออสกู๊ด นี้แบ่งเป็น 7 ระดับ คือ 7 6

5 4 3 2 1 [หรือ 3 2 1 0 (-1) (-2) (-3)] จากคำศัพท์ทางบวกไปหาคุณศัพท์ทางลบ การตอบผู้ตอบ ตอบทุกข้อโดยแต่ละข้อเลือกระดับที่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงมากที่สุด ผู้ตอบจะได้คะแนนตามระดับที่เลือกตอบแต่ละข้อแล้วนำมาหาค่าเฉลี่ย ได้คะแนนเจตคติของผู้นั้น

5.1.3 แบบวัดเจตคติตามวิธีของเทอร์สโตน (Thurstone' s Scale) ประกอบด้วยคำถามจำนวนมากเพื่อวัดเจตคติที่บุคคลมีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ระดับของเจตคติหรือความรู้สึกตามแบบแบ่งออกเป็น 11 ระดับ (scale) เริ่มจากระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) ไปจนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง (11) ระดับกลางเป็นความรู้สึกไม่แน่ใจ หรืออีกนัยหนึ่งความรู้สึกทางลบมีระดับ 1-5 ความรู้สึกกลางมีระดับ 6 ความรู้สึกทางบวกมีระดับ 7-11 แต่ละข้อจะมีค่าระดับเจตคติประจำข้อ (scale : 8) ซึ่งได้มาจาก การตัดสินของกลุ่มผู้ตัดสิน ซึ่งมีจำนวนประมาณ 50-100 คน การตอบผู้ตอบเลือกข้อความที่เห็นด้วยมากที่สุด จำนวนข้อตามที่กำหนดให้เลือกผู้ตอบได้คะแนนตามค่า S ของข้อที่เลือก

จากแนวคิด สรุปได้ว่า การวัดเจตคติของผู้เข้ารับการอบรมหลักสูตรลาวแก้ว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ใช้แบบวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

วิศรุต วินิจญกุล (2551, บทคัดย่อ) ได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง พิชสมุนไพรร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองบัวตากหลาน อำเภอตากลี จังหวัดนครสวรรค์ มีขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการพิชสมุนไพรรที่อยู่ในท้องถิ่น 2) การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องพิชสมุนไพรร 3) การทดลองใช้หลักสูตร และ 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรม ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานด้านนโยบายของหน่วยงานต่างๆ พบว่า มุ่งเน้นการกระจายอำนาจทางการศึกษาให้ท้องถิ่นและชุมชนได้มีบทบาท มีส่วน

ร่วมในการจัดการศึกษาโดยสถานศึกษามีหน้าที่จัดทำสาระของหลักสูตรตามวัตถุประสงค์ให้สอดคล้องกับสภาพความต้องการของชุมชนและท้องถิ่น จากการสอบถามนักเรียนพบว่ามีความต้องการได้รับความรู้เกี่ยวกับพืชสมุนไพรร้อยละ 100 และผลการสนทนากลุ่ม (focus group) พบว่า พืชสมุนไพรมีประโยชน์ต่อชุมชนในการบำบัดโรค ทำสารน้ำหมักชีวภาพเพื่อขับไล่และฆ่าแมลง ทำปุ๋ยชีวภาพ และช่วยประหยัดรายจ่าย 2) ผลการพัฒนาหลักสูตร พบว่าหลักสูตรฝึกอบรมมีองค์ประกอบ คือ ความนำ วิสัยทัศน์ หลักการ จุดหมาย เนื้อหา วิธีการฝึกอบรม สื่อและอุปกรณ์ การวัดและประเมินผล เกณฑ์ในการผ่านหลักสูตรฝึกอบรมคุณสมบัติของผู้เข้ารับการอบรม ระยะเวลาการฝึกอบรมและแผนการฝึกอบรม 3) การทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม โดยแบ่งขั้นตอนการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเป็น 3 ขั้นตอน คือ ก่อนฝึกอบรมโดยทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างฝึกอบรมโดยให้ความรู้ ฝึกทักษะการปฏิบัติ ไปศึกษานอกสถานที่ และหลังการฝึกอบรมโดยทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังฝึก และสอบถามเจตคติต่อการใช้พืชสมุนไพร ซึ่งนักเรียนสนใจร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี 4) การประเมินผล และการปรับปรุงหลักสูตร พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การประเมินทักษะการปฏิบัติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยร้อยละของการประเมินภาพรวมอยู่ในระดับคุณภาพดี ผลจากการสอบถามเจตคติที่มีต่อการใช้พืชสมุนไพรพบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และการปรับปรุงหลักสูตรเนื้อหาให้เหมาะสมกับเวลาเตรียมพืชสมุนไพรต้มหรือหมักทิ้งไว้ก่อนการบรรยาย เพิ่มเนื้อหาพืชสมุนไพรที่ท้องถิ่นต้องการและการวัดและประเมินผลภาคปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง

สันต์ ศูนย์กลาง (2551, หน้า 111-112) ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเสริมสร้างทักษะการปฏิบัติวิชาชีพ เพื่อพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวมสำหรับครูระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาและศึกษาประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเสริมสร้างทักษะการปฏิบัติวิชาชีพเพื่อพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวมสำหรับครูระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระบวนการพัฒนาหลักสูตรประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ 1. การกำหนดข้อมูลพื้นฐาน ข้อมูลที่นำมาใช้สำหรับการพัฒนาหลักสูตรครั้งนี้มาจาก 2 แหล่ง คือ 1) การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับการออกแบบและกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวม กระบวนการฝึกอบรมครูประจำการ (in - service training) และกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการ และ 2) การศึกษาสภาพปัญหา และความต้องการเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวม โดยการสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) พบว่า ครูผู้สอนส่วนใหญ่ต้องการพัฒนาคนโดยการพัฒนาต้องเน้นการลงมือปฏิบัติเพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์จริง มีกระบวนการพัฒนาที่ต่อเนื่องและไม่ทิ้งห้องเรียน 2. การออกแบบหลักสูตร จำแนกการดำเนินการออกเป็น 2 ขั้นตอน คือ 1) การเขียนโครงร่างหลักสูตรซึ่งประกอบด้วย ปัญหาและความสำคัญ หลักการของหลักสูตร เป้าหมาย จุดหมาย เนื้อหากิจกรรมการฝึกอบรม สื่อ และการประเมินผล และ 2) การประเมินความเหมาะสมและ

ประเมินความสอดคล้องของโครงร่างหลักสูตร พบว่า ทุกองค์ประกอบของหลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับดี และมีค่าดัชนีความสอดคล้องสูงกว่าเกณฑ์ 3. การทดลองใช้และการหาประสิทธิภาพ จำแนกการดำเนินการออกเป็น 2 ระยะ คือ 1) การศึกษานำร่อง เป็นการนำหลักสูตรฝึกอบรมไปทดลองใช้เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ของการใช้หลักสูตรในสถานการณ์จริง ปรับปรุงและพัฒนาในส่วนที่ยังบกพร่อง และ 2) นำหลักสูตรฝึกอบรมไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายซึ่งเป็นครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระดับชั้นละ 1 คน จำนวน 9 คน ระยะเวลาที่นำหลักสูตรไปใช้ 13 สัปดาห์ โดยใช้รูปแบบการทดลองแบบกลุ่มเดียวทำการทดสอบก่อนและหลังใช้หลักสูตร ดำเนินการฝึกอบรมด้วยวิธีการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (action research) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบวัดความรู้เกี่ยวกับทักษะการปฏิบัติวิชาชีพครู แบบประเมินการออกแบบกิจกรรม แบบสังเกตพฤติกรรมการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการฝึกอบรม โดยใช้ the Wilcoxon matched – pairs signed – ranks test และการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพในการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) ผลการทดลองใช้พบว่า ครูผู้สอนมีความรู้เกี่ยวกับทักษะการปฏิบัติวิชาชีพหลังการฝึกอบรมในวงรอบที่ 2 สูงกว่าก่อนการฝึกอบรม ครูผู้สอนมีความสามารถในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้โดยรวมสูงกว่า ร้อยละ 80 มีความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวมอยู่ในระดับสูง และมีความคิดเห็นต่อหลักสูตรฝึกอบรมอยู่ในระดับมาก 4. การประเมินและปรับปรุงหลักสูตรผลการทดลองใช้พบว่า หลักสูตรฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ อย่างไรก็ตามได้มีการปรับปรุงในส่วนของความสอดคล้องของเนื้อหาหลักสูตรกิจกรรมการฝึกอบรมเพื่อให้สามารถนำหลักสูตรไปใช้ในการจัดฝึกอบรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เมธีณัฐ รัตนกุล (2553, บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมวิชาชีพพระยะสัน เรื่องการจัดดอกไม้เพื่อการประกอบอาชีพ พบว่าหลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก และค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.80–1.00 พบว่าหลักสูตรมีความเหมาะสมและวิเคราะห์ความสอดคล้องของกลุ่มของหลักสูตร ปรากฏว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60–1.00 ซึ่งถือว่าสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผู้เข้ารับการอบรมหลักสูตรฝึกอบรมวิชาชีพพระยะสัน เรื่องการจัดดอกไม้เพื่อประกอบอาชีพ มีความรู้ความเข้าใจ เรื่องการจัดดอกไม้เพื่อการประกอบอาชีพ คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 15.50 คะแนน และมีคะแนนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 2.75 คะแนน จะเห็นได้ว่าคะแนนเฉลี่ยมากกว่า 10 คะแนน ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด การประเมินความสามารถในการจัดดอกไม้มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 89.25, 91.17 และ 90.50 คะแนน จะเห็นได้ว่าคะแนนเฉลี่ยมากกว่า 80 คะแนน ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ ความคิดเห็นต่อหลักสูตรคิดเป็น

คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) โดยรวมเท่ากับ 4.65 คะแนนและมีคะแนนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.46 คะแนน ซึ่งถือว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

กชพรรณ คมขำ (2554, บทคัดย่อ) ได้พัฒนาหลักสูตรเรื่องภาษาลาวครั้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมีความมุ่งหมาย เฉพาะเพื่อ 1) ศึกษาข้อมูลขั้นพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร 2) พัฒนาหลักสูตร 3) ทดลองใช้ หลักสูตรและ 4) ประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองยาง เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยนาท ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 26 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) นักเรียนที่พูดภาษาลาวครั้ง มีเชื้อสายลาวครั้ง มีถิ่นกำเนิดและอาศัยอยู่ในหมู่บ้าน หนองยาง ตำบลสุขเดือนห้า อำเภอเนินขาม จังหวัดชัยนาท เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบสัมภาษณ์ 2) แบบสอบถาม 3) แบบสนทนากลุ่ม 4) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน (ค่าความเชื่อมั่น 0.896) 5) แบบประเมินทักษะการพูด 6) แบบประเมินเจตคติต่อการ เรียน (ค่าความเชื่อมั่น 0.887) วิเคราะห์ข้อมูลโดย หาค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) และวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis)

จกมล นุชนารถ (2555, บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่อง การจัดการกระดานพินิจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า 1. หลักสูตรประกอบด้วย 1) หลักการ 2) จุดมุ่งหมาย 3) โครงสร้าง 4) ขอบข่ายเนื้อหาสาระ 5) เวลาเรียน 6) การจัด กิจกรรมการเรียนการสอน 7) สื่อการเรียนการสอน 8) การวัดและประเมินผล ผลการตรวจสอบ พบว่า 1) หลักสูตรมีคุณภาพอยู่ในระดับดี 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการจัดการกระดาน พินิจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้หลักสูตรฝึกอบรมสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตร ฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ทักษะการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียนตาม หลักสูตรพัฒนาขึ้นในภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก

สุกวรรณ เฟื่องฟู (2555, บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องการทำน้ำมันมะพร้าวผลิตภัณฑ์จากภูมิปัญญาท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า 1) การศึกษาขั้นพื้นฐานนักเรียนและผู้เกี่ยวข้องมีความต้องการให้มีการพัฒนาหลักสูตร ฝึกอบรมเรื่อง การทำน้ำมันมะพร้าวผลิตภัณฑ์จากภูมิปัญญาท้องถิ่นซึ่งมีการทำน้ำมันมะพร้าว ไว้ใช้เพื่อบริโภคและการดูแลสุขภาพมานานแล้วและเพื่อให้เด็กในชุมชนได้เรียนรู้และสืบทอด ภูมิปัญญาของท้องถิ่น เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันและเป็นการส่งเสริมปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง 2) หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมีองค์ประกอบครบถ้วน หลักสูตรประกอบด้วย กิจกรรมการเรียนรู้ 3 กิจกรรม คือ 1) ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับน้ำมันมะพร้าว 2) การทำน้ำมัน มะพร้าวแบบสกัดร้อนและ 3) การทำน้ำมันมะพร้าวแบบสกัดเย็น 3) การทดลองใช้ นักเรียนให้ ความสนใจในกิจกรรม ตั้งใจปฏิบัติและมีความสุขในการเรียน 4) ผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่อง การทำน้ำมันมะพร้าวผลิตภัณฑ์จากภูมิ

ปัญญาท้องถิ่น ของนักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นพบว่า หลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อน ฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านทักษะปฏิบัติงานอยู่ในระดับดี มีเจตคติที่ดี ต่อหลักสูตรอยู่ในระดับมาก

เผด็จชัย มาพันธุ์ (2555, บทคัดย่อ) ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรเรื่อง การทำไม้กวาด กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการวิจัยพบว่า 1. การพัฒนาหลักสูตร ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาหลักสูตร 7 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน 2) การกำหนดจุดมุ่งหมาย 3) การเลือกเนื้อหา 4) จัดเนื้อหา 5) เลือกประสบการณ์ การเรียนการสอน 6) การจัดประสบการณ์ การเรียนการสอน 7) การประเมินผลและวิธีการประเมิน และได้หลักสูตรซึ่งมีองค์ประกอบดังนี้ 1) หลักการของหลักสูตร 2) จุดมุ่งหมาย 3) โครงสร้างหลักสูตร 4) ขอบข่ายเนื้อหา 5) เวลาเรียน 6) แผนการจัดการเรียนรู้ 7) สื่อการเรียนรู้ และ 8) การวัดและประเมินผล 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตร เรื่อง การทำไม้กวาด กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดสุพรรณบุรี หลังการใช้หลักสูตรสูงกว่า ก่อนการใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3. ทักษะปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียน ในภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก 4. ระดับเจตคติของนักเรียนต่อหลักสูตรเรื่องการทำไม้กวาด กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดสุพรรณบุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

สมคิด เกตุทอง (2556, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาการฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์ต้นไม้มงคล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียน และบุคคลที่เกี่ยวข้องมีความต้องการให้มีการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องการประดิษฐ์ต้นไม้มงคล เพราะเป็นการฝึกงานฝีมือ เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการประดิษฐ์ต้นไม้มงคล สามารถเป็นแนวทางในการพัฒนาเป็นอาชีพหรือคิดสร้างสรรค์งานประดิษฐ์ต่าง ๆ ขึ้น เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และนำไปสู่การเพิ่มรายได้กับครอบครัวรวมทั้งส่งเสริมแนวทางการพัฒนาคุณภาพชีวิต สอดคล้องกับนโยบายกระทรวงศึกษาธิการที่ต้องการให้สถานศึกษาสามารถพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น หลักสูตรฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้นนี้ มีองค์ประกอบของหลักสูตรครบถ้วน มีแผนจัดกิจกรรม 4 แผน ใช้เวลาในการฝึกอบรม 12 ชั่วโมง โดยการใช้การสาธิต อภิปราย เน้นการปฏิบัติจริง มีแบบทดสอบวัดความรู้และประเมินทักษะทุกขั้นตอน 2) จากการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์ต้นไม้มงคล พบว่านักเรียนมีความตื่นตัวเกี่ยวกับความหมาย ความสำคัญของต้นไม้มงคลชนิดต่างๆ ในท้องถิ่นพยายามค้นหารูปภาพของต้นไม้ที่สนใจและตั้งใจประดิษฐ์ให้เหมือนจริง 3) จากการประเมินพบว่า นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการประดิษฐ์ต้นไม้มงคล หลังใช้หลักสูตรฝึกอบรมสูงกว่าก่อนทดลองใช้หลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 มีทักษะการปฏิบัติอยู่ในระดับดี และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องการประดิษฐ์ต้นไม้มงคลอยู่ในระดับมาก ส่วนการปรับปรุง

หลักสูตรให้ปรับปรุงเอกสารประกอบการฝึกอบรมให้เนื้อหากระชับขึ้น เพิ่มรูปภาพประกอบให้น่าสนใจ และปรับปรุงแผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรมที่ 2 โดยเพิ่มจากเวลาเดิม 3 ชั่วโมงเป็น 4 ชั่วโมง เพราะมีเนื้อหาทฤษฎีและปฏิบัติ

กชพรรณ คมขำ (2554, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพัฒนาหลักสูตร เรื่อง ภาษาลาวครั้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ผลการวิจัยพบว่า

1) จากการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน พบว่านโยบายของหน่วยงานต่างๆ ต้องการให้สถานศึกษา องค์กรต่างๆ และชุมชน มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ พื้นฟูมรดก ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นของไทย และภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยการจัดกระบวนการเรียนรู้ภายในชุมชน ตามความต้องการของท้องถิ่นและนักเรียน ส่งเสริมให้จัดทำหลักสูตรสถานศึกษาให้เหมาะสมกับบริบทของชุมชนสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งจะก่อให้เกิดกระบวนการพัฒนาที่ดีของสังคม ชุมชนและท้องถิ่นต่อไป ส่วนนักเรียนและบุคคลที่เกี่ยวข้องมีความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรเรื่อง ภาษาลาวครั้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เนื่องจากเป็นหลักสูตรสถานศึกษาที่มีเนื้อหาสาระสอดคล้องกับท้องถิ่น นักเรียนได้เรียนรู้ชีวิตจริงของตนเองและท้องถิ่นซึ่งจะทำให้ นักเรียนเกิดความรัก ห่วงแหน และภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง

2) การพัฒนาหลักสูตร เรื่องภาษาลาวครั้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประกอบด้วย หลักการของหลักสูตร จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ โครงสร้าง คำอธิบายรายวิชา ตัวชี้วัด ขอบข่ายเนื้อหา เวลาเรียน แนวการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 10 แผนการจัดการเรียนรู้ ผู้เชี่ยวชาญประเมินองค์ประกอบของหลักสูตรพบว่ามีความสอดคล้องและเหมาะสม

3) การทดลองใช้หลักสูตรเรื่องภาษาลาวครั้ง พบว่า นักเรียนมีความสนใจและตั้งใจเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาลาวครั้ง มีความสนุกสนานกับการเรียนรู้ที่หลากหลาย ทำผลงานได้อย่างถูกต้องและสวยงามได้เรียนรู้จากภูมิปัญญาท้องถิ่นได้รับประสบการณ์ตรง พูดสื่อสารภาษาลาวครั้งอย่างคล่องแคล่ว และชัดเจน สำเนียงถูกต้อง นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่มสามารถทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มได้ และมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และสืบทอดภาษาถิ่น

4) การประเมินผลและการปรับปรุงหลักสูตร พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องภาษาลาวครั้งของนักเรียน ที่เรียนตามหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทักษะการพูดภาษาลาวครั้ง โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี และเจตคติต่อการเรียนตามหลักสูตรโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนด้านการปรับปรุงหลักสูตรสรุปว่าควรมีการยืดหยุ่นเวลาให้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้ ดังแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ประวัติและความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวครั้ง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

เรื่อง ประวัติของหมู่บ้านหนองยาง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การเปรียบเทียบคำศัพท์ ไทยกลางกับคำลาวครั้ง และ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง สำนวนภาษาลาวครั้งบ้านเฮา ปรับปรุงเวลาจากเดิม แผนการจัดการเรียนรู้ละ 1 ชั่วโมง เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ละ 2 ชั่วโมง

2. งานวิจัยต่างประเทศ

อัลฟอร์ด (Alford, 1995, p. 4970-A) ได้พัฒนารูปแบบของการฝึกอบรมครูประจำการซึ่งคำนึงถึงความสำคัญของลักษณะเฉพาะตัวครูแต่ละคน กระบวนการในการพัฒนารูปแบบของการฝึกอบรมครูประจำการของอัลฟอร์ด แบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ 1) สำรวจความต้องการเกี่ยวกับการฝึกอบรมครูประจำการ และการพัฒนาหลักสูตร 2) พัฒนารูปแบบชั่วคราวของการฝึกอบรมครูประจำการ 3) ค้นหา และกำหนดทฤษฎีหลักในด้านปรัชญา และพฤติกรรมศาสตร์ 4) สังเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดเข้าด้วยกันเป็นรูปแบบของการฝึกอบรมและรูปแบบสุดท้ายที่อัลฟอร์ดพัฒนาขึ้นมาเป็นรูปแบบของการฝึกอบรมครูประจำการที่อยู่ในรูปของศูนย์ฝึกอบรมครูประจำการซึ่งกระตุ้นและเปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมแต่ละคนมีอิสระในการเลือกดำเนินการประเมินผลและรายงานถึงกิจกรรมที่จะนำไปสู่การพัฒนาสูงสุดตามเอกภาพของแต่ละบุคคล

เบ็ตตี แอ็กเนส บอสมา (Bette Agnes Bosma, 1981, p. 42) วิจัยเชิงทดลองเพื่อศึกษาว่าจะสามารถนำนิทานพื้นบ้านมาเป็นสื่อในทักษะการอ่านแบบวิจารณ์อย่างมีประสิทธิภาพได้หรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 6 วิเคราะห์โดยการหาค่าความแปรปรวนผลการวิจัยสรุปได้ว่านิทานพื้นบ้านทำให้การสอนเชิงวิจารณ์ของนักเรียนมีความก้าวหน้า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

แบ็ตติสัน (Battison, 1991) ทำวิจัยเรื่อง “บริบทในการพิจารณากรณีศึกษาในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น” โดยศึกษาโครงการปรับปรุงหลักสูตรในโรงเรียนประจำท้องถิ่น 3 แห่งในรัฐโอไฮโอ ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนประจำ ท้องถิ่น 3 แห่ง พบว่า การพัฒนาหลักสูตรควรให้ท้องถิ่น ครูผู้สอน และผู้บริหารมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร การพัฒนาหลักสูตรจึงจะประสบผลสำเร็จ

ทาวง (Tawang, 1995, p. 2118) วิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นและรูปแบบการคิด เรื่องการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรการดูแลสุขภาพ พบว่า การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นดังกล่าวช่วยให้การเรียนรู้เกี่ยวกับความเชื่อในการดูแลสุขภาพแต่ละท้องถิ่น เพิ่มขึ้นกล่าวคือ ผลสัมฤทธิ์จึงเดิมเมื่อนำไปใช้สอนกับท้องถิ่นที่มีลักษณะเดียวกันการนำไปสอน พบว่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญด้านการฝึกอบรมส่วนด้านเนื้อหา ด้านทักษะและโดยรวมไม่แตกต่างกัน สำหรับรูปแบบการคิดด้าน ความรู้ ความจำ ความเข้าใจและโดยรวม ไม่แตกต่างกัน

บัทเลอร์ (Butler, 1996, p. 425) ได้ทำการวิจัย เรื่อง กระบวนการพัฒนาหลักสูตรและออกแบบกราฟิกที่จำเป็นทางการศึกษาให้ได้มากที่สุด ก่อนการดำเนินการพัฒนาหลักสูตร จากนั้นจึงแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมา ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบกราฟิกและนักการศึกษา เมื่อดำเนินการพัฒนาหลักสูตรแล้วควรเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ให้เป็นที่ทราบโดยทั่วกัน ทั้งนี้หน่วยงานต้นสังกัดควรสนับสนุนส่งเสริมให้ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรที่เหมาะสมด้วย

คิง (King, 1996, abstract) ได้ศึกษาแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรวิทยาศาสตร์ใน Middle School โดยให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร ผลการวิจัยพบว่าผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลความต้องการและจำเป็นเพื่อการพัฒนาหลักสูตร เพราะว่าผู้ปกครอง เป็นผู้ที่ใกล้ชิดเด็กจึงทำให้สามารถรับรู้ถึงความต้องการและจำเป็นได้เป็นอย่างดี จะเห็นได้ว่าการพัฒนาหลักสูตรมีความจำเป็นต้องศึกษาถึงความต้องการและความจำเป็นจากผู้ที่เกี่ยวข้อง

คัชชา (Cunha, 1997, p. 2884) มีความคิดเห็นว่าการศึกษากระบวนการพัฒนาหลักสูตรโภชนาการศึกษามีจุดประสงค์เพื่อการศึกษากระบวนการพัฒนาหลักสูตร โดยให้บุคคลในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการออกแบบหลักสูตร พบว่า การใช้ชุมชนไว้อำนาจในการกำหนดนโยบายกระบวนการ และการวางแผนทำให้สามารถส่งเสริมการปฏิบัติงานร่วมกันของประชาชนสามารถพัฒนาแนวทางสู่ความสำเร็จ

เดวิด, นิกิม, เทียเล, และเพนนิ (Davis, Niki, Tearle, & Penni, 1991, abstract) ได้ทำการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรแกนกลางนานาชาติ ด้านข้อมูลข่าวสารทางเทคโนโลยี ICT โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อฝึกอบรมครูด้าน ICT ให้สามารถสั่งงานได้ พัฒนาเป็นมืออาชีพและใช้ ICT ในการสอนนักเรียน ผลการวิจัย ทำให้ได้หลักสูตรแกนกลางที่เหมาะสมกับนโยบายและสถานการณ์ในปัจจุบัน

วิกเกอลส์เวิร์ธ (Wigglesworth, 1999, p. 5658–A) ได้วิจัยเกี่ยวกับการใช้สำนวนภาษาถิ่น Ilianen ที่ปรากฏอยู่ในนิทานพื้นบ้านของชนเผ่า Monobo ในหมู่เกาะมินตะเนา ประเทศฟิลิปปินส์ผลการสรุปได้ว่า นิทานพื้นบ้านมีความสำคัญทั้งในแง่เป็นเครื่องบันเทิงใจและชี้ให้เห็นถึงจริยธรรมรวมทั้งสะท้อนให้เห็นค่านิยมในสังคม และลักษณะของชนเผ่า Monobo

ซารังกาปานี (Sarangapani, 2003) ได้เสนอบทความเรื่อง การทำหลักสูตรภูมิปัญญาท้องถิ่น การจัดการศึกษาในอินเดียปัจจุบันนั้นปรากฏว่า โรงเรียน สังคม และนักเรียนปัจจุบันให้ความสำคัญกับภูมิปัญญาชาวบ้านน้อย ก่อให้เกิดความเลื่อมล้ำ และความรู้สึกของการแบ่งแยกชนชั้นในสังคม เกิดความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยจะเป็นที่พึงพอใจระหว่างบ้านกับโรงเรียน นักเรียนมีความรู้สึกห่างเหิน พ่อแม่ บ้าน และสังคมในเผ่าของตนเองมากยิ่งขึ้น รัฐบาลอินเดียได้พยายามจัดการให้มีการประสานความรู้สึกแบ่งแยก โดยพยายามเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับโลกที่บ้านของนักเรียนให้มากขึ้น โดยจัดให้มีการบรรจ

เรื่องราวด้านวัฒนธรรมที่เป็นภูมิปัญญาชาวบ้านไว้ในหลักสูตร เช่นการเล่นเกมตามประเพณี เรื่องตลก ปริศนา นิทาน เพลง และการเดินรำ เป็นต้น ในประเทศอินเดียมีหลายสิ่งหลายอย่างที่เป็นภูมิปัญญาชาวบ้าน เช่น เรื่องเกี่ยวกับการศึกษาด้านวิทยา และด้านปรัชญา (theological and philosophical studies) ตลอดจนความรู้เรื่องศิลปะการแสดง ศิลปหัตถกรรม โหราศาสตร์ เป็นต้น

เบนเนท (Bennett, 2004, abstract) ได้ศึกษา การมีส่วนร่วมของครูในการพัฒนาหลักสูตร พบว่าครูอาจารย์ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรมากยิ่งขึ้น ในด้านการเสนอแนวความคิด มีการนำผลการวิจัยและผลงานทางการศึกษามาใช้กันอย่างแพร่หลายตั้งแต่ปี 1915 ถึง 1940 เริ่มจากการสร้างหลักสูตร มีการใช้อุปกรณ์การสอนมากขึ้น และยังได้เสนอการพัฒนาการเข้ามามีส่วนร่วม ได้แก่ การส่งเสริมความเป็นมืออาชีพ และส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตย สร้างวิสัยทัศน์โดยครูอาจารย์ได้ศึกษาในหลักสูตรวิจัย และมีการคัดเลือกตัวแทนครูอาจารย์ที่นำแนวคิดไปปฏิบัติจริง มีการสนับสนุนเช่น ขยายเวลาให้การช่วยเหลือที่ชัดเจน จัดหาแหล่งสร้างความเป็นมืออาชีพ โดยจัดให้มีที่ปรึกษาและมีการจัดตั้งองค์กรสมาชิกโครงการ

ออสทริช (Oestreich, 2004, abstract) ได้มีการศึกษา การพัฒนาหลักสูตรสังคมศึกษาในเบอร์ลิน โดยการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการกับบุคลากรด้านโบราณคดีและครูชาวเบอร์ลิน ผลการวิจัยพบว่า ในด้านอุปกรณ์การเรียนการสอนไม่เหมาะสมการพัฒนาบุคลากรครูมีข้อจำกัดเกี่ยวกับการสื่อสารของรัฐบาลที่ด้อยประสิทธิภาพ ขาดครูที่มีประกาศนียบัตรรับรอง และหลักสูตรไม่สอดคล้อง ส่วนความก้าวหน้าในการพัฒนาหลักสูตรสังคมนั้น พบว่าชาวเบอร์ลินต้องการที่จะให้หลักสูตรสังคมอย่างจำกัดและจำกัดตำราที่จัดให้การศึกษาเกี่ยวกับประวัติของชาวเบอร์ลินช่วงก่อนเกิดลัทธิอาณานิคม ซึ่งเกี่ยวกับวัฒนธรรมในปัจจุบันและอนาคต

เซา (Shao, 2005, p. 130) ได้ทำการศึกษาการปฏิรูปหลักสูตรการเรียนการสอนและการฝึกอบรมของครูโรงเรียนเกษตรกรรมของจีน เป้าหมายของการวิจัยเพื่อการศึกษาสภาพการจัดฝึกอบรมและความต้องการพัฒนาดนทางด้านความรู้และทักษะในระดับสูงเกี่ยวกับหลักสูตรและการเรียนการสอนและการสอนยึดสมรรถภาพของผู้เรียนเป็นหลัก เนื้อหาที่ครูต้องมีอยู่ในการฝึกอบรม ได้แก่ เทคโนโลยีทางการศึกษา การพัฒนาหลักสูตรและนวัตกรรมใหม่ๆ ซึ่งเป็นเนื้อหาความรู้ที่ครูอยากได้มากที่สุด

วิทเทอร์ (Wither, 2000, p. 2176) ศึกษาเรื่องพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นและการจัดพื้นฐานทางการศึกษามีจุดประสงค์เพื่อพิจารณาข้อมูลเพื่อการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของสถาบันการศึกษา YVLEI ซึ่งพบว่า ทางโรงเรียนมีการวิเคราะห์ถึงพื้นฐานของหลักสูตรว่าควรปรับปรุงให้เกิดสัมผัสทุกส่วนจากตัวเด็กกับสิ่งแวดล้อมที่พวกเขาอยู่ด้วย จัดหาโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างชุมชน ซึ่งหลักสูตรนี้ได้พัฒนาทุกระดับโดยเฉพาะ ป.6 เน้นในเรื่องของระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัดโดยการร่วมกันจัดระหว่างครู สมาชิกของชุมชนและ

นักเรียนซึ่งผู้นำชุมชนจะจัดเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอนตามมาตรฐานเป็นที่ยอมรับของโรงเรียน

จากการศึกษาเอกสารแนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ ผู้วิจัยได้สรุปผลการศึกษาวิจัยได้ว่า ขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมส่วนใหญ่มีการดำเนินการ 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐานเป็นการสำรวจข้อมูลพื้นฐานโดยใช้แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม และการจัดสนทนาเป็นกลุ่ม เพื่อทำการวิเคราะห์สภาพปัญหาความต้องการพื้นฐานของผู้เรียนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง 2) การพัฒนาหลักสูตรเป็นการสร้างหลักสูตรฉบับร่าง โดยใช้ข้อมูลจากขั้นตอนแรกเป็นข้อมูลพื้นฐานในการสร้างหลักสูตรฉบับร่างซึ่งประกอบด้วยวิสัยทัศน์ หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ คำอธิบายรายวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล แผนการจัดการเรียนรู้ 3) การนำหลักสูตรไปทดลองใช้เป็นการนำร่างหลักสูตรไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมาย 4) การประเมินผล และการปรับปรุงหลักสูตร โดยประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนหลังการฝึกอบรม โดยแบบประเมินผลทักษะการปฏิบัติ แบบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบประเมินผลเจตคติ โดยวิธีการสอบถามสังเกตพฤติกรรมระหว่างปฏิบัติ ทั้งนี้เพื่อเป็นการประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรม เรื่องวัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี มีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เด็กอายุระหว่าง 10-11 ปี ในตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ในปี พ.ศ. 2561 จำนวน 7 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนชุมชนวัดดงยาง โรงเรียนวัดกลาง โรงเรียนวัดคลองโพธิ์ศรี โรงเรียนวัดล่องกะเบา โรงเรียนวัดไผ่ดำ(มิตรภาพที่ 183) โรงเรียนวัดเช่าสิงห์ และโรงเรียนวัดเชียงราก รวม 369 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เด็กอายุระหว่าง 10-11 ปี ในตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ในปี พ.ศ. 2561 จำนวน 7 โรงเรียน โรงเรียนละ 5 คน ได้แก่ โรงเรียนชุมชนวัดดงยาง โรงเรียนวัดกลาง โรงเรียนวัดคลองโพธิ์ศรี โรงเรียนวัดล่องกะเบา โรงเรียนวัดไผ่ดำ(มิตรภาพที่ 183) โรงเรียนวัดเช่าสิงห์ และโรงเรียนวัดเชียงราก รวมทั้งสิ้น 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) โดยวิธีการจับฉลาก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. หลักสูตรฝึกอบรม เรื่องวัฒนธรรมลาวแง้ว
2. แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแง้ว
3. แบบประเมินทักษะปฏิบัติ เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว
4. แบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแง้ว

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. หลักสูตรฝึกอบรม เรื่องวัฒนธรรมลาวแก้ว

1.1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

1.1.1 การศึกษาเอกสาร วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อมูลต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับวางแผนเป็นแนวทางพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมเรื่องลาวแก้ว ตำบลทองเอนอำเภอนิคมบ่งศรี กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ดังนี้

1) ศึกษาบทบาทหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลทองเอนในส่วนที่เกี่ยวกับการศึกษา

2) ศึกษาขอบข่ายเนื้อหาและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
หลักสูตรฝึกอบรม

3) ศึกษาเอกสารแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรและศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับหลักสูตรฝึกอบรม

4) ศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว

1.1.2 การศึกษาความต้องการจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง

1) การสัมภาษณ์ ดำเนินการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ครูผู้สอนกลุ่มสังคมศึกษาศาสนาและวัฒนธรรมในตำบลทองเอน จำนวน 3 คน ภูมิปัญญาเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้วจำนวน 2 คน ผู้ปกครองเยาวชนในตำบลทองเอน จำนวน 2 คน รวม 7 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการสัมภาษณ์ ใช้ระยะเวลาในการดำเนินการ ประมาณ 1 สัปดาห์ แบบสัมภาษณ์ จำนวน 1 ฉบับ เกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องลาวแก้ว ตำบลทองเอน อำเภอนิคมบ่งศรี จังหวัดสิงห์บุรี โครงสร้าง (structured interviews) โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 สนทนาเกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้เข้าร่วมสนทนาในเรื่อง ชื่อ เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด ตำแหน่งการทำงาน ประสบการณ์การทำงาน ประสบการณ์อบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เพื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 7 ข้อ

ตอนที่ 2 สนทนาเกี่ยวกับความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องวัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเยาวชนในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภอนิคมบ่งศรี จังหวัดสิงห์บุรี ประกอบด้วย ความสำคัญและความจำเป็นในการจัดทำหลักสูตรฝึกอบรม เนื้อหาหลักสูตรฝึกอบรมควรประกอบด้วยเนื้อหาอะไรบ้าง การจัดลำดับหัวข้อเนื้อหาสาระที่ใช้ในการฝึกอบรม วิธีการฝึกอบรม และจะใช้สื่ออุปกรณ์ในการฝึกอบรม วิธีการวัดและประเมินผลนักเรียนที่เข้ารับการฝึกอบรมและระยะเวลาในการจัดฝึกอบรม จำนวน 7 ข้อ

ตอนที่ 3 สนทนาเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคแนวทางการแก้ไขในการพัฒนาหลักสูตรหรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในการฝึกอบรม และข้อเสนอแนะอื่นๆ

2) การสอบถามโดยใช้ แบบสอบถาม เป็นการสอบถามเด็กอายุระหว่าง 10–11 ปี ในตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 35 คน เกี่ยวกับความต้องการความรู้ เรื่อง หลักสูตรฝึกอบรมลาวแง่ว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความต้องการในการฝึกอบรม และรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ในการฝึกอบรมหลักสูตร เรื่องวัฒนธรรมลาวแง่ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ เพิ่มเติม

2.1) การสร้างแบบสอบถาม ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

2.1.1) ศึกษาแนวคิด หลักการ ทฤษฎี จากหนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมลาวแง่ว สำหรับเด็กอายุระหว่าง 10–11 ปี ในตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

2.1.2) นำข้อมูลที่ได้มาประมวล เพื่อกำหนดโครงสร้างของเครื่องมือและขอบเขตของเนื้อหา โดยขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2.1.3) สร้างแบบสอบถาม โดยกำหนดประเด็นสอบถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

2.1.4) นำแบบสอบถามเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ ความชัดเจนของภาษา เพื่อให้ข้อเสนอแนะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.1.5) นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขในประเด็นที่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เสนอแนะ แล้วนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขเสร็จแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอีกครั้งเพื่อความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม แล้วทำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

2.2) ขั้นตอนการสอบถาม

2.2.1) ผู้วิจัยขออนุญาตนายกององค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี โดยการแจ้งวัตถุประสงค์ของการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้

2.2.2) ผู้วิจัยเริ่มเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการแนะนำตัวเองกับเด็ก ในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 35 คน

เริ่มต้นด้วยการสร้างบรรยากาศแบบเป็นกันเอง จากนั้นชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ของการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้

2.2.3) ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้เด็กคนละ 1 ฉบับพร้อมปากกาคนละ 1 ด้าม และอธิบายถึงขั้นตอนวิธีการ เพื่อสร้างความเข้าใจที่ตรงกันในการตอบแบบสอบถาม เมื่อนักเรียนทำเสร็จแล้วเก็บรวบรวมและกล่าวขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือ

2.2.4) จัดเตรียมข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

2.3) การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม

เกี่ยวกับความต้องการศึกษาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องลาวแง้ว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี สำหรับเด็กอายุระหว่าง 10-11 ปี จำนวน 35 คน ในตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ในตอนที่ 1 ใช้ค่าสถิติร้อยละ (%) จากนั้นในตอนที่ 2 และตอนที่ 3 นั้นนำเสนอข้อมูลในรูปแบบตารางและวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) แล้วนำเสนอผล

1.2 การพัฒนาหลักสูตรฉบับร่าง

1.2.1 นำข้อมูลพื้นฐานในขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานมาพิจารณา และดำเนินการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ลาวแง้ว ตำบลทองเอน สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ฉบับร่าง ซึ่งประกอบด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย ขอบข่ายเนื้อหาสาระ ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกอบรม การจัดกิจกรรมฝึกอบรม และวัสดุอุปกรณ์ การวัดและประเมินผล และแผนการฝึกอบรม โดยกำหนดเนื้อหาและเวลา ดังนี้

ตาราง 1 แผนการจัดการฝึกอบรม

แผนที่	เรื่อง	เวลา
1	ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว	1 ชั่วโมง
2	ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว	2 ชั่วโมง 30 นาที
3	อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว	2 ชั่วโมง 30 นาที
4	การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว	1 ชั่วโมง 30 นาที
5	ที่อยู่อาศัยของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว	2 ชั่วโมง 30 นาที
6	ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว	2 ชั่วโมง

แผนการจัดการฝึกอบรมแต่ละแผนประกอบด้วย สารสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาสาระ สื่อ และวัสดุอุปกรณ์ และการวัดและประเมินผล

1.2.2 นำหลักสูตรฉบับร่างให้ที่ปรึกษาพิจารณาแก้ไขแล้วดำเนินการแก้ไข หลักสูตรฝึกอบรม ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1.2.3 นำหลักสูตรฉบับร่างที่แก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตร โดยตรวจสอบความสอดคล้องของหลักสูตรฉบับร่างว่ามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือไม่ และตรวจสอบความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการฝึกอบรมว่ามีความสอดคล้องกับหลักสูตรหรือไม่ โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) โดยกำหนดค่าความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป โดยกำหนดค่าดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าองค์ประกอบของหลักสูตรมีความสอดคล้องกัน

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าองค์ประกอบของหลักสูตรมีความสอดคล้องกัน

-1 เมื่อแน่ใจว่าองค์ประกอบของหลักสูตรไม่มีความสอดคล้องกัน

จากนั้นนำผลที่ได้จากการประเมินผลโดยผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ผลการประเมินความสอดคล้องของหลักสูตรฝึกอบรมฉบับร่าง มีค่า IOC ระหว่าง 0.80-1.00

1.3 การทดลองใช้หลักสูตร นำหลักสูตรฉบับร่างที่แก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (try out) กับเด็กอายุระหว่าง 10-11 ปี ในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 7 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนชุมชนวัดดงยาง โรงเรียน วัดกลาง โรงเรียนวัดคลองโพธิ์ศรี โรงเรียนวัดล่องกะเบา โรงเรียนวัดไผ่ดำ(มิตรภาพที่ 183) โรงเรียนวัดเสาสิงห์ และโรงเรียนวัดเที่ยงราก ในปี พ.ศ. 2561 จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

1.4 การประเมินและการปรับปรุงหลักสูตร

1.4.1 การประเมินหลักสูตร

1) ประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว โดยให้เยาวชนที่เป็นกลุ่มทดลองใช้ (try out) หลักสูตรฝึกอบรมฉบับร่างทำแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้วหลังจากที่ใช้ในการทดลองใช้หลักสูตรฉบับร่างแล้ว

2) ประเมินทักษะปฏิบัติวัฒนธรรมลาวแก้ว โดยการสังเกตพฤติกรรมการปฏิบัติตามวัฒนธรรมลาวแก้วของเยาวชนที่เป็นกลุ่มทดลองใช้ (try out) หลักสูตรฝึกอบรมฉบับร่าง

3) ประเมินเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว โดยให้เยาวชนที่เป็นกลุ่มทดลองใช้ (try out) หลักสูตรฝึกอบรมฉบับร่างทำแบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว

วิธีดำเนินการการประเมินผลหลักสูตร ผู้วิจัยได้ดำเนินการ 3 ระยะ คือ การประเมินผลก่อนการใช้หลักสูตรฝึกอบรม การประเมินผลระหว่างการใช้หลักสูตรฝึกอบรม และการประเมินผลหลังการใช้หลักสูตรฝึกอบรม มีรายละเอียดดังนี้

1. การประเมินผลก่อนการใช้หลักสูตรฝึกอบรม โดยใช้แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว (pretest) เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 40 ข้อ

2. การประเมินผลระหว่างการใช้หลักสูตรฝึกอบรม โดยใช้แบบวัดทักษะการปฏิบัติ

3. การประเมินผลหลังการใช้หลักสูตรฝึกอบรม โดยใช้แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว (posttest) และแบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

1.4.2 การปรับปรุงหลักสูตร

นำผลการทดลองใช้หลักสูตรและการประเมินหลักสูตรมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตรฉบับร่าง เพื่อให้หลักสูตรมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้กับตัวอย่างต่อไป

2. แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว

การสร้างแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้าง ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างๆ

2.2 สร้างแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้วให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ตามเนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องวัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี เป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก

2.3 ตั้งเกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว โดยแต่ละข้อให้คะแนนดังนี้ ให้ 1 คะแนน เมื่อตอบข้อนั้นถูก ให้ 0 คะแนน เมื่อตอบข้อนั้นผิด

2.4 นำแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้วที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์พิจารณาแก้ไขแล้วดำเนินการแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2.5 นำแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้วที่แก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ตรวจสอบคุณภาพหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยกำหนดค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว มีค่า IOC เท่ากับ 1.0

2.6 นำแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้วที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับเด็กที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นเด็กกลุ่มเดียวกับที่ทดลองใช้หลักสูตรจำนวน 30 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาว

แก้โดยหาค่าความยากง่าย (difficulty) คัดเลือกข้อสอบที่มีความยากพอเหมาะ ตั้งแต่ 0.20-0.80 หาค่าอำนาจจำแนก (discrimination) ได้ข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนก (r) ได้ระหว่าง 0.20 และหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) ได้ค่าเท่ากับ 0.80

3. แบบประเมินทักษะปฏิบัติ เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว

การสร้างแบบประเมินทักษะปฏิบัติ เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว ผู้วิจัยมีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

3.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการสร้างแบบวัดทักษะการปฏิบัติและลักษณะของแบบวัดทักษะการปฏิบัติ

3.2 สร้างแบบประเมินทักษะปฏิบัติ ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ตามหลักสูตรฝึกอบรม ได้แก่ ภาษาลาวแก้ว อาหารลาวแก้ว การแต่งกายลาวแก้ว บ้านเรือนลาวแก้ว และการแสดงศิลปวัฒนธรรมลาวแก้ว มีเกณฑ์การประเมินทักษะปฏิบัติ เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว ดังนี้

โดยใช้เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ ดังนี้

3 หมายถึง ดี

2 หมายถึง พอใช้

1 หมายถึง ปรับปรุง

เกณฑ์การแปลค่าเฉลี่ย ดังนี้

2.50-3.00 หมายถึง ดี

1.50-2.49 หมายถึง พอใช้

1.00-1.49 หมายถึง ปรับปรุง

3.3 นำแบบประเมินทักษะปฏิบัติที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบพิจารณาความครอบคลุมคุณลักษณะที่ต้องการวัด ตลอดจนภาษาที่ใช้ในการสื่อความหมาย แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.4 นำแบบประเมินทักษะปฏิบัติ ที่แก้ไขเรียบร้อยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ตรวจสอบคุณภาพหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างแบบทดสอบประเมินทักษะปฏิบัติกับจุดประสงค์การเรียนรู้ กำหนดค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป แบบประเมินทักษะปฏิบัติ มีค่า IOC เท่ากับ 1.0

4. แบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว

การสร้างแบบวัดเจตคติที่มีต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

4.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติและศึกษาเทคนิคการสร้างแบบวัดเจตคติในลักษณะที่คล้ายกัน

4.2 สร้างแบบวัดเจตคติที่มีต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว มีลักษณะเป็นมาตรประเมินค่าของลิเคิร์ต (Likert) ให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นต่อข้อความแต่ละข้อความว่า มากที่สุด มากปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

4.3 นำแบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว ที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์พิจารณาแก้ไขแล้วดำเนินการแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

4.4 นำแบบวัดเจตคติที่มีต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว ที่แก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ตรวจสอบคุณภาพหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับประเด็นการศึกษา โดยกำหนดค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป แบบวัดเจตคติที่มีต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว มีค่า IOC เท่ากับ 1.0

4.5 นำแบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว ไปทดลองใช้กับเด็กที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นเด็กกลุ่มเดียวกับที่ทดลองใช้ (try out) หลักสูตร จำนวน 30 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดเจตคติที่มีต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว

4.6 นำแบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว ที่ปรับปรุงแล้วหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α – coefficient) ค่าความเชื่อมั่น 0.79

การวิเคราะห์ข้อมูล นำคะแนนที่ได้มาเทียบกับเกณฑ์ เป็นแบบประเมินค่าของพิชิต ฤทธิ์จัญญ (2552, หน้า 66-67) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

5 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
4 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วย
3 คะแนน	หมายถึง	ไม่แน่ใจ
2 คะแนน	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
1 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

การวิเคราะห์ข้อมูล นำข้อมูลที่ได้จากการประเมินค่าแบบให้คะแนน 5 ระดับ มาวิเคราะห์ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำค่าที่ได้มาแปลค่าเฉลี่ยเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้วทางบวกรายข้อมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	4.51 – 5.00	เห็นด้วยมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	3.51 – 4.50	เห็นด้วย
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	2.51 – 3.50	ไม่แน่ใจ
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	1.51 – 2.50	ไม่เห็นด้วย
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	1.00 – 1.50	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

การแปลค่าเฉลี่ยเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแง่ทางลบรายข้อมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	4.51 – 5.00	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	3.51 – 4.50	ไม่เห็นด้วย
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	2.51 – 3.50	ไม่แน่ใจ
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	1.51 – 2.50	เห็นด้วย
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	1.00 – 1.50	เห็นด้วยมากที่สุด

การแปลค่าเฉลี่ยเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแง่โดยภาพรวมมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	4.50 – 5.00	มีเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแง่มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	3.50 – 4.49	มีเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแง่มาก
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	2.50 – 3.49	มีเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแง่ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	1.50 – 2.49	มีเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแง่น้อย
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	1.00 – 1.49	มีเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแง่่น้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบการวิจัยแบบกลุ่มทดลองกลุ่มเดียว ประเมินผลก่อนและหลังการทดลอง (one-group pretest-posttest design) (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2551, หน้า 138) ดังภาพ 6 ดังนี้

ทดลองก่อนใช้หลักสูตร		ทดลอง	ทดสอบหลังใช้หลักสูตร
O ₁		X	O ₂
เมื่อ	O ₁ แทน การทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการใช้หลักสูตร		
	X แทน การทดลองใช้		
	O ₂ แทน การทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้หลักสูตร		

ภาพ 6 รูปแบบการวิจัย

ที่มา : พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2551)

2. วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่องวัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี มีวิธีการดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 เสนอโครงการฝึกอบรม เป็นโครงการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อขออนุมัติ และทำหนังสือเชิญ ติดต่อประสานงานกับผู้ที่เกี่ยวข้อง ชี้แจงบุคลากรที่เกี่ยวข้องและผู้รับผิดชอบในส่วนต่างๆ ให้ทราบถึงการเตรียมดำเนินการจัดฝึกอบรม เข้าใจสภาพปัญหาและความจำเป็นในการฝึกอบรม ประชุมชี้แจง รวมทั้งประสานงานกับผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายทุกระดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เข้ารับการฝึกอบรมเพื่อจะได้เตรียมตัวล่วงหน้า

2.2 จัดเตรียมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม ได้แก่ สื่อและอุปกรณ์ เอกสารประกอบการฝึกอบรม แบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม แบบวัดเจตคติและแบบประเมินทักษะปฏิบัติ เกียรติบัตรสำหรับวิทยากรและสำหรับผู้เข้ารับการฝึกอบรม

2.3 เตรียมสถานที่ งบประมาณ และสิ่งอำนวยความสะดวกที่เอื้อต่อการดำเนินการฝึกอบรมอย่างรอบคอบเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ

2.4 ดำเนินการฝึกอบรมให้กับกลุ่มตัวอย่างตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้เวลาในการฝึกอบรม 12 ชั่วโมง

3. ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ผู้วิจัยเก็บข้อมูลก่อนการฝึกอบรมโดยให้ผู้เข้ารับการอบรมทำแบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว ก่อนการฝึกอบรม (pretest) แล้วบันทึกคะแนนไว้

3.2 ผู้วิจัยดำเนินการฝึกอบรมตามหลักสูตรฝึกอบรมให้กับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี โดยกำหนด 2 วัน โดยภาคทฤษฎี 4 ชั่วโมง และภาคปฏิบัติ 8 ชั่วโมง รวมจำนวน 12 ชั่วโมง และประเมินทักษะปฏิบัติของเยาวชนระหว่างการฝึกอบรม

3.3 เมื่อเสร็จสิ้นการฝึกอบรมแล้วผู้วิจัยเก็บข้อมูลหลังจากการฝึกอบรมโดยให้ผู้เข้ารับการอบรมทำแบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว หลังการฝึกอบรม (posttest) และแบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว

3.4 นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว ก่อนการฝึกอบรมและคะแนนที่ได้หลังการฝึกอบรม มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1.1 การวิเคราะห์คะแนนจากแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว ก่อนฝึกอบรมและหลังอบรม โดยใช้สถิติ t-test dependent

1.2 การวิเคราะห์แบบประเมินทักษะปฏิบัติ เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว และประเมินทักษะปฏิบัติวัฒนธรรมลาวแก้ว โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

1.3 การวิเคราะห์คะแนนจากแบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว ของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ย (วิไล ทองแผ่, 2550, หน้า 181)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตร ดังนี้ (วิไล ทองแผ่, 2550, หน้า 184)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละข้อยกกำลังสอง
	$(\sum x)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

1.3 ค่าร้อยละ (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2551, หน้า 261)

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{ความถี่} \times 100}{\text{จำนวนรวมทั้งหมด}}$$

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC : Index of Item-Objective (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2551, หน้า 241 – 242)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	หมายถึง	ดัชนีความสอดคล้อง
	$\sum R$	หมายถึง	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	หมายถึง	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 การหาค่าระดับความยากง่าย (difficulty) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยคำนวณจากสูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, หน้า 129)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าความยากของข้อสอบแต่ละข้อ
	R	แทน	จำนวนผู้ตอบข้อสอบถูก
	N	แทน	จำนวนผู้เข้ารับการอบรมทั้งหมด

โดยกำหนดเกณฑ์ความยากของข้อสอบไว้ระหว่าง .20-.80 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, หน้า 129)

2.3 การหาค่าอำนาจจำแนก (discrimination) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยคำนวณจากสูตร (สมชาย วรภิเษมสกุล, 2553, หน้า 289)

$$r = \frac{R_H - R_L}{N_H}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ
	R_H	แทน	จำนวนผู้สอบที่ตอบถูกในกลุ่มสูง
	R_L	แทน	จำนวนผู้สอบที่ตอบถูกในกลุ่มต่ำ
	N_H	แทน	จำนวนผู้สอบในกลุ่มสูง

2.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ใช้ KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, หน้า 123)

$$\text{สูตร } r_u = \left[\frac{n}{n-1} \right] \left[1 - \frac{\sum pq}{S_1^2} \right]$$

เมื่อ	r_u	แทน	ค่าเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	n	แทน	จำนวนข้อ
	p	แทน	สัดส่วนของคำตอบที่ตอบถูก
	q	แทน	สัดส่วนของคำตอบที่ตอบผิด
	S_1^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

2.5 หาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha) ของครอนบาค (Cronbach) (มนสิข สิทธิสมบูรณ์, 2550, หน้า 121)

$$\text{สูตร } \alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
	S_i^2	แทน	คะแนนแปรปรวนของคะแนนรายข้อ
	S_t^2	แทน	คะแนนแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

3. สถิติใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างแบบไม่มีอิสระของคะแนนเฉลี่ยโดยใช้ t-test แบบ dependent คำนวณจากสูตร (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2549, หน้า 307)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n - 1$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน t – distribution
	D	แทน	ผลต่างของคะแนนแต่ละคู่
	n	แทน	จำนวนคู่ของตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร ในลักษณะของการวิจัยและพัฒนา ดังต่อไปนี้

1. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน
2. ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว
3. ผลการประเมินหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว

ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานสำหรับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี โดยศึกษาความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว โดยสัมภาษณ์ครูกรรมการสถานศึกษา ภูมิปัญญาท้องถิ่น และผู้ปกครอง จำนวน 9 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งมีขอบข่ายเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม ปรากฏผลดังนี้

1. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากเอกสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแง้ว

ผลการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแง้ว พบว่า เป็นชนกลุ่มน้อย ที่ตั้งถิ่นฐานในเขตชนบทนอกเมืองหรือชนเมืองเวียงจันทน์ ถูกกวาดต้อนมาจากอาณาจักรเวียงจันทน์ในสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 3) พ.ศ. 2369-2370 ปุຍອດ ພຣຸມສໂຣ (2540) กล่าวว่า ทวดพุด ชาวแง้วรุ่นแรกอพยพมาจากประเทศลาว กำลังจะบวชเณร แต่ถูกกวาดต้อนมาเป็นเชลย มาอยู่เมืองไทยที่บ้านสิงห์ แถบวัดสาธุการาม ประมาณสมัยรัชกาลที่ 3 และสิ่งที่เป็นเอกลักษณ์และโดดเด่นของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว คือ ภาษา อาหาร การแต่งกายที่อยู่อาศัย ศิลปะการแสดง

ผลการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับทักษะการปฏิบัติ พบว่า เป็นความสามารถในการปฏิบัติงานที่ได้จากการฝึกอบรมซึ่งสามารถวัดได้จากกระบวนการและผลงานตามสภาพจริง ดังที่ สมนึก ภัททิยธนี (2546, หน้า 50) สรุปไว้ว่า ทักษะการปฏิบัติ เป็นการวัดผลงานที่นักเรียนลงมือปฏิบัติ ซึ่งสามารถวัดได้จากกระบวนการและผลงานในภาพธรรมชาติ (สถานการณ์จริง) หรือในสภาพที่กำหนดขึ้น (สถานการณ์จำลอง)

ผลการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร พบว่า เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร การค้นคว้า การรวบรวมข้อมูล ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน วิเคราะห์ข้อมูลและวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมการทำงาน และองค์ประกอบของหลักสูตรประกอบด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย ขอบข่ายเนื้อหาสาระ ระยะเวลา วิธีการฝึกอบรม สื่อประกอบการฝึกอบรม และการวัดการประเมินผล สอดคล้องกับ สมนึก โกศลจิตร (2538) กล่าวว่า ผู้เข้าอบรมได้มีโอกาสปฏิบัติด้วยตนเอง พบว่า การฝึกอบรมเป็นเครื่องมือในการก่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ส่งเสริมให้ผู้เข้ารับการอบรมเกิดการเรียนรู้ มีกิจกรรมที่หลากหลาย ส่งผลให้ชุดฝึกอบรมเพื่อการทำงานเป็นทีม สำหรับผู้นำนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชชนครินทร์ มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งการฝึกอบรมนี้สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เข้าร่วมอบรมไปในทางที่ดีได้จริงจากการศึกษางานที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า หลักสูตรฝึกอบรมเป็นวิธีการที่จำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งที่ทำให้นักศึกษาเกิดความรู้ ความเข้าใจ ทำให้พฤติกรรมเกิดการเปลี่ยนแปลงไปตามคุณลักษณะที่คาดหวังไว้ได้จริง

2. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากการสัมภาษณ์

จากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง 9 คน ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเยาวชน ดังนี้

2.1 ประเด็นคำถาม ควรจะมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องวัฒนธรรมลาวแจ้วหรือไม่ เพราะเหตุใด

จากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ทุกคนมีความเห็นพ้องต้องกันคือ ต้องการให้เด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน มีความรู้ความเข้าใจเรื่องวัฒนธรรมลาวแจ้ว เพราะเยาวชนในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน ได้ถือกำเนิดมาใช้ชาติพันธุ์ลาวแจ้วมาช้านานและเพื่อให้ชาติพันธุ์ลาวแจ้วดำรงอยู่สืบต่อไป จำเป็นต้องให้ลูกหลานที่เป็นเยาวชนได้ตระหนักถึงและมีความซาบซึ้งในประเพณี และสืบสานวัฒนธรรมลาวแจ้วให้เป็นรุ่นต่อรุ่นสืบไป

2.2 ประเด็นคำถาม ต้องการให้มีการพัฒนาฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแจ้วหรือไม่ เพราะเหตุใด

จากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ทุกคนมีความต้องการให้มีการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแจ้ว เพราะ เป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมลาวแจ้วให้ดำรงอยู่ต่อไปอย่างยั่งยืน ให้เกิดมีการเรียนการสอนในโรงเรียน และเป็นหลักสูตรท้องถิ่นต่อไป

2.3 ประเด็นคำถาม ควรมีหลักการอย่างไร

จากการสัมภาษณ์พบว่า หลักการของหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องวัฒนธรรมลาวแจ้ว ต้องมุ่งเน้นเด็กและเยาวชนในโรงเรียน ในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน ให้เกิดความตระหนัก ความภาคภูมิใจในชาติพันธุ์ของตนเอง มีเจตคติที่ดี โดนเน้นการฝึกปฏิบัติจากของจริง ภูมิปัญญาท้องถิ่น จนสามารถนำองค์ความรู้และทักษะไปดำเนินชีวิตสืบสานวัฒนธรรมลาวแจ้วต่อไป และมีคุณภาพชีวิตที่ดี

2.4 ประเด็นคำถาม หลักสูตรการฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์กรบริหารส่วนตำบลทองเอน มีประโยชน์ต่อเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมอย่างไร

จากการสัมภาษณ์พบว่า ประโยชน์ที่เกิดกับเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรม คือ เยาวชนมีความรัก ความหวงแหน ความภาคภูมิใจ มีความตระหนักรักท้องถิ่น ที่เป็นชาติพันธุ์ลาวแก้ว จนสามารถสืบสานประเพณีวัฒนธรรมสืบสานต่อไปซึ่งได้จากการเรียนรู้ปฏิบัติจริง และภูมิปัญญาท้องถิ่น

2.5 ประเด็นคำถาม ควรมีจุดประสงค์ของหลักสูตรอย่างไร

จากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ให้ข้อคิด ดังนี้ 1) ต้องการให้เยาวชนรุ่นหลังมีความภาคภูมิใจ มีความตระหนักและสามารถเผยแพร่กิจกรรม วัฒนธรรมลาวแก้วได้ 2) ต้องการให้เด็กสามารถนำความรู้ในการฝึกอบรมนำไปใช้ในชีวิตประจำวันอย่างมีความสุข 3) สามารถบอกเล่าเรื่องราวของชาติพันธุ์ลาวแก้วได้ 4) สามารถแยกแยะคนลาวเชื้อสายต่างๆ ได้ และ 5) สามารถอนุรักษ์วัฒนธรรมลาวแก้วให้ดำรงอยู่ต่อไป

2.6 ประเด็นคำถาม ควรมีเนื้อหาฝึกอบรมอย่างไร

จากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์มีความเห็นว่า ควรให้มีการเนื้อหาการอบรม 6 เรื่องคือคือ 1) ประวัติของชาติพันธุ์ลาวแก้ว 2) การใช้ภาษาของลาวแก้ว 3) อาหารการกินของลาวแก้ว 4) บ้านเรือนที่อยู่อาศัย 5) การแต่งตัว และ 6) ศิลปวัฒนธรรมการแสดงของคนลาวแก้ว

2.7 ประเด็นคำถาม ควรกำหนดระยะเวลาในการฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้วกี่วันๆ ละ ประมาณกี่ชั่วโมง

จากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นสอดคล้องไปในทางเดียวกัน คือ ควรให้มีการฝึกอบรมเรื่องวัฒนธรรมลาวแก้ว จำนวน 2 วัน ๆ ละ 6 ชั่วโมง

3. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากการสอบถาม

ผู้วิจัยเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ส่วน คือ 1) ข้อมูลทั่วไป 2) ความต้องการและแนวทางในการจัดทำหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว และข้อเสนอแนะอื่นๆ เพิ่มเติม ดังตารางที่ 2 - 3 ดังนี้

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของเพศ อายุ และประสบการณ์ฝึกอบรมของผู้ตอบแบบสอบถาม

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	22	62.86
หญิง	13	37.14
2. อายุ (ปี)		
8	4	11.45
9	4	11.45
10	8	22.90
11	19	54.20
3. เคยมีความรู้หรือเคยได้รับการฝึกอบรมวัฒนธรรมลาวแก้ว		
เคย	13	35.14
ไม่เคย	22	64.86
4. ควรมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องวัฒนธรรมลาวแก้ว		
ควร	34	94.14
ไม่ควร	1	2.86

จากตาราง 2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 62.86 เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 37.14 มีอายุ 11 ปี คิดเป็นร้อยละ 54.20 มีอายุระหว่าง 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 22.86 มีอายุ 8 - 9 ปี คิดเป็นร้อยละ 11.43 เคยเข้ารับการฝึกอบรมวัฒนธรรมลาวแก้ว คิดเป็นร้อยละ 64.86 และไม่เคยเข้ารับการฝึกอบรมวัฒนธรรมลาวแก้ว คิดเป็นร้อยละ 37.14 ควรมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว คิดเป็นร้อยละ 94.14 และไม่ควรมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว คิดเป็นร้อยละ 2.86

ตาราง 3 จำนวนและร้อยละของเด็กที่มีความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
เนื้อหา		
1. ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	35	100.00
2. การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	35	100.00
3. อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	35	100.00
4. บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	35	100.00
5. ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	34	94.14
6. อาชีพของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	11	31.43
7. การละเล่นของเด็กไทยเชื้อสายลาวแก้ว	12	34.29
8. อื่นๆ	2	5.71
กิจกรรมการฝึกอบรม		
9. การฝึกปฏิบัติจริง	35	100.00
10. การบรรยาย	27	77.14
11. การสาธิต	35	100.00
12. การศึกษานอกสถานที่	35	100.00
13. การเชิญวิทยากรมาบรรยาย	35	100.00
14. อื่นๆ	1	2.86
สื่อประกอบการฝึกอบรม		
15. เอกสารประกอบการฝึกอบรม	29	82.86
16. ของจริง	35	100.00
17. รูปภาพ	33	94.29
18. คลิปวิดีโอ	35	100.00
19. หุ่นจำลอง	22	62.86
การวัดประเมินผล		
20. การทดสอบวัดความรู้	35	100.00
21. การตรวจผลงาน	35	100.00
22. การทดสอบวัดทักษะการปฏิบัติ	35	100.00
23. การทดสอบวัดเจตคติ	33	94.28
24. อื่นๆ	3	8.57

ตาราง 3 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
ระยะเวลาการฝึกอบรม		
1 วัน	11	31.43
2 วัน	19	54.29
3 วัน	1	2.86
4 วัน	4	11.43

จากตาราง 3 พบว่า เด็กส่วนใหญ่ต้องการเรียนรู้ ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว ที่อยู่อาศัยของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว มีความต้องการมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00 รองลงมาคือ เรื่อง ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว คิดเป็นร้อยละ 94.14 การละเล่นของเด็กไทยเชื้อสายลาวแง้ว คิดเป็นร้อยละ 34.29 และอาชีพของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว คิดเป็นร้อยละ 31.43 ตามลำดับ และอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 5.71 ส่วนกิจกรรมการฝึกอบรมต้องการการฝึกปฏิบัติจริง การสาธิต การศึกษานอกสถานที่และการเชิญวิทยากรมาบรรยาย มีความต้องการมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00 รองลงมา คือ การบรรยาย คิดเป็นร้อยละ 77.14 และอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 2.86 ตามลำดับ ในด้านสื่อประกอบการฝึกอบรมต้องการของจริง คลิปวิดีโอ มีความต้องการมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00 รองลงมา คือ รูปภาพ คิดเป็นร้อยละ 94.29 สื่อประกอบประเภทหุ่นจำลอง คิดเป็นร้อยละ 62.86 ในด้านการวัดและประเมินผลต้องการการทดสอบวัดความรู้ การตรวจผลงาน และการทดสอบวัดทักษะการปฏิบัติ มีความต้องการมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00 รองลงมาคือ การทดสอบวัดเจตคติ คิดเป็นร้อยละ 94.28 และอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 8.57 ตามลำดับ และในด้านระยะเวลาในการฝึกอบรม มีความต้องการมากที่สุด คือ 2 วัน คิดเป็นร้อยละ 54.29 รองลงมาคือ ระยะเวลา 1 วัน คิดเป็นร้อยละ 31.43 และเวลา 3 วัน คิดเป็นร้อยละ 2.86 ตามลำดับ

ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว

ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี พบว่าหลักสูตรฝึกอบรมมีองค์ประกอบดังนี้ หลักการ จุดมุ่งหมาย ขอบข่ายเนื้อหาสาระ ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกอบรม การจัดกิจกรรมฝึกอบรม สื่อและวัสดุอุปกรณ์ การวัดและประเมินผล และแผนการฝึกอบรม มีรายละเอียดดังนี้

1. หลักการ

- 1.1 เป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นสำหรับเด็ก อายุ 10-11 ปี ในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี
- 1.2 เป็นหลักสูตรที่ให้เยาวชนมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแง้ว
- 1.3 เป็นหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาให้เด็กที่มีทักษะในการปฏิบัติต่อวัฒนธรรมลาวแง้วและนำไปประยุกต์ใช้กับการดำรงชีวิตประจำวัน
- 1.4 เป็นหลักสูตรที่เป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตของตนเองและครอบครัวเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตแบบยั่งยืน

2. จุดมุ่งหมาย

- 2.1 เพื่อให้เด็กมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแง้ว
- 2.2 เพื่อให้เด็กเกิดความรัก ความภาคภูมิใจและมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ สืบสานวัฒนธรรม ลาวแง้วให้ดำรงอยู่ต่อไป
- 2.3 เพื่อนำภูมิปัญญาท้องถิ่นลาวแง้วมาบริหารจัดการเรียนรู้ เพื่อให้เยาวชนเกิดการพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างยั่งยืน
- 2.4 เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีทักษะปฏิบัติเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแง้วและมีส่วนร่วมเผยแพร่ต่อไป

3. ขอบข่ายเนื้อหาสาระ

- 3.1 ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว
- 3.2 ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว
- 3.3 อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว
- 3.4 การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว
- 3.5 บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว
- 3.6 ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกอบรม

จำนวน 2 วัน วันละ 6 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง

5. การวัดกิจกรรมฝึกอบรม

5.1 การบรรยายประกอบสื่อการสอน

5.2 การอภิปราย/ซักถาม

5.3 การสาธิต

5.4 การปฏิบัติตามใบงาน

5.5 การฝึกปฏิบัติจริง

5.6 การศึกษานอกสถานที่

5.7 การเชิญวิทยากรมาบรรยาย

6. สื่อและวัสดุอุปกรณ์

6.1 เอกสารใบงานการฝึกอบรม

6.2 โปรเจคเตอร์/จอฉาย

6.3 คอมพิวเตอร์

6.4 การนำเสนอแบบเพาเวอร์พอยต์ (Power Point)

6.5 ภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านวัฒนธรรมลาวแง้ว

6.6 บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว

6.7 อุปกรณ์ในการทำอาหารลาวแง้ว

6.8 วัตถุที่ใช้ประกอบอาหารลาวแง้ว

6.9 เครื่องแต่งกายลาวแง้ว

6.10 อุปกรณ์ประกอบศิลปะการแสดงลาวแง้ว

7. การวัดและประเมินผล

หลักสูตรการฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี มีวิธีการวัดและประเมินผล ดังนี้

7.1 การสังเกตความสนใจในการฝึกอบรม

7.2 การตรวจผลงาน, การนำเสนอ

7.3 การสังเกตการณ์ปฏิบัติงาน

7.4 การตรวจแบบทดสอบความรู้/ใบงาน

8. แผนการฝึกอบรม

ตาราง 4 แผนการฝึกอบรม

แผนที่	เรื่อง	เวลา
1	ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	1 ชั่วโมง
2	ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	2 ชั่วโมง 30 นาที
3	อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	2 ชั่วโมง 30 นาที
4	การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	1 ชั่วโมง 30 นาที
5	ที่อยู่อาศัยของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	2 ชั่วโมง 30 นาที
6	ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	2 ชั่วโมง

ผลการประเมินหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว

การประเมินหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ปรากฏผลดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว

ผลการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ระหว่างก่อนการใช้หลักสูตร กับหลังการใช้หลักสูตร ปรากฏผลดังตาราง 5 ดังนี้

ตาราง 5 การเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ วัฒนธรรมลาวแก้ว ของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน ระหว่างก่อนและหลังใช้หลักสูตรฝึกอบรม

การประเมิน	n	คะแนน (เต็ม)	$\bar{X}$	S.D.	t-test	Sig (1-tailed)
ก่อนใช้หลักสูตรฝึกอบรม	35	40	24.57	1.48	23.23*	0.000
หลังใช้หลักสูตรฝึกอบรม	35	40	34.11	1.34		

จากตาราง 5 พบว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว ของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี หลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนเข้ารับการฝึกอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

2. ทักษะฝึกปฏิบัติ เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว

ผลการประเมินทักษะปฏิบัติเรื่องวัฒนธรรมลาวแก้ว ของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ปรากฏผลดังตาราง 6

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลความทักษะปฏิบัติเรื่องวัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
1. การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	2.80	0.51	ดี
2. บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	2.69	0.49	ดี
3. ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	2.83	0.43	ดี
4. ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	2.60	0.40	ดี
5. อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	2.68	0.52	ดี
รวม	2.72	0.47	ดี

จากตาราง 6 พบว่า ทักษะปฏิบัติเรื่องวัฒนธรรมลาวแก้ว ของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 2.72$, S.D. = 0.47) เมื่อพิจารณาแล้วพบว่า ข้อที่มีคะแนนทักษะปฏิบัติสูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว ($\bar{X} = 2.83$, S.D. = 0.43) การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว ($\bar{X} = 2.80$, S.D. = 0.51) และ บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว ($\bar{X} = 2.69$, S.D. = 0.49) ส่วนข้อที่มีทักษะปฏิบัติน้อยที่สุด คือ ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว ($\bar{X} = 2.60$, S.D. = 0.40)

2. เจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว

ผลการประเมินเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว ของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ปรากฏผลดังตาราง 7 ดังนี้

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลความเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว ของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
1. การเรียนรู้วัฒนธรรมลาวแก้วสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.80	0.41	มากที่สุด
2. วัฒนธรรมลาวแก้ว เป็นเรื่องที่มีประโยชน์สำหรับฉัน	4.69	0.53	มากที่สุด
3. ฉันชอบการฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว	4.83	0.45	มากที่สุด
4. การได้รู้ถึงวัฒนธรรมลาวแก้ว ก่อให้เกิดความรัก ความสามัคคีในชุมชน	4.60	0.50	มากที่สุด
5. คุณงามความดีและคุณธรรมที่สอดแทรกวัฒนธรรมลาวแก้ว เป็นเครื่องช่วยกระตุ้นเตือนให้ฉันกระทำความดี	4.68	0.47	มากที่สุด
6. วัฒนธรรมลาวแก้ว ส่งเสริมให้ฉันมีความมุ่งมั่น ในการพัฒนาท้องถิ่น	4.37	0.64	มาก
7. วัฒนธรรมลาวแก้วเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมการอนุรักษ์ความดีงามของชาติและท้องถิ่น	4.48	0.66	มาก
8. วัฒนธรรมลาวแก้วเป็นเรื่องที่มีคุณค่าควรแก่การนำมาศึกษาเรียนรู้	4.54	0.61	มากที่สุด
9. วัฒนธรรมลาวแก้วเป็นมรดกของท้องถิ่นที่ควรอนุรักษ์ และส่งเสริมให้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย	4.63	0.64	มากที่สุด
10. วัฒนธรรมลาวแก้วช่วยส่งเสริมให้ฉันมีแนวทางในการประกอบอาชีพการท่องเที่ยว	4.71	0.52	มากที่สุด
11. วัฒนธรรมลาวแก้ว ทำให้ฉันได้รู้จักประวัติความเป็นมาของท้องถิ่นของตน	4.86	0.35	มากที่สุด
12. วัฒนธรรมลาวแก้วเป็นเรื่องเชย ลำสมัย	4.66	0.59	มากที่สุด

ตาราง 7 (ต่อ)

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
13. วัฒนธรรมลาวแก้ว ช่วยให้ฉันเกิดความซาบซึ้งในภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นอย่างมาก	4.74	0.61	มากที่สุด
14. การเรียนรู้วัฒนธรรมลาวแก้ว เป็นเรื่องที่เสียเวลา	4.71	0.52	มากที่สุด
15. อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว เป็นอาหารที่มีรสชาติอร่อยถูกปาก	4.74	0.56	มากที่สุด
16. การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว เรียบง่าย สวยงามควรค่าแก่การอนุรักษ์	4.71	0.57	มากที่สุด
17. ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วเป็นภาษาที่มีคุณค่าควรแก่การนำมาศึกษาเรียนรู้	4.66	0.59	มากที่สุด
18. บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว เป็นภาษาที่มีคุณค่าควรแก่การนำมาศึกษาเรียนรู้	4.60	0.69	มากที่สุด
19. วัฒนธรรมลาวแก้ว เป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ	4.74	0.50	มากที่สุด
20. ควรให้มีการจัดฝึกอบรมเรื่องวัฒนธรรมลาวแก้วอีก	4.83	0.51	มากที่สุด
รวม	4.68	0.56	มากที่สุด

จากตาราง 7 พบว่า เจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว ของเด็กในองค์กรบริหารส่วนตำบลทองเอน โดยภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.68$, S.D.= 0.56) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีเจตคติสูงสุด 3 อันดับแรก คือ วัฒนธรรมลาวแก้ว ทำให้เด็กได้รู้จักประวัติความเป็นมาของท้องถิ่นของตน ($\bar{X} = 4.86$, S.D.= 0.35) ควรให้มีการจัดฝึกอบรมเรื่องวัฒนธรรมลาวแก้วอีก ($\bar{X} = 4.83$, S.D.= 0.51) เด็กชอบการฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว ($\bar{X} = 4.83$, S.D.= 0.45) และข้อที่มีคะแนนเจตคติต่ำสุด คือ วัฒนธรรมลาวแก้ว ส่งเสริมให้เด็กมีความมุ่งมั่นในการพัฒนาท้องถิ่น ($\bar{X} = 4.37$, S.D.= 0.64)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อ 1) เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี 2) เพื่อประเมินหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี มีสมมุติฐานการวิจัยคือ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแง้ว ของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ที่เข้ารับการฝึกอบรมตามหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น หลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม

วิธีดำเนินการวิจัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย คือ เด็กอายุระหว่าง 10 - 11 ปี ในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ปี พ.ศ. 2561 จำนวน 35 คน ได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) โดยวิธีการจับฉลาก ฝึกอบรมเป็นเวลา 2 วัน วันละ 6 ชั่วโมง 2561 ณ องค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี แบบทดสอบวัดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแง้ว แบบประเมินทักษะปฏิบัติ เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว และแบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแง้ว ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือและดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองทุกขั้นตอน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ค่า t-test แบบ dependent และการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี พบว่า องค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรมนี้ ประกอบด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย ขอบข่ายเนื้อหาสาระ ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกอบรม การจัดกิจกรรมการฝึกอบรม สื่อและวัสดุอุปกรณ์ การวัดและประเมินผล และแผนการฝึกอบรม

2. ผลการประเมินหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี พบว่า

2.1 หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ที่พัฒนาขึ้น มีองค์ประกอบของหลักสูตร คือ หลักการ จุดมุ่งหมาย ขอบข่ายเนื้อหาสาระ ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกอบรม การจัดกิจกรรม ฝึกอบรม สื่อและวัสดุอุปกรณ์ การวัดและประเมินผล และแผนการฝึกอบรม ผลการประเมินหลักสูตรของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า มีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ฝึกอบรมได้

2.2 ผลการประเมินหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน มีดังนี้ 1) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว ของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน หลังจากการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ทักษะปฏิบัติ เรื่องวัฒนธรรมลาวแก้ว ของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน โดยภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด 3) เจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว ของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผล

จากการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี มีประเด็นสำคัญนำมาอภิปรายผลตามลำดับดังนี้

1. ด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว ของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี พบว่า เด็กมีความรู้ความเข้าใจหลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการเข้ารับการฝึกอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่เป็นดังนี้แสดงถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรม ซึ่งอาจมาจากหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว ดังกล่าวได้จัดทำขึ้นโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้เข้ารับการอบรมและชุมชน ซึ่งมีเอกสารประกอบหลักสูตรฝึกอบรมในการอำนวยความสะดวกกับผู้เข้ารับการอบรม การทำแบบฝึกตามใบความรู้ จากง่ายสู่สิ่งที่ซับซ้อน และจากรูปธรรมสู่นามธรรม ให้เป็นความรู้ ความจำ ความเข้าใจ และการนำไปใช้ ซึ่งสอดคล้องกับที่ สุวิมล ว่องวาณิช (2546, หน้า 145) กล่าวว่า บลุ่มและคณะได้ศึกษางานวิจัย การเรียนรู้ด้านความรู้-ความคิดของมนุษย์ พบว่า ความสามารถทางสติปัญญาจากง่ายสู่สิ่งที่ซับซ้อนและจากรูปธรรมสู่นามธรรม ซึ่งสามารถจำแนกขั้นตอนการเรียนรู้ได้เป็น 6 ขั้นตอน ดังนี้ ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินผล สอดคล้องกับงานวิจัยของ กชพรรณ คมขำ (2554, บทคัดย่อ) ได้พัฒนาหลักสูตรเรื่องภาษาลาว ครั้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องภาษาลาวครั้งของนักเรียน ที่เรียนตามหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ วิศรุต วินิจญ์กุล (2551, บทคัดย่อ) ได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง พิษสมุนไพร สำหรับนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองบัวตากลาน อำเภอตากาลี จังหวัดนครสวรรค์ พบว่า การประเมินผลและการปรับปรุงหลักสูตร ซึ่งนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังฝึกอบรม สูงกว่า ก่อนการฝึกอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมคิด เกตุทอง (2556,บทคัดย่อ) ที่ศึกษาการพัฒนาการฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์ต้นไม้มงคล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความรู้ เกี่ยวกับการประดิษฐ์ต้นไม้มงคลหลังการการใช้หลักสูตรฝึกอบรม สูงกว่าก่อนทดลองใช้ หลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ด้านทักษะการปฏิบัติ เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว ของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบล ทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี พบว่า โดยภาพรวมเด็กมีทักษะการปฏิบัติเกี่ยวกับ วัฒนธรรมลาวแก้วอยู่ในระดับดี ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกิจกรรมทักษะการปฏิบัติ เด็กตั้งใจร่วม กิจกรรมมีความพอใจกับการสร้างชิ้นงาน มีความสุขกับผลงาน มีความเพลิดเพลินกับการได้ ออกไปศึกษาดูงานวาดภาพเกี่ยวกับบ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว มีความสนุกสนานกับ กิจกรรมการแสดงศิลปวัฒนธรรมตลอดจนสนใจในการแต่งกายแบบคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว มีการสนทนาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ภาษาลาวแก้ว โดยการมีส่วนร่วมระหว่างเด็กและภูมิปัญญา ท้องถิ่น ทำให้การจัดกิจกรรมมีประสิทธิภาพจนเกิดประสิทธิผลกับเด็กทุกคนซึ่งสอดคล้องกับ ทฤษฎีการเรียนรู้ที่ สุพิมพ์ ศรีพันธ์วรกุล (2548, หน้า 288) ได้สรุปแนวคิดทางด้านทักษะการ ปฏิบัติของนักศึกษาหลายท่านไว้ดังนี้ สารระบบจำแนกของซิมป์สัน (Simpson, 1972) ได้ กล่าวถึงพฤติกรรมทางด้านทักษะพิสัยที่เป็นทักษะที่ต่อเนื่องกัน 6 ชั้น ดังนี้ การรับรู้ การ เตรียมพร้อม การปฏิบัติตามคำแนะนำ การปฏิบัติโดยอัตโนมัติ การปฏิบัติงานที่ซับซ้อน และ การปรับเปลี่ยนและริเริ่ม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กชพรรณ คมขำ (2554, บทคัดย่อ) ได้ พัฒนาหลักสูตรเรื่องภาษาลาวครั้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนมีความสนใจและตั้งใจเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาลาวครั้ง มีความ สนุกสนานกับการเรียนรู้ที่หลากหลาย ทำผลงานได้อย่างถูกต้องและสวยงามได้เรียนรู้จากภูมิ ปัญญาท้องถิ่นได้รับประสบการณ์ตรง พูดสื่อสารภาษาลาวครั้งอย่างคล่องแคล่ว และชัดเจน สำเนียงถูกต้อง นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่ม สามารถทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มได้ และมี ส่วนร่วมในการอนุรักษ์และสืบทอดภาษาถิ่น สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิสชุด วิจิฉัยกุล (2551,บทคัดย่อ) ที่พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง พืชสมุนไพร สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองบัวตากลาน อำเภอตากาลี จังหวัดนครสวรรค์ พบว่า การ ประเมินทักษะการปฏิบัติ ของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยของการประเมินในภาพรวม อยู่ในระดับ คุณภาพดี ตรงกับงานวิจัยของ จงกล นุชนารถ (2555,บทคัดย่อ) ที่วิจัยเรื่อง การพัฒนา หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การตัดกระดาษงานพิธี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ทักษะการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียนตามหลักสูตรมีการพัฒนาขึ้นในภาพรวม อยู่ในระดับดี มาก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เมติมาชัย มาพันธ์ (2555,บทคัดย่อ) ที่ศึกษาการ

พัฒนาหลักสูตร เรื่อง การทำไม้กวาด กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพ และเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการปฏิบัติ กิจกรรมของนักเรียนหลังฝึกการอบรม ในภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก

3. ด้านเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว ของเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.68$, S.D.= 0.56) ที่เป็นดังนี้อาจเป็นเพราะการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้วเป็นสิ่งที่มืออยู่ในท้องถิ่นของตนเอง เหมาะกับสภาพท้องถิ่น กิจกรรมฝึกอบรมสามารถที่จะทำให้เข้าใจ และเรียนรู้ทักษะจากการฝึกอบรมได้ดี ทำให้เด็กที่เข้ารับการฝึกอบรมได้ทำกิจกรรมร่วมกัน เกิดความรักความสามัคคี เห็นคุณค่าของการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมลาวแก้วให้คงอยู่ต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุวรรณ เฟื่องฟู (2555, บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องการทำน้ำมันมะพร้าวผลิตภัณฑ์จากภูมิปัญญาท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ผู้เข้ารับการอบรม มีเจตคติที่ดีต่อหลักสูตรอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิสรุต วจินจัญกุล (2551, บทคัดย่อ) ได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง พืชสมุนไพร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลจากการสอบถามเจตคติที่มีต่อการใช้พืชสมุนไพรพบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสดิมชัย มาพันธ์ (2555, บทคัดย่อ) ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรเรื่อง การทำไม้กวาด กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการวิจัยพบว่า ระดับเจตคติของนักเรียนต่อหลักสูตรเรื่องการทำไม้กวาด กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดสุพรรณบุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ควรมีการประสานงานกับโรงเรียนในกลุ่มเป้าหมาย เพื่อให้การฝึกอบรมเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลได้รับความร่วมมือจากโรงเรียนต่างๆ

1.2 การจัดทำหลักสูตร เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว ควรให้ครูในโรงเรียน ภูมิปัญญาท้องถิ่น เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำเพื่อให้ได้เนื้อหาอย่างครบถ้วน

1.3 ควรเพิ่มระยะเวลาในการฝึกอบรม ในการจัดกิจกรรมที่ต้องใช้เวลามาก เช่น ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับนักเรียนในโรงเรียนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

2.2 ควรมีการศึกษาปัจจัยที่เชื่อมต่อการฝึกอบรม เรื่องวัฒนธรรมลาวแง้ว ในตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

2.3 ควรมีการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องวัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับประชาชนในตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

บรรณานุกรม

- กชพรรณ คมขำ. (2554). การพัฒนาหลักสูตร เรื่อง ภาษาลาวคลั่ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- กัญจนา ลิขรัตน์ศิริกุล. (2548). เครื่องมือวัดเจตคติและความสนใจใน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, ประมวลสาระชุดวิชาการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับประถมศึกษา หน่วยที่ 1-7. นนทบุรี: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- กาญจนา คุณรักษ์. (2540). หลักสูตรและการพัฒนา. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จงกล นุชนารถ. (2555). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่อง การตัดกระดาษงานพิธี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- จงกลนี ชุตินาเทวินทร์. (2544). การฝึกอบรมเชิงพัฒนา (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จารุวรรณ เขียวอ่อน. (2551). ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูในโรงเรียนอนุบาลเชียงใหม่. เชียงใหม่ : การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จำลอง น้าพา. (2550). การพัฒนาหลักสูตรเพิ่มเติมวิถีไทยกับเยาวชนไทยในปัจจุบัน กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 ของโรงเรียน หนองแค “สรงกพิทยา” อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์. (2539). การพัฒนาหลักสูตร 1 หลักการแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : อลิ้นไพล.
- ชนินทร์ชัย อินทราภรณ์, สุวิทย์ หิรัญยาภาณต์, และสิริวรรณ เมทีวิวัฒน์. (2540). พจนานุกรมการศึกษา. กรุงเทพฯ: ไอคิว.
- ชาญ สวัสดิ์สาส์. (2542). คู่มือฝึกอบรมมีอาชีพ: การจัดทำแผนการฝึกอบรมอย่างมีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สวัสดิการสำนักงาน ก.พ.
- ชูชัย สมบัติไกร. (2548). การฝึกอบรมบุคลากรในองค์กร (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2551). การฝึกอบรมบุคลากรในองค์กร (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ด็ก แสนบุญ. (2549). "อัตลักษณ์แห่งรากเหง้าที่ซ่อนเร้นในงานศิลปะพื้นบ้าน". ใน เอกสารประกอบการเสวนาวิชาการ เรื่อง วิกฤตศิลปะพื้นบ้านอีสาน อดีต ปัจจุบัน อนาคต, (หน้า 31-49) อุบลราชธานี : งานส่งเสริมการวิจัยบริการวิชาการและทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ร่วมกับคณะศิลปะประยุกต์และการออกแบบ.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2545). ปทานุกรม หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: 21 เซ็นจูรี.
- ทองเอนดอทคอม. (2560). "หน่วยวิถี" เรื่องเล่าใต้ต้นทองกวาวตำนานทองเอนบทที่ 2. สืบค้น ธันวาคม 14, 2560, จาก www.thong-en.com.
- ธีรวิทย์ เอกะกุล. (2550). การวัดเจตคติ (พิมพ์ครั้งที่ 2). อุบลราชธานี: วิทยาออฟเซตการพิมพ์.
- พณูช บึงเผ่าพันธ์. (2527). ลักษณะของภาษาลาวแฉ่วที่ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต มหาวิทยลัยศิลปากร.
- นริศรา ทองธรรมชาติ. (2544). กลยุทธ์การฝึกอบรมและวิทยากรในยุคโลกาภิวัตน์. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.
- บรรพต สุวรรณประเสริฐ. (2544). การพัฒนาหลักสูตรโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2537). การพัฒนาการสอน. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- _____ (2545). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุปผา พงษ์ไพบูลย์. (2548). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องการเขียนหนังสืออ่านเพิ่มเติมโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นสำหรับครูประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต มหาวิทยลัยศิลปากร.
- ปรางทอง ดรีพงษ์. (2550). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการจัดวางระบบการควบคุมภายในของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต มหาวิทยลัยราชภัฏเทพสตรี.
- ปราโมทย์ จันทร์เรือง. (2548). หลักการและแนวทางการพัฒนาหลักสูตร. ลพบุรี: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยลัยราชภัฏเทพสตรี.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2546). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.
- บุญอด พรหมสโร. (2540). บทสัมภาษณ์ในเอกสารประชาสัมพันธ์งานไทยลาวแฉ่ว ตำบลทองเอน. สิงห์บุรี : โรงเรียนทองเอนวิทยา. (อัตสำเนา).
- เผด็จชัย มาพันธ์. (2555). การพัฒนาหลักสูตร เรื่อง การทำไม้กวาดกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต มหาวิทยลัยราชภัฏเทพสตรี.

หนังสือพิมพ์ (2543). การฝึกอบรมกับการพัฒนาอาชีพ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

พริ้งวรินทร์ แก้วกระจ่าง. (2549). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การจัดการเรียนรู้ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญสำหรับครูโรงเรียนต้นตองจิตวิทยาวิทยการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

พริ้งวรินทร์ แก้วกระจ่าง. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พัฒนา ชูขจร. (2541). กลยุทธ์ในการฝึกอบรม (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : พัฒนา ชูขจร.

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี. (2544). ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พริ้งวรินทร์ แก้วกระจ่าง. (2548). หลักสูตรและประเมินผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

พริ้งวรินทร์ แก้วกระจ่าง. (2549). ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

พริ้งวรินทร์ แก้วกระจ่าง. (2550). หลักสูตรและประเมินผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

พริ้งวรินทร์ แก้วกระจ่าง. (2551). ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

พริ้งวรินทร์ แก้วกระจ่าง. (2552). หลักสูตรและประเมินผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

พริ้งวรินทร์ แก้วกระจ่าง. (2542). แนวการสอนวิทยาศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

พริ้งวรินทร์ แก้วกระจ่าง. (2548). แนวการสอนวิทยาศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

พริ้งวรินทร์ แก้วกระจ่าง. (2538). การประเมินผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

พริ้งวรินทร์ แก้วกระจ่าง. (2540). การประเมินผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

พริ้งวรินทร์ แก้วกระจ่าง. (2550). ระเบียบวิธีวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

พริ้งวรินทร์ แก้วกระจ่าง. (2553). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมวิชาชีพ เรื่อง การจัดการเรียนรู้ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

พริ้งวรินทร์ แก้วกระจ่าง. (2545). เทคนิคการฝึกอบรมและและการประชุม (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

พริ้งวรินทร์ แก้วกระจ่าง. (2545). เทคนิคการฝึกอบรมและและการประชุม (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

- รวีวัฒน์ สิริภูบาล. (2543). การพัฒนาแบบจำลองระบบฝึกอบรมครูปฏิบัติการ. สืบค้น
มีนาคม 5, 2550, จาก <http://delib.swu.ac.th>.
- รุ่งลาวัลย์ รัตนาสน. (2549). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการนำเครื่องประดับจาก
กะลามะพร้าว สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนดาศลิประชาสรรค์.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- รุจิรา เขาวีธรรม, นงนุช บึงเผ่าพันธ์, และสมิง จงกะสิกิจ. (2555). บทสัมภาษณ์ในเอกสาร
ประชาสัมพันธ์งานไทยลาวแก้วตำบลทองเอน โรงเรียนทองเอนวิทยา. สิงห์บุรี :
โรงเรียนทองเอนวิทยา. (อัดสำเนา).
- เริงลักษณ์ โรจน์พันธ์. (2529). เทคนิคการฝึกอบรม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ ประสานมิตร.
- _____. (2539). เทคนิคการฝึกอบรม. กรุงเทพฯ : ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วิจิตร อาวะกุล. (2540). การฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากร. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- วิน เชื้อโพธิ์หัก. (2537). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้นที่มีประสิทธิผล. กรุงเทพฯ: อมรรกา
พิมพ์.
- วิไล ทองแผ่. (2550). ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย. สบบุรี: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
เทพสตรี.
- วิศรุต วินิจญ์กุล. (2551). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องพืชสมุนไพรสำหรับนักเรียนชั้น
ประถม ศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองบัวตากลาน อำเภอตาคลี จังหวัดนครสวรรค์.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- วีระ ผ่องศรี. (2545). ทศนคติของลูกจ้างในระบบประกันสังคม : ศึกษาเฉพาะกรณีลูกจ้าง
บริษัท เอส.ที.อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด และบริษัทในเครือ(จิตวิทยา
อุตสาหกรรม). วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2538). “การวิเคราะห์ข้อมูลแบบพหุระดับ” การประชุมเชิงปฏิบัติการ
ครั้งที่ 3 เรื่องหลักการและวิธีการวิจัยขั้นสูงเฉพาะการวิจัยและพัฒนาระบบ
พฤติกรรมในด้านต่าง ๆ. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2556). รายงานผลการทดสอบระดับชาติพื้นฐาน
(O-NET) ปีการศึกษา 2556. สืบค้น มิถุนายน 30, 2556, จาก
<http://www.niets.or.th/>
- สมคิด เกตุทอง. (2556). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์ต้นไม้มงคล สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.

- สมคิด บางโม. (2545). องค์การและการจัดการ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : วิทยพัฒน์.
- _____. (2548). องค์การและการจัดการ (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ. วิทยพัฒน์.
- สมคิด พรหมจ้อย. (2548). การวัดและประเมินผลด้านทักษะพิสัย. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สมชาย วรกิจเกษมสกุล. (2553). ระเบียบวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 2). อุตรธานี: อักษรศิลป์การพิมพ์.
- สมนึก โกศลจิตร. (2538). การสร้างชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เรื่อง “การพิมพ์ซิลส์รีนเบื้องต้น” สำหรับผู้เรียนผู้ใหญ่. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สมนึก ธาตุทอง. (2549). เทคนิคการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา. นครปฐม: เพชรเกษม.
- สมนึก ภักดิ์ทิพย์. (2546). การวัดผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4). กภาพสินธุ์ : ประสานการพิมพ์.
- _____. (2547). การวัดทักษะการปฏิบัติ (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สมาพร สุขสำอาจ. (2547). พจนานุกรมไทย ฉบับนักเรียน. กรุงเทพฯ: ชันไช.
- สันต์ ศูนย์กลาง. (2551). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเสริมสร้างทักษะการปฏิบัติวิชาชีพ เพื่อพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวมสำหรับครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาคุุณบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำนักข่าวกรมประชาสัมพันธ์ จังหวัดสิงห์บุรี. (2560). สืบค้นวัฒนธรรมไทยลาวแล้ว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี. สืบค้น ธันวาคม 8, 2560, จาก <http://www.Singburi.go.th, news>.
- สุธีร์ คมขำ. (2555). การพัฒนาหลักสูตร เรื่องกลัวย่น้ำว่า สารพัดประโยชน์ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- สุนีย์ ภูพันธ์. (2545). แนวคิดพื้นฐานการสร้างและพัฒนาหลักสูตร. เชียงใหม่:เดอะโนว์ เลจเซ็นเตอร์
- สุพิมพ์ ศรีพันธ์วรสกุล. (2548). เครื่องมือวัดผลด้านทักษะพิสัย. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สุภวรรณ เพื่องฟู. (2555). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การทำน้ำมันมะพร้าวผลิตภัณฑ์จากภูมิปัญญาท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- สุวิมล ว่องวานิช. (2546). การประเมินผลการเรียนรู้แนวใหม่. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสนห์ จัยโต. (2544). การฝึกอบรมเชิงระบบ. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

- องค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน. (2560) **แผนพัฒนาท้องถิ่น 4 ปี (2560-2563) ของ องค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี**. สิงห์บุรี : ผู้แต่ง. (อัครา).
- อุทัย หิรัญโต. (2523). **การปกครองท้องถิ่น**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- Alford, William P. (1995). **To Steal a Book is an Elegant Offence : Intellectual Property law in Chinese Civilization**. Stanford : Stanford University Press.
- Ary, D., Jacobs, L.C., & Razavieh, A. (2002). **introduction to research in education** (6th ed.). California: Wadworth/Thomson Learning.
- Battison, S.B. (1991). **The Context of Deliberation Case Studies in Local Curriculum Development**. Doctor's Thesis, Education Curriculum and Instruction (0727) Education administration (0514). The Ohio State University.
- Beach, Dale S. (1980). **personal : the management of people at work**. New York: Macmillan.
- Bennett, Ralph M. (2004). **Teacher participation in curriculum development: a History of the idea and practice, 1890-1940**. Retrieved May 26, 2013, from <http://www.libl.umi.com/dissertations/fullcit/309409>.
- Best, J.W. (1981). **Research in Education**. New Jersey : Prentice-Hall.
- Bette Agnes Bosma. (1981). An Experimental Study to Determine the Feasibility of Using Folk Literature to Teach Select Critical Reading Skills to Sixth Grades. **Dissertation Abstracts International 42**, December 1981, 2588-A.
- Bloom, Benjamin A. (1995). **Taxonomy of Education Objective Handbook I : Cognitive Domain**. New York : David McKay.
- Bloom, S. (1976). **human characteristics and school learning**. New York: Litton Education.
- Butler, Jerry E. (1996). A process for effective graphic design curriculum development. **Dissertation Abstracts International**.
- Cunha. (1997). Zeillma Da a case study of curriculum development process in nutrition education. **Dissertation Abstracts international, 57(7)**, 2884-A.
- Davis, Niki, Tearle, & Penni. (1991). The research and development of an international core curriculum for information technology in teacher training. **Dissertation Abstracts International**. Mid quarterly, 319-340.
- George J. Posner. (1992). **analyzing the curriculum**. Boston: Massachusetts: McGraw Hill.
- Good, Carter V. (1973). **Dictionary of Education** (3rd ed.). New York: McGraw-Hill.

- King V.C. (1996). **Engaging community members in constructivist learning: parent involvement in the development of a middle school science curriculum.** Ph.D. Dissertation, curriculum and instruction, Columbia University Teachers College.
- Mehrens, W.A., & Lehman, I.J. (1984). **measurement and evaluation in education and psychology.** New York: Holt Rinehart and Winston.
- Milkovich, G. T., & Boudreau, J. W. (1991). **Human Resource Management.** U.S.A.: Richard Dirking.
- Oestreich, Jo Beth Baboock. (2004, January 2). **Social Studies curriculum. Development in Belize : 1950-2001.** Retrieved December 25, 2017, from <http://www.Libl.umi.com/ dissertation/fullcit/309409>
- Panin, Ornsiri. Chantavira, Noppadon. (2012). **Ban lae ruean Phuan Chiangkwang: kan klat ten tan mai nai pern tee derm.(In Thai). (Phuan Chieng Kwang houses and villa resettlement in the old area).** Bangkok: Usakang.
- Sarangapani, P.M. (2003). **Indigenizing Curriculum** : question posed by Baigavidya Comparative education 32(2).
- Shao, Xiaorong. (2005, February). Teacher training and curriculum reform in Chinese agricultural schools. **Dissertation Abstracts International**, 65(7), 24-61
- Simpson. D. (1972). **Teaching Physical education : A system approach.** Boston:Houghton Mafflin.
- Taba, Hida.(1991). **Curriculum Development Theory and Practice, York** : Hareourt, Brace and World.
- Tawang, Vivian. (1995). Curriculum development and cognitive style : cultural. Competency digenetic counseling. **Dissertation Abstracts International.**
- Wiersma, W. (1986). **research methods in education an introduction.** Boston: Allyn and Bacon.
- Wigglesworth, H.I. (1999). "Folk Rhetorion in the Narration of Ilanen Monobo Folktales." **Dissertation Abstracts International** 22,1999, 5658.
- Wither, Sarash E. (2000). **local curriculum development and place – based education.** Retrieved October 29, 2008, from <http://www.thailis.uni.net.th/dao/detali.usp>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ
ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพวัลย์ คำคง	อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี ตุ่นทอง	อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
3. รองศาสตราจารย์ ดร.ปราโมทย์ จันทร์เรือง	อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพชรสุดา เพชรใส	อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
5. อาจารย์ ดร.ปกเกษตร ชยะโยธา	อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความอนุเคราะห์

ที่ ศธ ๐๕๔๙.๐๒/๕๕๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ถนนนารายณ์มหาราช
อ.เมือง จ.ลพบุรี ๑๕๐๐๐

๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผอ.ร.ร.วัดกลาง, ผอ.ร.ร.วัดไผ่ดำ, ผอ.ร.ร.วัดคลองโพธิ์ศรี, ผอ.ร.ร.วัดล่องกะเบา,
ผอ.ร.ร.วัดเชียงราก, ผอ.ร.ร.วัดเช้าสิงห์ และ ผอ.ร.ร.ชุมชนวัดดงยาง

ด้วย นางเดือนเพ็ญ เจริญสุข นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้วสำหรับเยาวชนในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี โดยมี ผศ.ดร.ทิพวัลย์ คำคง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลักและ ผศ.ดร.ทรงศรี ดุ่นทอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการเก็บข้อมูล ซึ่งสถานศึกษาของท่านได้ถูกเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ไคร้ขอความอนุเคราะห์จากท่านให้ นางเดือนเพ็ญ เจริญสุข ดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในการทำวิทยานิพนธ์กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้แก่เยาวชนในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี หวังอย่างยิ่งในความกรุณาและคงได้รับความอนุเคราะห์ด้วยดี ทั้งนี้ นักศึกษาจะเป็นผู้ติดต่อและประสานขอความอนุเคราะห์ด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี ดุ่นทอง)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

โทร.๐-๓๖๔๑-๑๑๑๒, ๐-๓๖๔๒-๗๔๘๕-๙๓ ต่อ ๑๔๔๑

โทรสาร ๐-๓๖๔๒-๒๖๑๐ mail : education@tru.ac.th

ที่ ศธ.๐๕๔๙.๐๒/๕๔๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ถนนนารายณ์มหาราช
อ.เมือง จ.ลพบุรี ๑๕๐๐๐

๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

เรื่อง ขออนุญาตทดลองใช้ (Try out) เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนวัดดงยาง

ด้วย นางเดือนเพ็ญ เจริญสุข นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้วสำหรับเยาวชนในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี โดยมี ผศ.ดร.ทิพวัลย์ คำคง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลักและ ผศ.ดร.ทรงศรี ดุ่นทอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการทดลองใช้เครื่องมือ (Try out) เพื่อตรวจสอบคุณภาพและปรับปรุงเครื่องมือวิจัยที่สร้างขึ้น

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านให้ นางเดือนเพ็ญ เจริญสุข ดำเนินการทดลองใช้เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ - ๖ ในสถานศึกษาของท่าน หวังอย่างยิ่งในความกรุณาและคงได้รับความอนุเคราะห์ด้วยดี ทั้งนี้ นักศึกษาจะเป็นผู้ติดต่อและประสานขอความอนุเคราะห์ด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อให้โปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี ดุ่นทอง)

คณบดีคณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ที่ ๖๐๔/๖๑

วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพวัลย์ คำคง

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว
 ๒. แบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแง้ว
 ๓. แบบประเมินทักษะการปฏิบัติ
 ๔. แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแง้ว
 ๕. แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือ

ด้วยนางเดือนเพ็ญ เจริญสุข นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเยาวชนในองค์กรบริหารส่วนตำบลทองเอง อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี โดยมี ผศ.ดร.ทิพวัลย์ คำคง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลักและ อาจารย์ ผศ.ดร.ทรงศรี ตุ่นทอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือใช้ในการทำวิจัยซึ่งผู้วิจัยได้เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในครั้งนี้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ไคร้ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมหนังสือนี้และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี ตุ่นทอง)

คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ที่ ๖๐๕/๖๑

วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี ตุ่นทอง

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว
 ๒. แบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว
 ๓. แบบประเมินทักษะการปฏิบัติ
 ๔. แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว
 ๕. แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือ

ด้วยนางเดือนเพ็ญ เจริญสุข นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเยาวชนในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอง อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี โดยมี ผศ.ดร.ทิพวัลย์ คำคง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลักและ อาจารย์ ผศ.ดร.ทรงศรี ตุ่นทอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือใช้ในการทำวิจัยซึ่งผู้วิจัยได้เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในครั้งนี้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ไคร้ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมหนังสือนี้และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี ตุ่นทอง)

คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ที่ ๖๐๖/๖๑

วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปราโมทย์ จันทร์เรือง

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว
 ๒. แบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแง้ว
 ๓. แบบประเมินทักษะการปฏิบัติ
 ๔. แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแง้ว
 ๕. แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือ

ด้วยนางเดือนเพ็ญ เจริญสุข นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเยาวชนในองค์กรบริหารส่วนตำบลทองเอง อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี โดยมี ผศ.ดร.ทิพวัลย์ คำคง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลักและ อาจารย์ ผศ.ดร.ทรงศรี ดุ่นทอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือใช้ในการทำวิจัยซึ่งผู้วิจัยได้เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในครั้งนี้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ไคร้ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมหนังสือนี้และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี ดุ่นทอง)

คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ที่ ๖๐๗/๖๑

วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพชรสุดา เพชรใส

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว
 ๒. แบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว
 ๓. แบบประเมินทักษะการปฏิบัติ
 ๔. แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแก้ว
 ๕. แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือ

ด้วยนางเดือนเพ็ญ เจริญสุข นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเยาวชนในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอง อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี โดยมี ผศ.ดร.ทิพวัลย์ คำคง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลักและ อาจารย์ ผศ.ดร.ทรงศรี ดุ่นทอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือใช้ในการทำวิจัยซึ่งผู้วิจัยได้เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในครั้งนี้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมหนังสือนี้และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี ดุ่นทอง)

คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ที่ ๖๐๘/๖๑

วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน อาจารย์ ดร.ปกเกษตร ชนะโยธา

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว
 ๒. แบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแง้ว
 ๓. แบบประเมินทักษะการปฏิบัติ
 ๔. แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแง้ว
 ๕. แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือ

ด้วยนางเดือนเพ็ญ เจริญสุข นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเยาวชนในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอง อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี โดยมี ผศ.ดร.ทิพวัลย์ คำคง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลักและ อาจารย์ ผศ.ดร.ทรงศรี ดุ่นทอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือใช้ในการทำวิจัยซึ่งผู้วิจัยได้เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในครั้งนี้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมหนังสือนี้และ ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี ดุ่นทอง)

คณบดีคณะครุศาสตร์

ภาคผนวก ค
รายชื่อวิทยากร

รายชื่อวิทยากร

วิทยากร

นางเดือนเพ็ญ เจริญสุข ผู้ช่วยเจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล วุฒิปริญญาตรี
เอกคอมพิวเตอร์ศึกษา

วิทยากรพิเศษ

1. นายสมยศ สังสอาด	ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดล่องกะเบา
2. นายธรรมบุญ วิทยานันท์	ข้าราชการครู โรงเรียนทองเอนวิทยา
3. นางสาวนงนุช ปึงเผ่าพันธ์ุ	ข้าราชการบำนาญ
4. นางศรีนวล เต็มมีย์	ข้าราชการบำนาญ

วิทยากรท้องถิ่น

1. นางปราณี บัวพนัส	ประธานกลุ่มลาวแจ้วทองเอน
2. นางเหลื่อม ยวนเขียว	ผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ 1 ตำบลทองเอน
3. นางจิตรานนท์ แสงวิไลสาธ	ส.อบต.ทองเอน หมู่ที่ 12 ตำบลทองเอน
4. นายธนวรรษ อินทร์สุวรรณ	ภูมิปัญญาท้องถิ่น
5. นางวิรัตน์ อรุณถาวร	ภูมิปัญญาท้องถิ่น
6. นางอุดม สมุทรรความ	ภูมิปัญญาท้องถิ่น
7. นางอบเชย แก้วเหล็ก	ภูมิปัญญาท้องถิ่น

ภาคผนวก ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- หลักสูตรฝึกอบรม เรื่องวัฒนธรรมลาวแง้ว
- แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแง้ว
- แบบประเมินทักษะปฏิบัติ เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว
- แบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแง้ว

หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว
สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

หลักการ

หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี เป็นหลักสูตรที่พัฒนาด้านความรู้ความเข้าใจ ทักษะปฏิบัติเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแง้ว เพื่อให้เกิดเจตคติที่ดี มีความรักความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมท้องถิ่นให้ดำรงอยู่สืบต่อไป ซึ่งการอบรมช่วยให้เยาวชนเกิดความตระหนัก มีความซาบซึ้งในประเพณีและสืบสานวัฒนธรรมลาวแง้วรุ่นต่อรุ่นสืบไป และสามารถนำองค์ความรู้และทักษะไปดำเนินชีวิตและสืบสานวัฒนธรรมลาวแง้ว และพัฒนาคุณภาพชีวิตในชุมชนของตนเองให้เกิดความยั่งยืน มีความสุขตลอดไป ซึ่งมีหลักการดังนี้

1. เป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นสำหรับเด็ก อายุ 8-11 ปี ในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี
2. เป็นหลักสูตรที่ให้เยาวชนมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแง้ว
3. เป็นหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาให้เด็กที่มีทักษะในการปฏิบัติต่อวัฒนธรรมลาวแง้ว และนำไปประยุกต์ใช้กับการดำรงชีวิตประจำวัน
4. เป็นหลักสูตรที่เป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตของตนเองและครอบครัวเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตแบบยั่งยืน

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้เด็กมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแง้ว
2. เพื่อให้เด็กเกิดความรัก ความภาคภูมิใจและมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ สืบสานวัฒนธรรม ลาวแง้วให้ดำรงอยู่ต่อไป
3. เพื่อนำภูมิปัญญาท้องถิ่นลาวแง้วมาบริหารจัดการเรียนรู้ เพื่อให้เยาวชนเกิดการพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างยั่งยืน
4. เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีทักษะปฏิบัติเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวแง้วและมีส่วนร่วมเผยแพร่ต่อไป

ขอบข่ายเนื้อหาสาระ

1. ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว
2. ภาษาของของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว

3. อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว
4. การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว
5. บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว
6. ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

ขอขยายเนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี มีรายละเอียดดังนี้

ลำดับ ที่	เนื้อหาสาระ	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลาเรียน		
			ทฤษฎี	ปฏิบัติ	รวม
1	ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	1. เด็กบอกประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วได้ 2. เด็กสามารถระบุเอกลักษณ์คนไทยเชื้อสายลาวแก้วได้	1 ชั่วโมง	-	1 ชั่วโมง
2	ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	1. เด็กอธิบายความหมายของถ้อยคำและประโยคภาษาลาวแก้วได้ 2. เด็กพูดสื่อสารเป็นภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วได้	30 นาที	2 ชั่วโมง	2 ชั่วโมง 30 นาที
3	อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	1. เด็กยกตัวอย่างอาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วได้ 2. เด็กอธิบายขั้นตอนในการประกอบอาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วได้ 3. เด็กบอกส่วนประกอบของอาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วได้ 4. เด็กสามารถประกอบอาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วได้	30 นาที	2 ชั่วโมง	2 ชั่วโมง 30 นาที

ลำดับ ที่	เนื้อหาสาระ	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลาเรียน		
			ทฤษฎี	ปฏิบัติ	รวม
4	การแต่งกาย ของคนไทยเชื้อ สายลาวแง้ว	1. เด็กแต่งกายแบบคนไทยเชื้อ สายลาวแง้วที่ถูกต้องได้ 2. เด็กบอกชุดการแต่งกายของ คนไทยเชื้อสายลาวแง้วใน ประเพณีต่างๆ ได้ 3. เด็กบอกความรู้สึกที่ดีต่อการ แต่งกายของคนไทยเชื้อสาย ลาวแง้วได้	30 นาที	1 ชั่วโมง	1 ชั่วโมง 30 นาที
5	บ้านเรือนของ คนไทยเชื้อสาย ลาวแง้ว	1. เด็กบอกความภาคภูมิใจในถิ่น ที่อยู่อาศัยของคนไทยเชื้อสาย ลาวแง้วได้ 2. เด็กบอกลักษณะบ้านเรือนที่ อยู่อาศัยของคนไทยเชื้อสาย ลาวแง้วได้	30 นาที	2 ชั่วโมง	2 ชั่วโมง 30 นาที
6	ศิลปะการ แสดงของคน ไทยเชื้อสาย ลาวแง้ว	1. เด็กบอกศิลปะการแสดงของ คนไทยเชื้อสายลาวแง้วได้ 2. เด็กบอกความรู้สึกที่ดีต่อ ศิลปะการแสดงของคนไทย เชื้อสายลาวแง้ว 3. เด็กแสดงท่าทางศิลปะการ ฟ้อนรำ “เซิ้งอบ” ได้ 4. เด็กบอกวิธีการอนุรักษ์ วัฒนธรรมลาวแง้วได้	30 นาที	2 ชั่วโมง	2 ชั่วโมง 30 นาที

ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกอบรม

ในการฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแง้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบล
ทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ใช้เวลาทั้งหมด 2 วัน ซึ่งมีรายละเอียดของเนื้อหา
กิจกรรมและเวลาในการฝึกอบรม ดังนี้

การอบรม	เวลา	เนื้อหา/กิจกรรม
วันที่ 1	08.00 - 08.30 น.	ผู้เข้ารับการฝึกอบรมรายงานตัว
	08.30 - 09.00 น.	พิธีเปิดการฝึกอบรม
	09.00 - 09.30 น.	ผู้เข้ารับการอบรมทำแบบทดสอบก่อนการฝึกอบรม
	09.30 - 10.30 น.	ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว
	10.30 - 12.00 น.	ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว (1)
	12.00 - 13.00 น.	พักรับประทานอาหารกลางวัน
	13.00 - 14.00 น.	ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว (2)
	14.00 - 16.30 น.	บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว
วันที่ 2	08.00 - 08.30 น.	ผู้เข้ารับการฝึกอบรมรายงานตัว
	08.30 - 10.00 น.	การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว
	10.00 - 12.30 น.	อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว
	12.30 - 13.30 น.	พักรับประทานอาหารกลางวัน
	13.30 - 16.00 น.	ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว
	16.00 - 16.30 น.	ผู้เข้ารับการอบรมทำแบบทดสอบหลังการฝึกอบรม

การจัดกิจกรรมฝึกอบรม

การฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์กรบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภอนิคมบ่งบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ใช้กิจกรรมในการฝึกอบรมอย่างหลากหลาย ดังนี้

1. การบรรยายประกอบสื่อการสอน
2. การอภิปราย/ซักถาม
3. การสาธิต
4. การปฏิบัติตามใบงาน
5. การฝึกปฏิบัติจริง
6. การศึกษานอกสถานที่
7. การเชิญวิทยากรมาบรรยาย

สื่อและวัสดุอุปกรณ์

1. เอกสารไปงานการฝึกอบรม
2. โปรเจคเตอร์/จอฉาย
3. คอมพิวเตอร์
4. การนำเสนอแบบพาวเวอร์พอยต์ (Power Point)
5. ภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านวัฒนธรรมลาวแก้ว
6. บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว
7. อุปกรณ์ในการทำอาหารลาวแก้ว
8. วัตถุดิบที่ใช้ประกอบอาหารลาวแก้ว
9. เครื่องแต่งกายลาวแก้ว
10. อุปกรณ์ประกอบศิลปะการแสดงลาวแก้ว

การวัดและประเมินผล

หลักสูตรการฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี มีวิธีการวัดและประเมินผล ดังนี้

1. การสังเกตความสนใจในการฝึกอบรม
2. การตรวจผลงาน, การนำเสนอ
3. การสังเกตการณ์ปฏิบัติงาน
4. การตรวจแบบทดสอบความรู้/ใบงาน

แผนการฝึกอบรม

แผนการฝึกอบรมตามหลักสูตร เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็ก ในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี มีรายละเอียดแผนการฝึกอบรม
าแนวน 6 แผน ดังนี้

แผนการฝึกอบรมที่	เรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
1	ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว	1. บอกประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วได้ 2. สามารถระบุเอกลักษณ์ของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วได้	1 ชั่วโมง

แผนการ ฝึกอบรมที่	เรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
2	ภาษาของของคนไทย เชื้อสายลาวแง้ว	1. อธิบายความหมายของถ้อยคำและ ประโยคภาษาลาวแง้วได้ 2. พุทธศาสนารูปเป็นภาษาของ คนไทยเชื้อ สายลาวแง้วได้	2 ชั่วโมง 30 นาที
3	อาหารของคนไทยเชื้อ สายลาวแง้ว	1. ยกตัวอย่างอาหารของคนไทยเชื้อสาย ลาวแง้วได้ 2. อธิบายขั้นตอนในการประกอบอาหาร ของคนไทยเชื้อสายลาวแง้วได้ 3. บอกส่วนประกอบของอาหารของคน ไทยเชื้อสายลาวแง้วได้ 4. สามารถประกอบอาหารของคนไทย เชื้อสายลาวแง้วได้	2 ชั่วโมง 30 นาที
4	การแต่งกายของคน ไทยเชื้อสายลาวแง้ว	1. แต่งกายแบบคนไทยเชื้อสายลาวแง้วที่ ถูกวิธีได้ 2. บอกชุดการแต่งกายของคนไทยเชื้อ สายลาวแง้วในประเพณีต่างๆ ได้ 3. บอกความรู้สึกที่ดีต่อการแต่งกายของ คนไทยเชื้อสายลาวแง้วได้	1 ชั่วโมง 30 นาที
5	บ้านเรือนของคนไทย เชื้อสายลาวแง้ว	1. บอกความภาคภูมิใจในถิ่นที่อยู่อาศัย ของคนไทยเชื้อสายลาวแง้วได้ 2. บอกลักษณะบ้านเรือนที่อยู่อาศัยของ คนไทยเชื้อสายลาวแง้วได้	2 ชั่วโมง 30 นาที
6	ศิลปะการ แสดงของ คนไทยเชื้อสายลาว แง้ว	1. บอกบอกศิลปะการแสดงของคนไทย เชื้อสายลาวแง้วได้ 2. บอกความรู้สึกที่ดีต่อศิลปะ การแสดง ของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว 3. แสดงท่าทางศิลปะการ ฟ้อนรำ “เซิ้ง งอบ” ได้ 4. บอกวิธีการอนุรักษ์ วัฒนธรรมลาวแง้ว ได้	2 ชั่วโมง 30 นาที

แผนการฝึกอบรมที่ 1

เรื่อง ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

เวลา 1 ชั่วโมง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เด็กบอกประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยวได้
2. เด็กสามารถระบุเอกลักษณ์ของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยวได้

เนื้อหาสาระ

1. ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี
2. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว และคนไทยเชื้อสายลาวกลุ่มต่างๆ

วิธีการฝึกอบรม

ขั้นนำ

1. วิทยากรแนะนำตนเอง
2. วิทยากรนำเสนอ วีดิทัศน์เกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวเงี้ยว
3. วิทยากรสนทนากับผู้เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมลาวเงี้ยว เช่น ภาษาพูด อาหาร ศิลปะการแสดง ที่อยู่อาศัย และการแต่งกาย เป็นต้น
4. สอบถามเด็กว่าใครเคยพูดภาษาลาวหรือพูดภาษาลาวเงี้ยวได้บ้าง

ขั้นกิจกรรม

1. วิทยากรแนะนำเด็กว่าวันนี้จะมานำวัฒนธรรมลาวเงี้ยวมาเล่าประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว และกลุ่มชาติพันธุ์ลาวกลุ่มต่างๆ ที่ได้อพยพมาอาศัยในประเทศไทย
2. เด็กศึกษาใบความรู้ที่ 1 เรื่อง ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว กลุ่มต่างๆ
3. วิทยากรนำเสนอภาพในรูปแบบเพาเวอร์พอยท์เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว ตำบลทองเอน

ขั้นสรุป

1. วิทยากรและเด็กที่เข้ารับการฝึกอบรมร่วมกันสรุปประวัติความเป็นมาและเอกลักษณ์ของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว
2. เด็กทำแบบทดสอบความรู้ที่ 1 เรื่องประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

สื่อและวัสดุอุปกรณ์

1. เครื่องฉายโปรเจคเตอร์
2. เพาเวอร์พอยต์ เรื่อง ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว
3. ใบความรู้ที่ 1 เรื่อง ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว
4. แบบทดสอบความรู้ที่ 1 เรื่อง ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

การวัดและประเมินผล

1. การสังเกตความสนใจในการฝึกรอบรม
2. การตรวจผลงาน, การนำเสนอ
3. การสังเกตการณ์ปฏิบัติงาน
4. การตรวจแบบทดสอบความรู้/ใบงาน

ใบความรู้ที่ 1
เรื่อง ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวกลุ่มต่าง ๆ
และคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

ประวัติความเป็นมา

1. ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

ชาติพันธุ์ลาวเงี้ยว ลาวเงี้ยวเป็นชนกลุ่มน้อย ที่ตั้งถิ่นฐานในเขตชนบทนอกเมืองหรือชานเมืองเวียงจันทน์ ส่วนลาวเงี้ยวที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยนั้นได้ถูกกวาดต้อนมาจากอาณาจักรเวียงจันทน์ในสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 3) ระหว่างปี พ.ศ. 2369–2370 ซึ่งเจ้าอนุวงศ์ตอกบฏ ฝ้ายไทยทรงโปรดเกล้าฯ ให้ทำลายอาณาจักรเวียงจันทน์เสียเพื่อมิให้สามารถตั้งตัวได้อีก ในครั้งนั้นชาวลาวถูกกวาดต้อนมาหลายกลุ่ม หลายสาย และหลายคราว ทายอดกันเดินทางมาสู่ประเทศไทยทั้งถูกบังคับและสมัครใจแล้วแยกย้ายกันไปตามที่ต่างๆ เช่น ลพบุรี ราชบุรี สระบุรี สุพรรณบุรี และสิงห์บุรี (ตำบลทองเอน)

การสืบค้นข้อมูลลาวเงี้ยว ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จากคำบอกเล่าของ ปุຍອດ ພຣຸມສໂຣ (พ.ศ. 2430) เล่าต่อๆ กันมา ท่านได้เล่าความเป็นมาของลาวเงี้ยวไว้ว่า มีไม้ที่ตระกูลที่อพยพมาจากบ้านสิงห์โพรงหางเสือ ล่องเหนือดตามลำน้ำเจ้าพระยามาอยู่ที่ วัดม่วง วัดโพธิ์ศรีใน อำเภออินทร์บุรี ต่อมา จำนวนคนมากขึ้นที่ดินทำกินไม่เพียงพอ จึงหักร้างถางพง เพื่อทำนาทำไร่ แถบสำราญที่ตำบลทองเอน แล้วตั้งหลักปักฐาน สืบมา ปุຍອດ ພຣຸມສໂຣ (พ.ศ. 2430 – พ.ศ. 2528) ผู้บอกเล่าความเป็นมาของชาวลาวเงี้ยว เมื่อ พ.ศ. 2525 ขณะมีอายุ 95 ปี ว่าบรรพบุรุษของท่าน คือทวดพุด เป็นชาวลาวเงี้ยวรุ่นแรกที่อพยพมาจากประเทศลาว เมื่อทวดพุดอายุ 16 ปี กำลังจะบวชเณร แต่ถูกกวาดต้อนเป็นเชลย มาอยู่เมืองไทยที่บ้านสิงห์แถบ

วัดสาธุการาม ต่อมาได้แต่งงานกับยาทวดชื่อ ดัง มีลูกชื่อ ปู่หวน (ซึ่งเป็นปู่ของปู่ยอด) สรุปว่า ช่วงระยะเวลาดังกล่าว ประมาณสมัยรัชกาลที่ 3 นั้นเอง นอกจากนี้ท่านยังได้เล่าเรื่องเกี่ยวกับ สภาวะสงครามจนต้องอพยพมาจากถิ่นฐานเดิมมาอยู่เมื่อไทย พอสรุปได้ว่า ลาวแฉ่งที่ตำบล ทองเอน มีถิ่นฐานอยู่ชนบทนอกเขตเมืองเวียงจันทน์ จึงเรียกว่า “แฉ่ง” หายไปในเมืองเวียงจันทน์ เรียกว่า “พวกลาวเวียง” ลาวแฉ่งกลุ่มนี้ถูกกวาดต้อนมาในครั้งเจ้าอนุวงศ์ก่อกบฏฝ่ายไทย คือ พระยาราชสุภาวดี เป็นแม่ทัพยกไปปราบได้ชัยชนะแล้วทำลายเมืองเวียงจันทน์เสีย พร้อม กวาดต้อนผู้คนมาเป็นเชลยและเพื่อป้องกันมิให้ลาวแข็งเมืองอีก พวกลาวถูกกวาดต้อนมา ครั้งนั้นมีหลายกลุ่ม หลายสาย และหลายคราวทยอยกันเดินทางมาสู่ประเทศไทย แล้วแยกย้าย กันไปตามที่ต่างๆ เช่น ที่ลพบุรี ราชบุรี สระบุรี สิงห์บุรี สุพรรณบุรี พวกลาวแฉ่งในจังหวัด สิงห์บุรีครั้งแรกมาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่ตำบลโพพวงเสื่อ บ้านสิงห์ (อยู่ในแถบวัดสาธุการาม อำเภอ บางระจัน จังหวัดสิงห์บุรีในปัจจุบันนี้) ต่อมาบางส่วนก็อพยพย้ายลงมาตามลำน้ำเจ้าพระยา ตั้งหลักแหล่งอยู่ที่อำเภออินทร์บุรี แถบวัดม่วง วัดโพธิ์ศรี แล้วขยายขยายมาอยู่ที่ตำบลทองเอน ในปัจจุบันนี้ จากการสัมภาษณ์ผู้สูงอายุในหมู่บ้านก็กล่าวตรงกันว่า บรรพบุรุษของตนถูก กวาดต้อนมาจากประเทศลาว บ้างก็ข้ามมาจากเมืองเวียงจันทน์ บ้างก็ข้ามจากเมืองหลวงพระบาง

ท่านพระครูปลัด กัลยาณวัฒน์ (รด ถาวโร) เจ้าอาวาสวัดโพธิ์ศรี ตำบลอินทร์ อำเภอ อินทร์บุรี (ท่านมรณภาพ เมื่ออายุ 102 ปี ในปี พ.ศ.2554) ท่านได้กล่าวถึงบรรพบุรุษของท่าน และกลุ่มชาวลาวแฉ่งว่าอพยพมาจากเมืองหลวงพระบาง ดังนี้ “ถิ่นฐานเดิมอยู่ที่ตำบลพังคี่ แขวง เมืองหลวงพระบาง ประเทศลาว ประมาณปี พ.ศ.2370 ลาวเวียงจันทน์และลาวหลวงพระบาง ก่อกบฏต่อไทย พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 3 โปรดฯ ให้ยกกองทัพไป ปราบปรามจนหัวเมืองลาวสงบราบคาบ และกวาดต้อนครอบครัวลาวให้อพยพมาอยู่เมืองไทย ในครั้งนั้นครอบครัวลาวแฉ่ง ตำบลพังคี่ ก็ถูกกวาดต้อนมาด้วย คุณยายของท่านชื่อ แม่เฒ่าแดง (ซึ่งมีอายุถึง 100ปี) ได้เล่าให้ฟังว่า ครอบครัวชาวบ้านพังคี่ที่ถูกกวาดต้อนมาคราวนั้นมีหัวหน้า ใหญ่ ชื่อพ่อเฒ่าบังจาแม่ของแม่เฒ่าแดง ซึ่งอพยพมาครั้งนั้นชื่อเฒ่าขอด เวลานั้นอายุได้ 11 ขวบ เขาให้ถือกระถางน้ำกับแบกตุ้งไฟอันหนึ่งเท่านั้น เดินทางรอนแรม มาประมาณ 2 เดือนเศษ “ ครั้นเมื่อถึงเมืองอินทร์บุรี มาเห็นที่ตรงนี้ทำเลดีเหมาะสมที่จะพักอาศัยเป็นที่ทำมาหากิน ต่อไป พ่อเฒ่าบังจาจึงขอร้องหัวหน้าคนไทยขอตั้งถิ่นฐานอยู่ที่เมืองอินทร์ ครอบครัวบังจา ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่บ้านบางกะปิ คือแถบ วัดม่วง วัดโพธิ์ศรี ส่วนครอบครัวอื่นเช่น ครอบครัว เชียงป่า ไปตั้งรกรากอยู่บ้านทองเอนบ้าง บ้านปลาไหลบ้าง บ้านสิงห์อำเภอบางระจันบ้าง” คำบอกเล่าของปู่ยอด และพระครูปลัด กัลยาณวัฒน์ (รด ถาวโร) นี้มีมูลตรงกับเหตุการณ์ใน ประวัติศาสตร์ไทยในสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ระหว่างปี พ.ศ.2369-2370 เจ้าอนุวงศ์เป็นกบฏจึงทรงโปรดเกล้าฯ ให้ยกทัพไปปราบถึง 2 ครั้ง เมื่อได้ชัยชนะ โปรดเกล้าฯ ให้ทำลายอาณาจักรเวียงจันทน์เสียเพื่อมิให้ตั้งตัวได้อีก แล้วกวาดต้อนผู้คนมาไว้หัวเมืองรอบ กรุงเทพฯ และโปรดฯ ให้รวมอาณาจักรเวียงจันทน์เข้ากับอาณาจักรสยาม ดังนั้นชาวลาวแฉ่ง

ก็คงเข้ามาอยู่ในเมืองไทยในช่วงปี พ.ศ.2369-2370 นี้เอง เมื่อตรวจสอบระยะเวลาขึ้นไปประมาณ 2-3 ชั่วโมงคน ซึ่งก็ใกล้เคียงกับคำบอกเล่าของปู่ยอด พรหมสโร พระครูปลัดกัลยาณวัฒน์ (รด ถาวโร) และผู้สูงอายุของชาวลาวแฉ่งที่บอกแก่ลูกหลานว่าบรรพบุรุษของตนมาจากลาวตั้งแต่รุ่นทวด นั่นเอง

ลาวแฉ่ง ตำบลทองเอน จากคำบอกเล่าของปู่ยอด พรหมสโร ครูหนังซุช บึงเผ่าพันธุ์ ได้เล่าถึงความเป็นมาของชาวลาวแฉ่ง ตำบลทองเอน ไว้ว่า บรรพบุรุษหรือต้นตระกูลของชาวลาวแฉ่งทองเอนนั้นมีการอพยพมาจากบ้านสิงห์โพรงทางเสือ ล่องเหนืมาตามลำน้ำเจ้าพระยามาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่วัดม่วง และวัดโพธิ์ศรี อำเภอนิคมบ่งบุรี ซึ่งต่อมามีประชากรเพิ่มมากขึ้นที่ดินทำมาหากินไม่เพียงพอ จึงได้หักร้างทางพงเพื่อทำนาแถบสำโรงตำบลทองเอน แล้วตั้งถิ่นฐานสืบมา ปู่ยอด พรหมสโร กล่าวอีกว่า ขณะนั้นท่านอายุ 95 ปี แต่มีความจำแม่นยำไม่หลงลืม บรรพบุรุษของท่าน คือทวดพุด เป็นชาวลาวแฉ่งรุ่นแรกที่อพยพมาจากอาณาจักรเวียงจันทน์ ขณะนั้นทวดพุดอายุ 16 ปี กำลังจะบวชเณร แต่ถูกกวาดต้อนเป็นเชลยมาอยู่อาณาจักรไทยที่บ้านสิงห์ วัดสาธุการาม ตำบลบางระจัน ซึ่งต่อมาได้แต่งงานกับย่าทวดชื่อ ดั่งมีลูกชื่อปู่หัววัน (ซึ่งเป็นปู่ของปู่ยอด พรหมสโร) จากการสัมภาษณ์ท่านพระครูปลัดกัลยาณวัฒน์ (รด ถาวโร) เจ้าอาวาสวัดโพธิ์ศรี ตำบลนิคมบ่งบุรี อำเภอนิคมบ่งบุรี (หนังซุช บึงเผ่าพันธุ์, 2527) ท่านได้กล่าวว่า บรรพบุรุษของท่านเป็นลาวแฉ่งที่อพยพมาจากเมืองหลวงพระบาง มีถิ่นฐานที่ตำบลพังคี่ แขวงเมืองหลวงพระบาง ในครั้งนั้นมีครอบครัวลาวแฉ่ง ตำบลพังคี่ถูกกวาดต้อนมาด้วยพร้อมคุณยายของท่านชื่อเฒ่าแดง (ขณะนั้นมีอายุ 100 ปี) ซึ่งมีหัวหน้าใหญ่ชื่อพ่อเฒ่าบังจา เล่าให้ฟังมีความสอดคล้องกับคำบอกเล่าของปู่ยอด พรหมสโร และพระครูปลัดกัลยาณวัฒน์ (รด ถาวโร) และมีมูลตรงกับเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ไทยในสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ระหว่างปี พ.ศ.2369-2370 และเมื่อตรวจสอบระยะเวลาขึ้นไปประมาณ 2-3 ชั่วโมงคน ซึ่งมีความใกล้เคียงกับคำบอกเล่าของบุคคลข้างต้น

แบบทดสอบความรู้ที่ 1
เรื่อง ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

คำชี้แจง ให้เติมคำในช่องว่าง

1. ชาวลาวเงี้ยวตำบลทองเอน อพยพมาจากประเทศใด
.....
2. ลาวเงี้ยวตำบลทองเอน ถูกกวาดต้อนมาในรัชสมัยใด
.....
3. พบชาวลาวเงี้ยวในจังหวัดใดบ้าง
.....
4. ลาวเงี้ยวตำบลทองเอนถูกกวาดต้อนมาเมื่อปี พ.ศ. ไດ
.....
5. เหตุใดลาวเงี้ยวจึงเข้ามาอยู่ในประเทศไทย
.....
6. ใครเป็นผู้นำชาวลาวเงี้ยว ที่อพยพมาตั้งถิ่นฐานในตำบลทองเอน
.....
7. ชาวลาวเงี้ยวตำบลทองเอน ได้แยกตัวออกมาจากลาวเงี้ยวกลุ่มใด
.....
8. คนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยวติดต่อกันด้วยภาษาใด
.....
9. เกล็ดขนของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว คือ
.....
10. ลาวเงี้ยวต่างจากลาวกลุ่มอื่นอย่างไร
.....

เฉลยแบบทดสอบที่ 1
เรื่อง ประวัติความเป็นมาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

ข้อ 1	ประเทศลาวนอกเมืองเวียงจันทน์
ข้อ 2	พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว
ข้อ 3	ลพบุรี ราชบุรี สระบุรี สิงห์บุรี สุพรรณบุรี
ข้อ 4	2369 – 2371
ข้อ 5	เวียงจันทน์แพ้สงครามเลยถูกกวาดต้อนเข้ามาเป็นเชลย
ข้อ 6	ปู่ยอด พรหมสโร ,ทวดพุด, ปู่หวัด
ข้อ 7	วัดม่วง, วัดโพธิ์ศรี อำเภอนิคมบ่งบุรี
ข้อ 8	ลาวเงี้ยว
ข้อ 9	ภาษาพูด
ข้อ 10	สำเนียงการพูด

แผนการฝึกอบรมที่ 2

เรื่อง ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

เวลา 2 ชั่วโมง 30 นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เด็กอธิบายความหมายของถ้อยคำและประโยคภาษาลาวเงี้ยวได้
2. เด็กพูดสื่อสารเป็นภาษาของ คนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยวได้

เนื้อหาสาระ

ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

วิธีการฝึกอบรม

ขั้นนำ

1. วิทยากรแนะนำตนเองและนำเข้าบทเรียนโดยพูดเป็นภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว
2. วิทยากรเล่าที่มาของภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว ความเป็นเอกลักษณ์ของภาษา
3. วิทยากรนำเสนอวีดิทัศน์ ด้านภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

ขั้นกิจกรรม

1. วิทยากรแจกใบความรู้เกี่ยวกับการออกเสียงหรือสำเนียงภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว “เพลงลาวเงี้ยวไปท่ง”
2. วิทยากรฝึกปฏิบัติโดยการพูดนำเยวชนทีละคำ ทีละประโยค และให้พูดตามสำเนียงของภาษาไทยลาวเงี้ยว
3. วิทยากรเปิดเพลง “ลาวเงี้ยวไปท่ง” ให้เด็กได้ฟัง และให้เยวชนร้องตาม
4. วิทยากรบอกความหมายของคำ ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว
5. วิทยากรแจกใบงานสถานการณ์จำลอง
6. เยวชนแบ่งกลุ่มๆ ละ 5 คน เพื่อฝึกทักษะการพูดสำเนียงภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว
7. ให้เยวชนแต่ละกลุ่มออกมาแนะนำการพูดสำเนียงภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

ขั้นสรุป

1. วิทยากรและเด็กที่เข้ารับการอบรม อภิปรายซักถามคำที่สงสัย เพื่อให้เกิดความกระจ่างในด้านภาษา
2. เยวชนทำแบบทดสอบเรื่องภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

สื่อและวัสดุอุปกรณ์

1. เครื่องฉายโปรเจคเตอร์ และจอโปรเจคเตอร์
2. คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก
3. เพาเวอร์พอยต์ เรื่อง ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว
4. เพลง “ลาวเงี้ยวไปท่ง”
5. ใบความรู้ที่ 2 เรื่อง ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว
6. ใบงานที่ 2 เรื่อง การฝึกพูดสำเนียงภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว
7. แบบทดสอบความรู้ที่ 7 เรื่อง ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

การวัดและประเมินผล

1. การสังเกตความสนใจในการฝึกอบรม
2. การตรวจผลงาน, การนำเสนอ
3. การสังเกตการณ์ปฏิบัติงาน
4. การตรวจแบบทดสอบความรู้/ใบงาน

ใบความรู้ที่ 2
เรื่อง ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

เพลง “ ลาวเงี้ยวไปท่ง ”

คำร้อง : นางสาวนงนุช บึงเผ่าพันธุ์
ทำนอง : ของเก่า

(สร้อย) โตะล่ง ตง ล่งโต๊ะ ล่ง ตง
โตะล่ง ตง ล่งโต๊ะ ล่ง ตง

โตะล่ง ตง ล่งโต๊ะ ล่ง ตง
โตะล่ง ตง ล่งโต๊ะ ล่ง ตง

(1) ไปท่ง เก็บหอยเก็บปู
สายซ้อซาด
โตะล่ง ตง ล่งโต๊ะ ล่ง ตง
(2) ไปท่ง เก็บหอยเก็บปู
หามาได้
โตะล่ง ตง ล่งโต๊ะ ล่ง ตง
(3) ไปท่ง เก็บปูเก็บปลา
เฮ็ดปลาต้ม ปลาจ่อม ปลาร้า
โตะล่ง ตง ล่งโต๊ะ ล่ง ตง
(4) ไปท่ง ไปหนองระหาน
เฮ็ดแกงเผ็ด
โตะล่ง ตง ล่งโต๊ะ ล่ง ตง
(5) ไปท่ง ไปหนองระหาน
หามาได้
โตะล่ง ตง ล่งโต๊ะ ล่ง ตง
(6) ไปท่ง ไปเก็บบักหัน
กินเหม็ดแล้ว
โตะล่ง ตง ล่งโต๊ะ ล่ง ตง
โตะล่ง ตง ล่งโต๊ะ ล่ง ตง

เก็บมาได้ คอนโก๊ะ คอนก่ง
ตีระนาด โน้ง โน้ง
โตะล่ง ตง ล่งโต๊ะ ล่ง ตง
ไปวิดบ่อ หาปลาช่อตัวโง
แกงใส่บักปัง
โตะล่ง ตง ล่งโต๊ะ ล่ง ตง
เก็บมาได้ สีเอาไปแกงป่า
เฮ็ดสับไห สีเอาไปให้ญา
โตะล่ง ตง ล่งโต๊ะ ล่ง ตง
ไปวิดบ่อหาปลาช่อปลาทราย
เฮ็ดปลาเห็ด เต๋อ อ้าย...
โตะล่ง ตง ล่งโต๊ะ ล่ง ตง
ไปวิดบ่อหาปลาช่อ ปลาสร้อย
ไว้เฮ็ดลาบ เฮ็ดก้อย
โตะล่ง ตง ล่งโต๊ะ ล่ง ตง
เก็บมาได้ เอาไปกินนากัน
กินมันแกวดงมัน
โตะล่ง ตง ล่งโต๊ะ ล่ง ตง
โตะล่ง ตง ล่งโต๊ะ ล่ง ตง

ประโยคที่ใช้พูดทักทาย และใช้ในชีวิตประจำวัน

ที่	ภาษาไทยกลาง	ภาษาลาวแก้ว	เขียนเป็นภาษาลาว มาตรฐาน
1	สบายดีไหม		
2	สบายดี คุณละ สบายดีไหม		
3	กิตี คุณจะไปไหน		
4	ฉันจะไปเรียนหนังสือ		
5	กินข้าว...(เช้า, กลางวัน, เย็น) แล้วหรือยัง?		
6	กินแล้ว คุณละ		
7	ยังไม่ได้กิน		
8	คุณซื้อ อะไร		
9	บ้านคุณอยู่ไหน		
10	คุณอายุเท่าไร		
11	ฉันอายุ 15 ปี (ตอบความจริง)		
12	คุณรู้จักผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 10 ไหม		
13	รู้จัก ถามทำไม		
14	ฉันเป็นหลาย (ชาย,สาว) ของเขา		
15	คุณเคยกินปลาต้มไหม		
16	ไม่เคย มันเผ็ดไหม		
17	ไม่เผ็ดแต่เปรี้ยวและอร่อยมาก		
18	ถ้าอย่างนั้นฉันอยากลองกิน		
19	ก็ได้ ถ้าอย่างนั้นเราไปกินด้วยกัน		
20	ดีจริง ชอบคุณมาก มาก		

แบบทดสอบความรู้ที่ 2

เรื่อง ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

คำชี้แจง ให้เติมคำในช่องว่าง

1. ลาวเงี้ยวไปท่ง หมายถึงอะไร

.....

2. ปลาช่อตัวโง่ง หมายถึงอะไร

.....

3. ทำไมหนุ่มสาวสมัยก่อนนิยมพูดพญาจำนวนมาก

.....

4. น้อยหน้า ชาวลาวเงี้ยวเรียกว่าอย่างไร

.....

5. บักทัน คือ ผลไม้ชนิดใด

.....

6. คอนโก๊ะ คอนก่ง หมายถึงอย่างไร

.....

7. มากินน้ำกัน หมายถึงอะไร

.....

8. กินเหม็ดแล้ว หมายถึงอะไร

.....

9. บ้าน ชาวลาวเงี้ยวเรียกว่าอย่างไร

.....

10. เฮ็ดปลาต้ม หมายถึงอย่างไร

.....

เฉลยแบบทดสอบความรู้ที่ 2
เรื่อง ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

ข้อ 1	ลาวเงี้ยวไปทุ่งนา
ข้อ 2	ปลาช่อนตัวใหญ่
ข้อ 3	เพื่อสนุกสนาน
ข้อ 4	ปักเขียบ
ข้อ 5	พุทรา
ข้อ 6	หาบมาจากนคานโก่ง
ข้อ 7	มากินด้วยกัน
ข้อ 8	กินหมดแล้ว
ข้อ 9	บ้าน
ข้อ 10	ทำปลาสาม

แผนการฝึกอบรมที่ 3

เรื่อง อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

เวลา 2 ชั่วโมง 30 นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เด็กยกตัวอย่างอาหารของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยวได้
2. เด็กอธิบายขั้นตอนในการประกอบอาหารของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยวได้
3. เด็กบอกส่วนประกอบของอาหารของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยวได้
4. เด็กสามารถประกอบอาหารได้

เนื้อหาสาระ

อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

1. ลาบมะเขือ
2. ต้มส้มผัก
3. แกงส้มผักรวมมิตร
4. ปลาแรดลวก
5. ปลาต้ม

วิธีการฝึกอบรม

ขั้นนำ

1. วิทยากรประจำกลุ่มแนะนำตัวเองทั้ง 5 กลุ่ม
2. วิทยากรพูดคุยทักทายเด็กเกี่ยวกับอาหารที่ลาวเงี้ยวรับประทานในชีวิตประจำวัน

ขั้นกิจกรรม

1. วิทยากรแนะนำอาหารของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว โดยใช้ภาพเวรฟอย
2. เด็กแบ่งเป็น 5 กลุ่มๆ ละ 7 คน
3. เด็กแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมาจับฉลากชื่ออาหารแล้วรับใบงาน ที่ 3 เรื่อง อาหารของ

คนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว ดังนี้

- ใบงานที่ 3.1 ลาบมะเขือ
 - ใบงานที่ 3.2 ต้มส้มผัก
 - ใบงานที่ 3.3 แกงส้มมะละกอ
 - ใบงานที่ 3.4 ปลาแรดลวก
 - ใบงานที่ 3.5 ปลาต้ม
4. เด็กรับแจกวัสดุ อุปกรณ์และส่วนประกอบของการปรุงอาหารแต่ละเมนู
 5. เด็กปฏิบัติการประกอบอาหาร โดยมีวิทยากรแต่ละกลุ่มเป็นผู้ควบคุมดูแล

6. เด็กแต่ละกลุ่มประกอบอาหารจนสำเร็จ พร้อมนำมาแบ่งให้แต่ละกลุ่ม
7. เด็กนำเสนอผลงานการประกอบอาหาร แล้วผลัดกันชิมอาหารของกันและกัน

ขั้นสรุป

1. วิทยากรและเด็กที่เข้ารับการอบรม อภิปรายซักถามตามประเด็นที่สงสัยในเมนูอาหารแต่ละกลุ่ม

2. วิทยากรประเมินผลการปฏิบัติงานของเด็กแต่ละกลุ่ม

สื่อและวัสดุอุปกรณ์

1. เครื่องฉายโปรเจคเตอร์ และจอโปรเจคเตอร์
2. คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก
3. เพาเวอร์พอยต์ เรื่อง อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว
4. ใบความรู้ที่ 3 เรื่อง อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว
5. ใบงานที่ 3 เรื่อง อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว ในการประกอบอาหารแต่ละ

เมนู 5 เมนู

5.1 อุปกรณ์ในการประกอบอาหาร 5 กลุ่ม

- เตาแก๊ส
- หม้อ
- กระทะ
- ตะหลิว
- ทัพพี
- เขียง
- มีด
- ครก/สาก
- ฯลฯ

5.2 เครื่องปรุงอาหาร

- ปลา ร้า
- น้ำปลา
- น้ำตาล
- มะเขือ
- พริก
- มะขามเปียก
- ฯลฯ

การวัดและประเมินผล

1. การสังเกตความสนใจในการฝึกอบรม
2. การตรวจผลงาน, การนำเสนอ
3. การสังเกตการณ์ปฏิบัติงาน

ใบความรู้ที่ 3

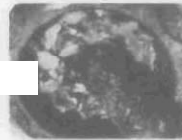
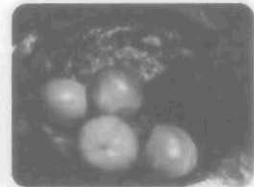
เรื่อง อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

ใบงาน 3.1 ลาบมะเขือ

ลาบมะเขือ

ส่วนประกอบ

มะเขือเปราะ	6-7	ลูก
มะเขือพวง	1	ถ้วย
พริกใหญ่	3	เม็ด
พริกชี้ฟ้าแดง	2	เม็ด
หอมแดง	3	หัว
กระเทียม	1	หัว
ปลาร้า	3	ช้อนโต๊ะ
น้ำปลา	1	ช้อนโต๊ะ
น้ำมันพืช	2	ช้อนโต๊ะ
ใบโหระพา		

วิธีทำ

1. นำพริกใหญ่ พริกชี้ฟ้าแดง หอมแดง กระเทียม ไปเผาไฟหรือคั่วในกระทะให้สุก และเปลือกใส่ครกตำพอหยาบ
2. ต้มมะเขือเปราะและมะเขือพวงให้สุกและพอประมาณ ตักใส่ครกที่ตำพริกรอไว้ แล้วตำต่อจนเข้ากัน ไม่ต้องตำให้ละเอียด
3. ตัดใส่ถ้วย นำมาปรุงรสด้วยน้ำปลาร้า น้ำปลา คนให้เข้ากัน
4. ตั้งกระทะ ใส่น้ำมันพืชใส่กระเทียมสับลงไปผัดจนเหลืองหอม แล้วจึงนำลาบมะเขือที่ปรุงรสแล้วลงไปผัดให้หอม สุดท้ายใส่ใบโหระพา เป็นอันเสร็จ

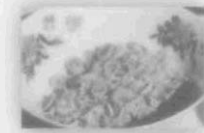
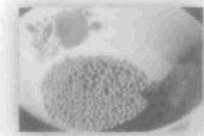

ใบงาน 3.2 ต้มส้มผัก

ต้มส้มผัก

ส่วนประกอบ

ผักแพงหั่นเต๋า	1 ครึ่งกิโล
น้ำกะทิ	3 ถ้วย
กระชายหั่นหยาบ	1 ถ้วย
ตะไคร้หั่นฝอย	1 ถ้วย
กระเทียม	1 ถ้วย
หอมแดงหั่นหยาบ	4-5 หัว
ปลาช่อนย่าง	3 ตัว
พริกไทยขาว	1 ช้อนโต๊ะ
ปลาหมอสด	4-5 ตัว
มะขามเปียก	1 ถ้วย
น้ำปลา	1 ช้อนโต๊ะ
น้ำปลาร้า	2 ช้อนโต๊ะ
น้ำตาลปีบ	1 ช้อนโต๊ะ
ใบมะกรูด	4-5 ใบ

วิธีทำ

1. นำปลาช่อนย่าง ไปต้มกับน้ำเล็กน้อยจนเดือด พอเนื้อปลาอ่อนตัวตักออกใส่ถ้วยพักไว้
2. ต้มพริกแกง โดยใส่กระชายหั่นหยาบ ตะไคร้หั่นฝอย กระเทียมหอมแดงหั่นหยาบ พริกไทยขาว โขลกให้เข้ากันละเอียดแล้วจึงนำปลาช่อนย่างแกะเอาเนื้อปลาใส่ไปด้วยกับพริกแกงต้มจนละเอียดเป็นเนื้อเดียวกัน
3. ตั้งไฟนำน้ำกะทิใส่พริกแกงลงไปคนให้เข้ากันจนเดือด ปรับรสด้วยน้ำปลาร้า น้ำปลา น้ำตาลปีบ น้ำมะขามเปียก
4. ใส่ผักแพงหั่นเต๋าลงไปในจนเดือดแล้วจึงใส่ปลาหมอสด รอนจนเดือดอีกครั้ง ใส่ใบมะกรูดเป็นอันเสร็จ

ใบงาน 3.3 แกงส้มมะละกอ

แกงส้มมะละกอ

ส่วนประกอบ

พริกแห้งเม็ดใหญ่	5 เม็ด
พริกขี้หนูแห้ง	4 เม็ด
หอมแดงซอย	1/2 ถ้วย
น้ำปลาร้า	2 ช้อนโต๊ะ
เกลือ	1 ช้อนชา
มะละกอดิบหั่นเป็นชิ้นพอคำ	200 กรัม
ปลาช่อน	300 กรัม
น้ำปลา	5 ช้อนโต๊ะ
น้ำตาลปีบ	3 ช้อนโต๊ะ
น้ำมะขามเปียก	3 ช้อนโต๊ะ

วิธีปรุง

1. นำพริกแห้งเม็ดใหญ่แช่น้ำให้นิ่ม หลังจากนั้นนำมาโขลกรวมกับพริกขี้หนูแห้ง เกลือ หอมแดง ค่อยๆ โขลกให้ละเอียดเข้ากัน
2. ใส่ปลาร้าลงไปโขลกให้เข้ากัน
3. นำปลาช่อนสดครึ่งหนึ่งมาต้มให้สุกแล้วนำไปโขลกเข้าด้วยกันกับพริกแกง
4. ตั้งหม้อต้มน้ำให้เดือด ใส่เครื่องแกงส้มลงไปละลาย
5. ใส่ปลาช่อนสดที่เหลือลงไปต้มจนสุก
6. ใส่มะละกอลงไปต้มจนสุก
7. ปรุงรสด้วยน้ำปลา น้ำตาลปีบ น้ำมะขามเปียก
8. เมื่อแกงส้มเดือด ตักใส่ชามพร้อมเสิร์ฟ

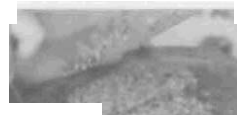

ใบงาน 3.4 ปลาร้าสับ

ปลาร้าสับ

ส่วนประกอบ

ปลาร้า (ปลาดตะเพียน) 3 ตัว	
หอมแดง	7-8 หัว
ข่า	1 หัว
ตะไคร้	3 ต้น
พริกแดง	5-6 เม็ด
มะขามเปียก	1 ถ้วย
ใบมะกรูด	4-5 ใบ
น้ำมันาว	2 ช้อนโต๊ะ
น้ำมันพืช	1 ช้อนโต๊ะ

วิธีทำ

1. นำหอมแดง ข่า ตะไคร้ พริกแดงมาหั่นหยาบ เพื่อสะดวกในการสับ
2. นำปลาร้า ปลาดตะเพียนที่เตรียมไว้มาหั่นหยาบและสับพอประมาณ แล้วจึงนำหอมแดง ข่า ตะไคร้ พริกแดง มาสับพร้อมกันจนละเอียดเป็นเนื้อเดียวกัน ตักใส่ถ้วยแล้วนำน้ำมันาวที่เตรียมไว้มาผสมให้เข้ากันกับเนื้อปลาร้าสับ
3. ตั้งกระทะใส่น้ำมันพืชแล้วนำปลาร้าสับลงไปผัดกับน้ำมันพืชให้สุกตักใส่ภาชนะโรยด้วย ใบมะกรูดหั่นฝอยเป็นอันเสร็จ รับประทานกับผักสด

ใบงาน 3.5 ปลาต้ม

ปลาต้ม

วัสดุอุปกรณ์ในการทำปลาต้มตัว

กะละมังสแตนเลส ขนาดใส่ปลาได้ประมาณ 1 กก. 1 ใบ

กะละมังพลาสติก ไว้สำหรับแช่หรือหมกปลา 1 ใบ

ปลาตะเพียน 1 กิโลกรัม

ข้าวสุก 1 ถ้วย

เกลือ 1 ถ้วย

กระเทียม 1 ถ้วย โคลกหยาบๆ

น้ำตาลทราย 1 ช้อนชา

วิธีทำและเคล็ดลับการทำปลาต้มตัว

1. นำปลาตะเพียน มาล้างทำความสะอาด ผ่าท้องควักไส้ ขอดเกล็ดออกให้หมด แล้วล้างอีกรอบให้สะอาด เมื่อล้างสะอาดเรียบร้อยแล้ว ให้บั้งตามยาวของตัวปลา ประมาณ 3 ซีด

2. แล้วนำเกลือมาทาทั่วตัวปลา ใส่เกลือเข้าไปในท้องปลาและในเหงือกของปลาที่เราทุบจนอ่อนแล้ว หากขาดหรือผ่าห้มือมาปิด หมักไว้ 1 คืน

3. เมื่อหมักไว้ครบหนึ่งคืนแล้ว นำปลาที่หมักไว้มาล้างน้ำสะอาด ให้เกลือออกให้หมด ประมาณ 4-5 น้ำ แล้วแช่น้ำเปล่า ไว้ประมาณ 3 ชั่วโมง เพื่อให้ปลาหมดความเค็ม แช่จนเนื้อปลาขาวนวลจะตะแคงชิมดูก็ได้ว่าเนื้อปลาจืดแล้วก็ป็นอันใช้ได้

4. ในระหว่างที่เราล้าง แล้วนำปลาไปแช่น้ำเปล่านั้น เราก็มาเตรียมเครื่องปรุงรสรอ คือข้าวสุก ให้นำไปแช่น้ำประมาณ 2-3 ชั่วโมง แช่จนข้าวบวมน้ำ แล้วก็กรองเอาน้ำออก แล้วก็นำกระเทียมมาโคลกให้พอหยาบๆเตรียมไว้เช่นกัน

5. เมื่อล้างปลาจนหมดความเค็มและจืดเรียบร้อยแล้ว และก็ใส่ทั้งข้าวสุกที่แช่ได้ที่พร้อมกับกระเทียมโคลกเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว ก็ทำการปรุงเลยตะ ให้ใส่ข้าวสุกและกระเทียมมาปรุงโดยใช้น้ำตาลหนึ่งช้อนชา นำเครื่องปรุงมาใส่ในท้อง ในเหงือกของปลา แล้วก็บีบหนวดตัวปลาให้แน่น ให้เครื่องเข้าไปในเนื้อปลามากที่สุด ประมาณ 3 วันก็นำมาประกอบอาหารโดยการทอด

วิธีทอดปลาต้ม

1. นำปลาต้มไปชุบไข่

2. นำปลาต้มไปทอดในน้ำมันไฟอ่อน

ใบงานที่ 3
เรื่อง อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

คำชี้แจง ให้เยาวชนแบ่งเป็น 5 กลุ่มๆ ละ 7 คน โดยวิธีจับสลาก และจับเมนูอาหารกลุ่มละ 1
อย่าง ดังนี้

1. ลาบมะเขือ
2. ต้มส้มผัก
3. แกงส้มมะละกอ
4. ปลาไร่สับ
5. ปลาต้ม

แผนการฝึกอบรมที่ 4

เรื่อง การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

เวลา 1 ชั่วโมง 30 นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เด็กสามารถแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยวที่ถูกต้องได้
2. เด็กบอกชุดการแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยวให้เกี่ยวกับประเพณีต่างๆ ได้
3. เด็กบอกความรู้สึกที่ดีต่อการแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยวได้

เนื้อหาสาระ

1. เครื่องแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว
2. การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

วิธีการฝึกอบรม

ขั้นนำ

1. วิทยากรแนะนำตนเองและบอกเครื่องแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว
2. วิทยากรนำรูปการแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยวในแบบต่างๆ พร้อมกับตั้ง

คำถามว่า

- ใครเคยเห็นการของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว
- ใครเคยแต่งกายแบบคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

ขั้นกิจกรรม

1. วิทยากรนำเสนอเพาเวอร์พอยต์ เรื่อง เรื่องการแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

สาธิตวิธีการแต่งกาย

2. เด็กศึกษาใบความรู้ที่ 4 เรื่อง วิธีการแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว
3. เด็กฝึกปฏิบัติการแต่งกายตามแบบโบราณ
4. แบ่งกลุ่มเด็กออกเป็น 5 กลุ่ม เพื่อประกวดการแต่งกายตามแบบคนไทยเชื้อสาย

ลาวเงี้ยว

5. แจกแบบทดสอบที่ 5 เรื่อง การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

ขั้นสรุป

วิทยากรและเด็กที่เข้ารับการอบรม สรุปองค์ความรู้

สื่อและวัสดุอุปกรณ์

1. เครื่องฉายโปรเจคเตอร์
2. คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก
3. เพาเวอร์พอยต์ เรื่องการแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว
4. ใบความรู้ที่ 4 เรื่องการแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว
5. เสื้อผ้า เครื่องแต่งกายตามแบบคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว
6. แบบทดสอบที่ 4 เรื่องการแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

การวัดและประเมินผล

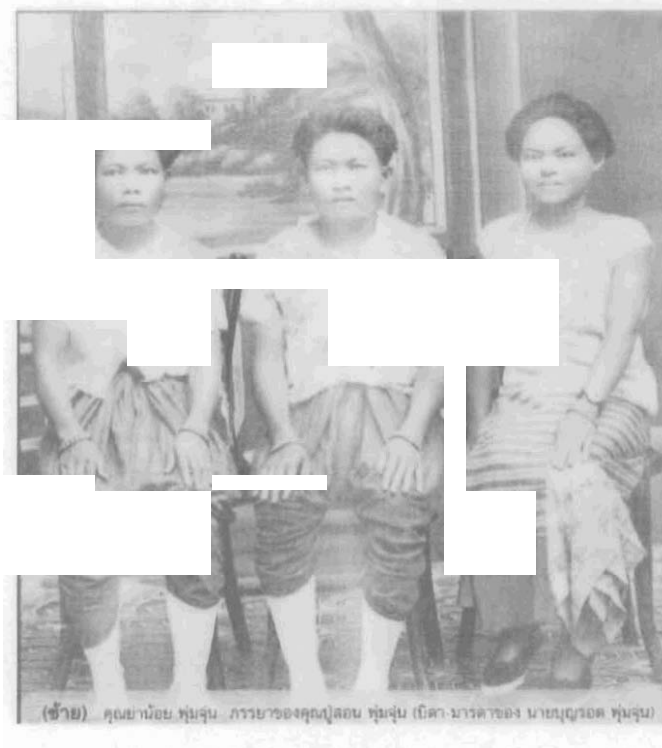
1. การสังเกตความสนใจในการฝึกอบรม
2. การตรวจผลงาน, การนำเสนอ
3. การสังเกตการณ์ปฏิบัติงาน
4. การตรวจแบบทดสอบความรู้/ใบงาน

ใบความรู้ที่ 4

เรื่อง การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

การแต่งกายของชาวลาวแก้ว ผู้หญิงนุ่งโจงกระเบนหรือนุ่งผ้าซิ่น หากอยู่บ้านจะใช้ผ้าขาวม้าคาดอกแบบตะเบงมาน แต่ถ้าไปวัดหรืองานพิธีจะใช้ผ้าคาดอกแล้วมีผ้าอีกผืนทำสไบเฉียง ผู้หญิงโสดนิยมใส่กำไลขา 2 ข้าง กำไลนี้จะถอดออกต่อเมื่อแต่งงานแล้ว นอกจากนี้ยังนิยมเจาะหูใส่ต่างหู 2 ข้าง ส่วนผู้ชายเวลาไปวัดหรืองานพิธีจะนุ่งโจงกระเบน ถ้าอยู่บ้านจะนุ่งกางเกงขาก๊วย ใส่เสื้อคอกลมที่ตัดจากผ้าที่ทอเอง และนิยมเจาะหู 1 ข้าง แต่เดิมผู้ชายชาวลาวแก้ว นิยมสักตามตัวทั้งหน้าอก แขน และขา เพราะเชื่อว่าตัวจะอยู่ยงคงกระพัน เป็นเครื่องหมายของการเป็นผู้มีศาคาอาคม แต่ปัจจุบันความเชื่อนั้นลดน้อยลง

ภาพ 2 การแต่งกายลาวแก้วของหญิงลาวแก้วสูงวัย

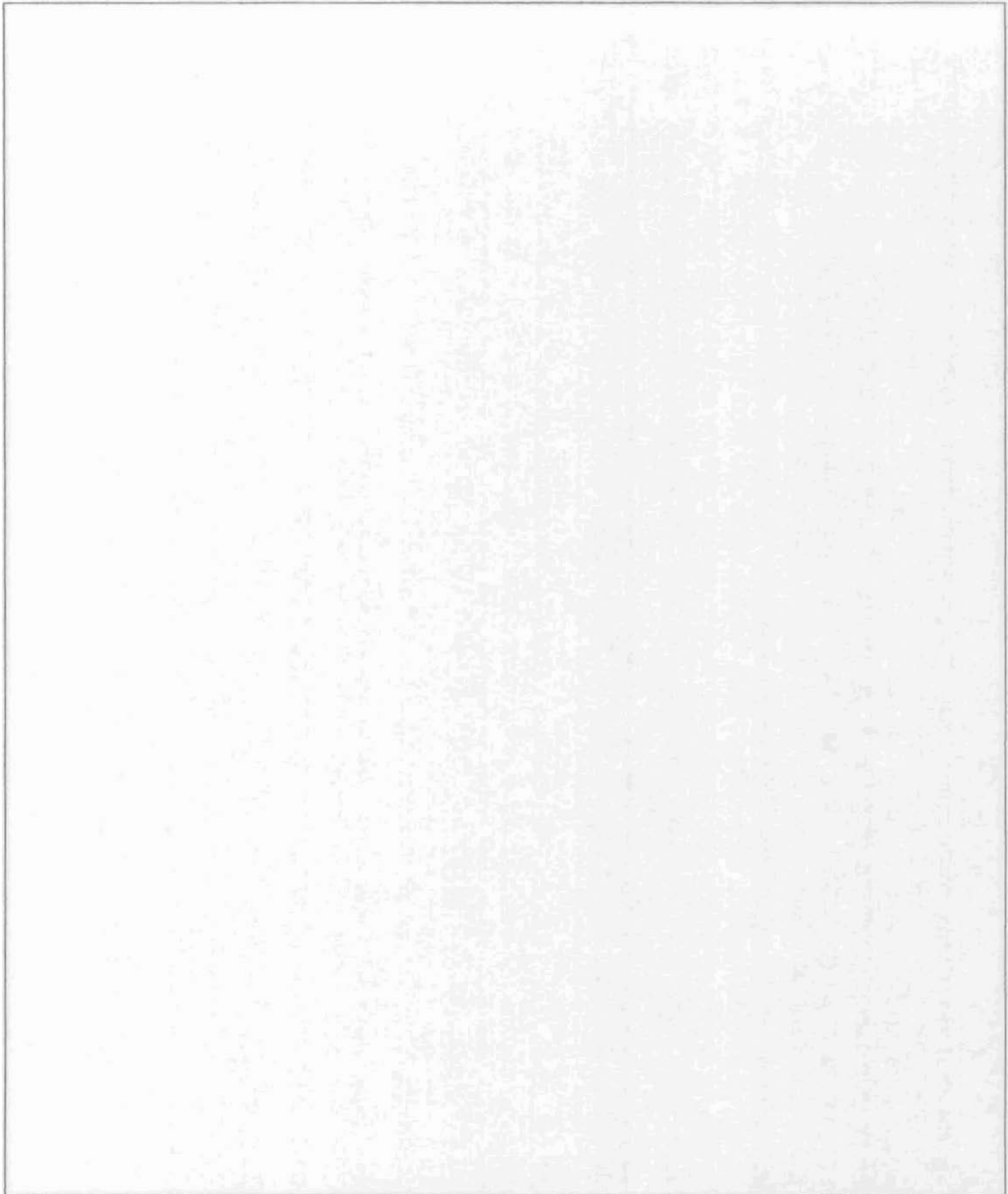
ที่มา : การแต่งกายลาวแก้วทองเอน (ทองเอนดอทคอม, 2560)

ภาพ 3 การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแวงในปัจจุบัน
ที่มา: สำนักข่าวกรมประชาสัมพันธ์ จังหวัดสิงห์บุรี (2560)

แบบทดสอบที่ 4
เรื่อง การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

คำชี้แจง ให้เยาวชนวาดรูปการแต่งกายของชาวลาวแก้ว

ชื่อ - สกุล

เฉลยแบบทดสอบที่ 4
เรื่อง การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

แผนการฝึกอบรมที่ 5

เรื่อง บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

เวลา 2 ชั่วโมง 30 นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เด็กบอกความภาคภูมิใจในถิ่นที่อยู่อาศัยของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วได้
2. เด็กวาดภาพบ้านเรือนที่อยู่อาศัยของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วได้

เนื้อหาสาระ

ที่อยู่อาศัยของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

วิธีการฝึกอบรม

ขั้นนำ

1. วิทยากรแนะนำตัวเองและนำเข้าบทเรียนโดยทักทายพูดคุยกับเด็กที่เข้ารับการฝึกอบรมและพูดคุยเกี่ยวกับลักษณะบ้านเรือนของตนเอง
2. วิทยากรสอบถามเจตคติของเด็กที่เข้ารับการฝึกอบรมต่อบ้านเรือนของตนเองและที่อยู่อาศัย

ขั้นกิจกรรม

1. วิทยากรแจกใบความรู้ เรื่องที่อยู่อาศัยของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว
2. วิทยากรนำเสนอเพาเวอร์พ้อยภาพบ้านเรือนที่อยู่อาศัยของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว พร้อมอธิบายองค์ประกอบของที่อยู่อาศัย
3. วิทยากรนำเสนอองค์ประกอบและลักษณะของที่อยู่อาศัยของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว
4. เด็กที่เข้ารับการอบรมวาดภาพที่อยู่อาศัยของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วในรูปแบบของตนเอง
5. วิทยากรพาเด็กที่เข้ารับการฝึกอบรมไปดูสถานที่จริงที่อยู่อาศัยของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

ขั้นสรุป

1. วิทยากรพาเด็กกลับสถานที่ฝึกอบรม
2. เด็กที่เข้ารับการฝึกอบรม นำผลงานจากการวาดภาพที่อยู่อาศัยของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว ให้เพื่อนรับฟังและร่วมกันสรุปองค์ความรู้

สื่อและวัสดุอุปกรณ์

1. เครื่องฉายโปรเจคเตอร์ และจอโปรเจคเตอร์
2. คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก
3. เพาเวอร์พอยต์ เรื่อง บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว
4. ใบความรู้ที่ 5 เรื่อง บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว
5. ใบงานที่ 5 เรื่อง บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว
6. สถานการณ์จริงที่เป็นบ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

การวัดและประเมินผล

1. การสังเกตความสนใจในการฝึกรบ
2. การตรวจผลงาน, การนำเสนอ
3. การสังเกตการณ์ปฏิบัติงาน
4. การตรวจแบบทดสอบความรู้/ใบงาน

ใบความรู้ที่ 5

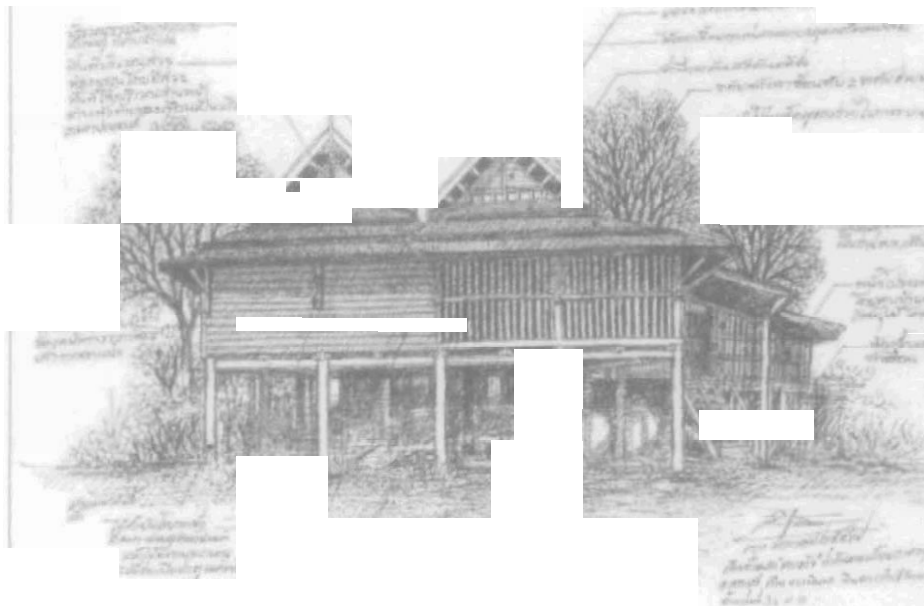
เรื่อง บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

ลักษณะบ้านเป็นเรือนใต้ถุนสูงแบบแตกต่างกันเรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี น 2 แบบ คือ

1. เรือนใต้ถุนสูงแบบทรงไทย มีฝาทำเป็นฝาเพี้ยมหรือฝาปะกน หลังคาจั่ว ค่อนข้างแหลม ตกแต่งขอบจั่วด้วยแผ่นไม้ป้านลมและตัวเหงา

2. เรือนแฝดหลังคาทรงจั่ว ไม่สูงมากและไม่ตกแต่งขอบจั่วด้วยไม้ป้านลมและตัวเหงา หรือเรียกกันว่า "เรือนทรงลาว" ใต้ถุนเรือนมีแคร่ไม้ วางสำหรับพักผ่อนหรือรับแขก วางที่ทอผ้าหรือเก็บเครื่องมือเครื่องใช้ พื้นที่รอบๆ บ้านปลูกพืชที่เป็นประโยชน์ทำให้บรรยากาศของหมู่บ้านร่มรื่น

ภาพ 4 เือนลาวแก้ว
ที่มา : ด็อก แสนบุญ (2549)

ใบงานที่ 5
เรื่อง บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

คำชี้แจง ให้เด็กเดินทางไปดูบ้านของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว ในหมู่ที่ 4 บ้านไผ่ดำ ตำบล
ทองเอน แล้วทำกิจกรรมดังนี้

ให้เยาวชนวาดภาพบ้านคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว ตามที่เยาวชนเห็น
จากของจริง พร้อมกลับมานำเสนอหน้าห้องอบรม

แผนการฝึกอบรมที่ 6

เรื่อง ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

เวลา 2 ชั่วโมง 30 นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เด็กบอกความรู้สึกที่ดีต่อศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว
2. เด็กแสดงท่าทางศิลปะการฟ้อนรำ “เซิ้งงอบ” ได้
3. เด็กบอกวิธีการอนุรักษ์ วัฒนธรรมลาวเงี้ยวได้

เนื้อหาสาระ

1. ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

วิธีการฝึกอบรม

ขั้นนำ

1. วิทยากรแนะนำตัวเองและนำเข้าสู่วิธีเรียน โดยการเปิดวิดีโอทัศน์ศิลปะการแสดง การ ฟ้อนรำของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว
2. วิทยากรสอบถามเยาวชนที่เข้ารับการอบรม มีความรู้สึกอย่างไรต่อศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

ขั้นกิจกรรม

1. วิทยากรให้เด็กที่เข้ารับการอบรมทุกคนเปลี่ยนชุดเป็นชุดการแสดง “เซิ้งงอบ”
2. วิทยากรสาธิตการ “เซิ้งงอบ” ให้เด็กที่เข้ารับการอบรมดูกริยาท่าทางและจังหวะในการเซิ้งงอบ โดยใช้ เพลงเซิ้งงาบ

3. วิทยากรอธิบายท่าทางการเซิ้ง ให้เด็กได้รู้และเข้าใจ
4. เด็กทุกคนปฏิบัติตามกิจกรรมการเซิ้งงอบ
5. เด็กแสดงศิลปะการแสดง “เซิ้งงอบ” บนเวที

ขั้นสรุป

1. วิทยากรและเด็กสรุปศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว
2. วิทยากรพูด เพื่อสร้างแรงบันดาลใจให้เด็กมีความรักความภาคภูมิใจต่อศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว
3. เด็กร่วมกันบอกวิธีการอนุรักษ์วัฒนธรรมของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

สื่อและวัสดุอุปกรณ์

1. เครื่องฉายโปรเจคเตอร์ และจอโปรเจคเตอร์
2. คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก
3. เพาเวอร์พอยต์ เรื่อง ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

4. ใบความรู้ที่ 6 เรื่อง ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว
5. ชุดการแสดง “เซิ้งงอบ”
6. เครื่องเล่นซี้ดี
7. ซี้ดีเพลง “เซิ้งงอบ”
8. ภูมิปัญญาท้องถิ่น
9. เครื่องขยายเสียง

การวัดและประเมินผล

1. การสังเกตความสนใจในการฝึกอบรม
2. การตรวจผลงาน, การนำเสนอ
3. การสังเกตการณ์ปฏิบัติงาน
4. การตรวจแบบทดสอบความรู้/ใบงาน

ใบความรู้ที่ 6
เรื่อง ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

เพลง “เซิ้งงอบ”

ผู้แต่ง/เนื้อร้อง/ทำนอง : จำสืบเอก บุญฉลอง รอดทองดี
ขับร้อง : จำสืบเอก สมคิด ปัดฉา
ออกแบบทำร่ำ : ครูอุดมพร พรหมชัยศรี

(ดนตรีขึ้น)

งอบเขาเห็ดจังได้ จะบอกให้ ตัดไผ่ สานโครง
ดัดลาน ดากลาน กรีดลาน เย็บขอบสานงอบเสร็จจง
วัดฤดูบิทยิบจากป่าดง ข่ายปลีกขายส่ง ก็คงร่ำรวย ข่ายปลีกขายส่ง ก็คงร่ำรวย

(ดนตรี)

ไผ่กองงามอร่ามทองเอน จักรสานเป็นโครงงอบมนสวย
ใบลานก็เย็บสานเข้าด้วย คนทำก็งามสำรวย
เริ่มรายได้ช่วยเศรษฐกิจพอเพียง ใส่บั้งแดดบังฝน
ประโยชน์หลายล้านเลื้อยลือชื่อเสียง
ทองเอนสานงอบรายเรียง ทองเอนสายงอบรายเรียง
เป็นหนึ่งในคู่เคียงอาชีพทำนา

(ดนตรี)

สาวสวมงอบน่ารัก หนุ่มคอยทักรักนางพราหมณ์
สวยจริงยอดหญิงบ้านนา งอบเป็นของใช้นานมา
ควรรู้ค่าทองถิ่นเลิศเลอ นะเอออ นะเอออ นะเอออ นะเอออ ของดี

(ดนตรี)

แม่ดอกพิกุลหอมกรุ่นดงยาง เซิ้งงอบดีเด่น เป็นของเฮานี้
สะโพกไหวยักย้ายน้องพี่ เซิ้งไปยิ้มไปกลองดี จังหวะเซิ้งนี้สนุกสนาน
เซิ้งลาแล้วหนอ ขอขอบคุณแม่พ่อสอนลูกสืบสาน
เซิ้งงอบแน่นขอบไหว่วาน ช่วยสร้างงานสานงอบกันแน่น ช่วยสร้างงานสานงอบกันแน่น

ใบงานที่ 6

เรื่อง ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว “เซิ้งงอบ”

คำชี้แจง ให้เด็กฝึกทำท่าเซิ้งประกอบเพลง “เซิ้งงอบ”

แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจ
เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว
สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน
อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

คำชี้แจง ให้เด็กเลือกทำเครื่องหมาย X ทับ ก. ข. ค. และ ง. ในข้อที่ถูกต้อง

1. ชาวลาวแก้วเป็นชาวลาวมาจากที่ใด ก. เมืองหลวงพระบาง ข. ในเมืองเวียงจันทน์ ค. ชนบทนอกเมืองเวียงจันทน์ ง. เมืองจำปาศักดิ์	5. ชาวลาวแก้วรุ่นแรกที่อยู่พยพมาจากประเทศลาว และมาตั้งหลักปักฐาน คือใคร ก. ปู่ยอด พรหมสโร ข. ทวดพุด ค. ปู่หวัด ง. ถูกทุกข้อ
2. ลาวแก้วถูกกวาดต้อนมาในสมัยรัชกาลใด ก. พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ข. พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ค. พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ง. พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว	6. ชาวลาวแก้วตำบลทองเอน ได้แยกตัวออกมาจากลาวแก้วกลุ่มใด ก. วัดม่วง, วัดโพธิ์ศรี อำเภออินทร์บุรี ข. บ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ค. บ้านตาลเสี้ยน อำเภอพระพุทธบาท ง. ไม่ทราบแน่ชัดว่าแยกตัวมาจากกลุ่มใด
3. ลาวแก้วตำบลทองเอนถูกกวาดต้อนมาเมื่อปี พ.ศ. ไດ ก. พ.ศ. 2369 – 2371 ข. พ.ศ. 2639 – 2731 ค. พ.ศ. 2963 – 2971 ง. ไม่ทราบชัดเจน	7. เพราะเหตุใดการเข้ามาตั้งถิ่นฐานลาวแก้วครั้งแรกจึงเลือกตั้งบ้านเรือนอยู่ริมน้ำ ก. เป็นบริเวณที่โล่ง ข. อยู่ใกล้แหล่งน้ำสะดวกในการทำมาหากิน ค. ห่างไกลจากโจรผู้ร้าย ง. เพื่อใช้ประกอบกิจกรรมต่างๆ
4. ทำไมลาวแก้วจึงอพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทย ก. เข้ามาหาที่ทำกิน ข. ลาวเกิดความแล้นแคลนอดอยาก ค. ต้องการเป็นคนไทย ง. เวียงจันทน์สงครามจึงถูกกวาดต้อนเข้ามาเป็นเชลย	8. คนไทยเชื้อสายลาวแก้วติดต่อกันด้วยภาษาใด ก. ลาว ข. ไทย ลาว ค. ไทยอีสาน ง. ลาวแก้ว

9. เกล็ดขนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว คือ ก. ภาษาพูด ข. ที่อยู่อาศัยและอาหาร ค. การแต่งกาย ง. ถูกทุกข้อ 10. อุปนิสัยของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว ตรงกับข้อใด ก. รักความสวยงาม ซื่อสัตย์ ข. ยึดมั่นในพระพุทธศาสนา สะอาด ค. ผักเฝัวิชาการ รักสงบ ง. ถูกทุกข้อ	14. " บ้าน " คนไทยเชื้อสายลาวแก้วพูดออกเสียงตาม ข้อใด ก. โฮม ข. บ่าน ค. เฮือน ง. ไม่มีข้อใดถูก 15. ภาษาพูดของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วว่า " มากินเค้าแลงนากัน " หมายความว่าอย่างไร ก. มากินขนมด้วยกัน ข. มากินข้าวด้วยกัน ค. มากินข้าวเย็นด้วยกัน ง. มากินหวานเย็นด้วยกัน
11. วัฒนธรรมลาวแก้วตำบลทองเอน เกล็ดขนที่เด่นที่สุดคืออะไร ก. ภาษา ข. การแต่งกาย ค. ผ้าซิ่น ง. ที่อยู่อาศัย	16. ทำไมหนุ่มสาวลาวแก้วสมัยก่อนจึงนิยมพูดผลญากันมาก ก. เพื่อเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ข. เพื่อโต้ตอบเชิงปัญญา ค. เพื่อความสนุกสนาน ง. ข้อ ข และข้อ ค ถูกต้อง
12. ในยามว่างคนไทยเชื้อสายลาวแก้วตำบลทองเอน นิยมทำอะไร ก. ทอผ้า ข. สานงอบ ค. ตกปลา ง. ฟ้อนรำ	17. ข้อใดไม่ใช่อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว ก. แกงโฮะ ข. แกงป่า ค. แกงส้ม ง. แกงเปรอะ
13. " บักเขียบ " คือผลไม้ใด ก. น้อยหน่า ข. ขนุน ค. กะท้อน ง. ฝรั่ง	18. ข้อใดคืออาหารหลักของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วตำบลทองเอน ก. แกงส้ม ข. ลาบหมู ค. ปลาแรด ง. ต้มไก่

19. คนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว กินข้าวชนิดใดเป็นหลัก ก. ข้าวเหนียว ข. ข้าวฟ่าง ค. ข้าวเจ้า ง. ข้าวสาลี	24. แกงส้มมะละกอของชาวลาวเงี้ยวต้องใช้ปลาชนิดใด ก. ปลาดุก ข. ปลาช่อน ค. ปลานิล ง. ปลาหมอ
20. ข้อใดคือผักที่เกิดเองตามธรรมชาติที่คนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยวนำมาใช้ปรุงอาหาร ก. ผักดอง ผักเม็ก ยอดฉิก ข. ผักแว่น ผักแขยง สายบัว ค. ผักชีน้ำ ผักแพว หน่อไม้ เห็ดต่างๆ ง. ถูกทุกข้อที่กล่าวมา	25. ข้อใด <u>ไม่ใช่</u> ส่วนประกอบของ ต้มส้มผัก ก. น้ำกะทิ ข. น้ำตาลปีบ ค. น้ำปราชู ง. น้ำมะนาว
21. อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว นิยมใส่สิ่งใดเป็นส่วนประกอบหลัก ก. ปลาร้า ข. เกลือ ค. น้ำปลา ง. กะปิ	26. หญิงชาวไทยเชื้อสายลาวเงี้ยวจะแต่งกายแบบใดในประเพณีแห่ข้าวพันก้อน ก. กางเกงขาสั้น ข. กางเกงขาก๊วย ค. ผ้าถุง ง. ถูกทุกข้อ
22. ข้อใด <u>ไม่ใช่</u> ส่วนประกอบในการทำ "ปลาต้ม" ก. น้ำตาลปีบ ข. ปลาตะเพียน ค. เกลือ ง. ข้าวสุก	27. หญิงชาวไทยเชื้อสายลาวเงี้ยวที่ยังไม่ได้แต่งงาน จะสวมใส่สิ่งใด ก. ห่มสไบเฉียง ข. เจาะหูใส่ต่างหู 1 ข้าง ค. เจาะหูใส่ต่างหู 2 ข้าง ง. ใส่กำไลขา 2 ข้าง
23. ข้อใด <u>ไม่ใช่</u> ส่วนประกอบของ ลาบมะเขือ ก. มะเขือเปราะ มะเขือพวง ปลาทุ ข. เกลือ พริก พริกหยวก ค. กระเทียม หอมแดง ข่า ตะไคร้ ใบมะกรูด ง. น้ำปลา กะปิ มะนาว	28. " ผู้หญิง " คนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยวนิยมแต่งกายตามข้อใด ก. ใส่กางเกง ข. ใส่กระโปรง ค. นุ่งผ้าซิ่น ง. ถูกทุกข้อ

29. ข้อใดคือลักษณะบ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

- ก. เป็นบ้านเรือนแฝดหลังคาทรงจั่ว
ข. เป็นเรือนไทยใต้ถุนสูง ฝาเพี้ยม
ค. เป็นบ้านชั้นเดียวใต้ถุนสูงคนเดินรถได้
ง. ถูกทุกข้อ

30. สาเหตุใดบ้านคนไทยเชื้อสายลาวแก้วจึงมี
ตึกสูง

- ก. ป้องกันขโมยขึ้นบ้าน
- ข. ป้องกันน้ำท่วมฤดูน้ำหลาก
- ค. เพื่อไว้นอนพักผ่อนเวลากลางวัน
- ง. เพื่อความสวยงาม

31. ลักษณะบ้านของคนไทยเชื้อสายลาวแฉะ
มีกี่แบบ

- ก. 1 แบบ ข. 3 แบบ
 ค. 2 แบบ ง. 4 แบบ

32. ดนตรีของเพลงเชิงงอบให้ความรู้สึก
อย่างไร

- ก. เศร้า
ข. สนุกสนาน
ค. ไร้ใจ
ง. สงบสุข

33. คนไทยเชื้อสายลาวแง้วจะแสดง “เซิ้งงอบ” ในวันใด”

- ก. เมื่อมีงานบุญ
ข. หลังจากเก็บเกี่ยวพืชผลการเกษตร
ค. เมื่อมีงานประเพณี
ง. ทุกทุกข้อ

34. การ "เลี้ยงงอบ" ใช้อุปกรณ์อะไร
ประกอบการเลี้ยง

- ก. สวิง
ข. กะลา
ค. งอบ
ง. เล็บ

35. คนไทยเชื้อสายลาวแก้ว มีวิธีการสืบทอดวัฒนธรรมของตนโดยวิธีใดมากที่สุด

- ก. การสังเกตและการทำตาม
- ข. การอบรมสั่งสอน
- ค. การทดลอง
- ง. การสาธิต

36. ประเพณีกวนข้าวทิพย์ของคนไทยเชื้อสาย
ลาวแก้ว จัดขึ้นต่างกับข้อใด

- ก. ก่อนวันวิสาขบูชา
ข. ก่อนวันมาฆบูชา
ค. ก่อนวันเข้าพรรษา
ง. ก่อนวันอาสาฬหบูชา

37. เพราะเหตุใดจึงต้องศึกษา เรื่อง
วัฒนธรรมลาวแก้ว ตำบลทองเอน

- ก. เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น
- ข. เพื่อเชิดชูวัฒนธรรมลาวแท้ให้ทัดเทียมวัฒนธรรมอื่นๆ
- ค. เป็นวิธีที่จะรู้จักตัวเราตลอดจนสังคมรอบตัวเราตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน
- ง. ถูกทุกข้อ

38. ข้อใดไม่ใช่ปัญหาของการอนุรักษ์ส่งเสริมและเผยแพร่วัฒนธรรมท้องถิ่น

- ก. การถูกทำลายโดยสภาพของธรรมชาติ
- ข. การทำลายโดยมนุษย์ที่ไม่รู้จักคุณค่า
- ค. การเปลี่ยนแปลงการปกครอง
- ง. การขาดผู้สืบทอดในการเผยแพร่

39. จากการศึกษาวัฒนธรรมของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วสะท้อนให้เห็นตามข้อใดมากที่สุด

- ก. ความเมตตาต่อเพื่อนบ้าน
- ข. การรักถิ่นที่อยู่อาศัย
- ค. ความรัก ความสามัคคีในหมู่ญาติและเพื่อน
- ง. ความรักความเอาใจใส่ต่อครอบครัว

40. ยาวชนควรจะสืบสานประเพณีใด จึงจะเป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

- ก. ประเพณีกวนข้าวทิพย์
- ข. ประเพณีแห่ข้าวพันก้อน
- ค. ประเพณีสารทลาว
- ง. ถูกทุกข้อ

เฉลย แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจ
เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว
สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน
อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

ข้อ 1 ค	ข้อ 11 ก	ข้อ 21 ก	ข้อ 31 ค
ข้อ 2 ข	ข้อ 12 ข	ข้อ 22 ก	ข้อ 32 ข
ข้อ 3 ก	ข้อ 13 ก	ข้อ 23 ง	ข้อ 33 ง
ข้อ 4 ง	ข้อ 14 ค	ข้อ 24 ข	ข้อ 34 ค
ข้อ 5 ง	ข้อ 15 ค	ข้อ 25 ง	ข้อ 35 ก
ข้อ 6 ก	ข้อ 16 ง	ข้อ 26 ง	ข้อ 36 ค
ข้อ 7 ข	ข้อ 17 ก	ข้อ 27 ง	ข้อ 37 ง
ข้อ 8 ง	ข้อ 18 ค	ข้อ 28 ค	ข้อ 38 ค
ข้อ 9 ง	ข้อ 19 ค	ข้อ 29 ค	ข้อ 39 ค
ข้อ 10 ง	ข้อ 20 ง	ข้อ 30 ค	ข้อ 40 ง

แบบประเมินทักษะการปฏิบัติ
เรื่อง การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

รายการประเมิน	ระดับการปฏิบัติ		
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
1. ถูกกาลเทศะ			
2. ความสะอาดเรียบร้อย			
3. สวมเสื้อผ้าพอดีกับร่างกาย			
4. สีเสื้อผ้าเหมาะสมกับรูปร่าง เพศ วัย และสีผิว			

เกณฑ์การประเมินทักษะการปฏิบัติ
เรื่อง การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

รายการประเมิน	ระดับการปฏิบัติ		
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
1. ถูกกาลเทศะ	แต่งตัวถูกกาลเทศะทุกครั้ง	แต่งตัวถูกกาลเทศะบางครั้ง	แต่งตัวไม่ถูกกาลเทศะ
2. ความสะอาดเรียบร้อย	มีความสะอาดและมีความเรียบร้อย	มีความสะอาดแต่ไม่เรียบร้อย	ไม่สะอาดและไม่เรียบร้อย
3. สวมเสื้อผ้าพอดีกับร่างกาย	สวมเสื้อผ้าพอดีกับร่างกาย ทะมัดทะแมง	สวมเสื้อผ้าพอดีกับร่างกาย ไม่ทะมัดทะแมง	สวมเสื้อผ้าไม่พอดีกับร่างกาย
4. สีเสื้อผ้าเหมาะสมกับรูปร่าง เพศ วัย และสีผิว	เลือกสีเสื้อผ้าได้เหมาะสมกับรูปร่าง เพศ วัย และสีผิว	เลือกสีเสื้อผ้าได้เหมาะสมแต่ดูไม่เรียบร้อย	เลือกสีเสื้อผ้าไม่เหมาะสมกับรูปร่าง เพศ วัย และสีผิว

โดยใช้เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ ดังนี้

- 3 หมายถึง ดี
- 2 หมายถึง พอใช้
- 1 หมายถึง ปรับปรุง

เกณฑ์การแปลค่าเฉลี่ย ดังนี้

- 2.50-3.00 หมายถึง ดี
- 1.50-2.49 หมายถึง พอใช้
- 1.00-1.49 หมายถึง ปรับปรุง

แบบประเมินทักษะการปฏิบัติ
เรื่อง บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

รายการประเมิน	ระดับการปฏิบัติ		
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
1. วาดภาพตามหัวข้อที่กำหนด			
2. การวางภาพที่เหมาะสม			
3. ความสวยงามประณีต			
4. ความสมบูรณ์ของภาพ			
5. การเก็บอุปกรณ์หลังการใช้งาน			

เกณฑ์การประเมินทักษะการปฏิบัติ
เรื่อง บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

รายการประเมิน	ระดับการปฏิบัติ		
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
1. วาดภาพตามหัวข้อที่กำหนด	ภาพมีความสอดคล้องกับหัวข้อที่กำหนดทุกประการ	ภาพไม่ค่อยมีความสอดคล้องกับหัวข้อที่กำหนด	ภาพไม่มีความสอดคล้องกับหัวข้อที่กำหนด
2. การวางภาพที่เหมาะสม	จัดองค์ประกอบของภาพสมดุลเหมาะสมเป็นสัดส่วน	จัดองค์ประกอบของภาพไม่ค่อยสมดุลเหมาะสมเป็นสัดส่วน	จัดองค์ประกอบของภาพไม่สมดุลไม่เหมาะสมไม่เป็นสัดส่วน
3. ความสวยงามประณีต	ภาพมีความสวยงาม ประณีต	ภาพมีความสวยงาม แต่ไม่ประณีต	ภาพไม่สวยงาม ไม่ประณีต
4. ความสมบูรณ์ของภาพ	ภาพมีรายละเอียดชัดเจนสมบูรณ์	ภาพมีรายละเอียด ไม่ค่อยสมบูรณ์	ภาพไม่มีรายละเอียดสมบูรณ์
5. การเก็บอุปกรณ์หลังการใช้งาน	มีการเก็บอุปกรณ์สะอาดเรียบร้อย	การเก็บอุปกรณ์ ไม่ค่อยสะอาดเรียบร้อย	การเก็บอุปกรณ์ ไม่สะอาด ไม่เรียบร้อย

โดยใช้เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ ดังนี้

- 3 หมายถึง ดี
- 2 หมายถึง พอใช้
- 1 หมายถึง ปรับปรุง

เกณฑ์การแปลค่าเฉลี่ย ดังนี้

- 2.50-3.00 หมายถึง ดี
- 1.50-2.49 หมายถึง พอใช้
- 1.00-1.49 หมายถึง ปรับปรุง

แบบประเมินทักษะการปฏิบัติ
เรื่อง ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

รายการประเมิน	ระดับการปฏิบัติ		
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
1. การออกเสียง			
2. สำเนียงเสียงพูด			
3. การใช้ภาษา			
4. ความคล่องแคล่วในการพูด			
5. ท่าทางน้ำเสียงประกอบการพูด			

เกณฑ์การประเมินทักษะการปฏิบัติ
เรื่อง ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

รายการประเมิน	ระดับการปฏิบัติ		
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
1. การออกเสียง	พูดออกเสียงถูกต้องชัดเจนทุกคำ	พูดออกเสียงถูกต้องชัดเจนบางคำ	พูดออกเสียงไม่ชัดเจนไม่ถูกต้อง
2. สำเนียงเสียงพูด	สำเนียงลาวแก้วแท้	สำเนียงเพี้ยนไม่ใช่ลาวแก้ว	พูดไทยปนลาวแก้ว
3. การใช้ภาษา	ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ถูกต้องทุกครั้ง	ใช้ภาษาในการสื่อสารไม่ถูกต้องเป็นบางครั้ง	ใช้ภาษาในการสื่อสารไม่ถูกต้องเลย
4. ความคล่องแคล่วในการพูด	พูดต่อเนื่องไม่ติดขัด ทำให้การสื่อสารสมบูรณ์	พูดติดขัดบ้างแต่สามารถสื่อสารได้สมบูรณ์	พูดหยุดเป็นระยะๆ ทำให้การสื่อสารไม่สมบูรณ์
5. ท่าทางน้ำเสียงประกอบการพูด	น้ำเสียงไพเราะน่าฟังแสดงท่าทางประกอบการพูด	น้ำเสียงไพเราะน่าฟังไม่แสดงท่าทางประกอบ	น้ำเสียงไม่ไพเราะไม่แสดงท่าทางประกอบ

โดยใช้เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ ดังนี้

- 3 หมายถึง ดี
- 2 หมายถึง พอใช้
- 1 หมายถึง ปรับปรุง

เกณฑ์การแปลค่าเฉลี่ย ดังนี้

- 2.50-3.00 หมายถึง ดี
- 1.50-2.49 หมายถึง พอใช้
- 1.00-1.49 หมายถึง ปรับปรุง

แบบประเมินทักษะการปฏิบัติ
เรื่อง ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

รายการประเมิน	ระดับการปฏิบัติ		
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
1. ความเหมาะสมของเครื่องแต่งกาย			
2. ความพร้อมเพรียง			
3. ความสวยงาม			
4. ความเป็นธรรมชาติ			

เกณฑ์การประเมินทักษะการปฏิบัติ
เรื่อง ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

รายการประเมิน	ระดับการปฏิบัติ		
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
1. ความเหมาะสมของเครื่องแต่งกาย	เสื้อผ้ามีความเหมาะสมกับรูปร่าง	เสื้อผ้ามีความเหมาะสมแต่ไม่ประณีต	เสื้อผ้าไม่มีความเหมาะสมกับรูปร่างไม่ประณีต
2. ความพร้อมเพรียง	ลีลาการรำเข้าจังหวะและพร้อมเพรียงถูกต้อง	ลีลาการรำเข้าจังหวะแต่ไม่พร้อมเพรียง	ลีลาการรำไม่เข้ากับจังหวะและไม่พร้อมเพรียง
3. ความสวยงาม	ท่ารำสวยงามอ่อนน้อย	ท่ารำสวยงามติดขัดบ้างบางจังหวะ	ท่ารำไม่สวยงามติดๆ ขัดๆ
4. ความเป็นธรรมชาติ	ความเป็นธรรมชาติของผู้รำและมีความสุขในการรำ	ความเป็นธรรมชาติของผู้รำ แต่ไม่มีความสุขในการรำ	ไม่เป็นธรรมชาติไม่มีความสุขในการรำ

โดยใช้เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ ดังนี้

- 3 หมายถึง ดี
- 2 หมายถึง พอใช้
- 1 หมายถึง ปรับปรุง

เกณฑ์การแปลค่าเฉลี่ย ดังนี้

- 2.50-3.00 หมายถึง ดี
- 1.50-2.49 หมายถึง พอใช้
- 1.00-1.49 หมายถึง ปรับปรุง

แบบประเมินทักษะการปฏิบัติ
เรื่อง อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

รายการประเมิน	ระดับการปฏิบัติ		
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
1. การเตรียมวัสดุอุปกรณ์ประกอบอาหาร			
2. การจัดเตรียมเครื่องปรุงอาหาร			
3. การประกอบอาหาร			
4. การปรุงรสชาติอาหาร			
5. ความสะอาดของสถานที่ประกอบอาหาร			
6. ความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน			

เกณฑ์การประเมินทักษะการปฏิบัติ
เรื่อง อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

รายการประเมิน	ระดับการปฏิบัติ		
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
1. การเตรียมวัสดุ อุปกรณ์ประกอบอาหาร	วัสดุ อุปกรณ์ ครบถ้วนสมบูรณ์ทุกรายการพร้อมที่จะประกอบอาหาร	วัสดุ อุปกรณ์ ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ทุกรายการพร้อมที่จะประกอบอาหาร	วัสดุ อุปกรณ์ ไม่ครบถ้วน ไม่สมบูรณ์ ไม่พร้อมที่จะประกอบอาหาร
2. การจัดเตรียมเครื่องปรุงอาหาร	เครื่องปรุงอาหาร ครบถ้วน พร้อมปรุงอาหาร	เครื่องปรุงอาหาร ครบถ้วน มีจำนวนน้อย พร้อมปรุงอาหาร	เครื่องปรุงอาหารไม่ ครบถ้วน ไม่พร้อม ปรุงอาหาร
3. การประกอบอาหาร	ประกอบอาหารตาม ขั้นตอนถูกต้องทุก ประการ	ประกอบอาหาร ผิดขั้นตอนบ้าง เล็กน้อย ถูกต้อง บางประการ	ประกอบอาหาร ไม่เป็นไปตาม ขั้นตอน ไม่ถูกต้อง
4. การปรุงรสชาติอาหาร	รสชาติอร่อย ตามหลักรสชาติของ อาหารลาวแก้ว	รสชาติไม่ตรง ตามหลักรสชาติของ อาหารลาวแก้ว	รสชาติไม่อร่อย ไม่เป็นไปตามหลัก รสชาติอาหารลาว แก้ว
5. ความสะอาดของ สถานที่ประกอบอาหาร	ทุกอย่าง มีความสะอาด	ค่อนข้าง สะอาด	ไม่มี ความสะอาด
6. ความปลอดภัยใน การปฏิบัติงาน	มีการป้องกันการใช้ วัสดุอุปกรณ์ อันตรายได้อย่าง ถูกต้องและมีสมาธิ ในการปฏิบัติงาน	มีการป้องกันการใช้ วัสดุอุปกรณ์ อันตรายในบาง ขั้นตอน มีสมาธิใน การปฏิบัติงาน	ไม่มีการป้องกันการ ใช้วัสดุอุปกรณ์ อันตราย ไม่มีสมาธิ ในการปฏิบัติงาน

โดยใช้เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ ดังนี้

3	หมายถึง ดี
2	หมายถึง พอใช้
1	หมายถึง ปรับปรุง

เกณฑ์การแปลค่าเฉลี่ย ดังนี้

2.50-3.00	หมายถึง ดี
1.50-2.49	หมายถึง พอใช้
1.00-1.49	หมายถึง ปรับปรุง

แบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว
สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน
อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

คำชี้แจง ในการตอบแบบวัดเจตคติ

1. แบบวัดเจตคตินี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้สึกของเด็กที่มีต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว ดังนั้น เยาวชนมีความรู้สึกอย่างไรก็ตอบไปตามความรู้สึกที่แท้จริงนั้นของ
2. คะแนนจากการตอบแบบวัดเจตคตินี้จะไม่มีผลกระทบใดๆ ของเด็ก ขอให้เด็กสบายใจได้และตอบให้ตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของตนเองให้มากที่สุด
3. การตอบแบบสอบถามให้เด็กเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างตรงตามความรู้สึกของตนเอง เพียงข้อละ 1 คำตอบ ดังนี้

5	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4	หมายถึง	เห็นด้วย
3	หมายถึง	ไม่แน่ใจ
2	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อ	รายการ	ความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	การเรียนรู้วัฒนธรรมลาวแก้วสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					
2	วัฒนธรรมลาวแก้ว เป็นเรื่องที่มีประโยชน์สำหรับฉัน					
3	ฉันชอบการฝึกอบรม เรื่องวัฒนธรรมลาวแก้ว					
4	การได้รู้ถึงวัฒนธรรมลาวแก้ว ก่อให้เกิดความรักความสามัคคีในชุมชน					
5	คุณงามความดีและคุณธรรมที่สอดแทรกวัฒนธรรมลาวแก้ว เป็นเครื่องช่วยกระตุ้นเตือนให้ฉันกระทำความดี					
6	วัฒนธรรมลาวแก้ว ส่งเสริมให้ฉันมีความมุ่งมั่นในการพัฒนาท้องถิ่น					

ข้อ	รายการ	ความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
7	วัฒนธรรมลาวแง้วเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมการอนุรักษ์ความดั้งเดิมของชาติและท้องถิ่น					
8	วัฒนธรรมลาวแง้วเป็นเรื่องที่มีคุณค่าควรแก่การนำมาศึกษาเรียนรู้					
9	วัฒนธรรมลาวแง้วเป็นมรดกของท้องถิ่นที่ควรอนุรักษ์และส่งเสริมให้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย					
10	วัฒนธรรมลาวแง้วช่วยส่งเสริมให้ฉันมีแนวทางในการประกอบอาชีพการท่องเที่ยว					
11	วัฒนธรรมลาวแง้วทำให้ฉันได้รู้จักประวัติความเป็นมาของท้องถิ่นของตน					
12	วัฒนธรรมลาวแง้วเป็นเรื่องเขย ล้าสมัย					
13	วัฒนธรรมลาวแง้วช่วยให้ฉันเกิดความซาบซึ้งในภูมิปัญญาของท้องถิ่นเป็นอย่างมาก					
14	การเรียนรู้วัฒนธรรมลาวแง้วเป็นเรื่องที่เสียเวลา					
15	อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแง้วเป็นอาหารที่มีรสชาติอร่อยถูกปาก					
16	การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแง้วเรียบง่ายสวยงามควรค่าแก่การอนุรักษ์					
17	ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวแง้วเป็นภาษาที่มีคุณค่าควรแก่การนำมาศึกษาเรียนรู้					
18	บ้านเรือนที่ของคนไทยเชื้อสายลาวแง้ว มีคุณค่าควรแก่การอนุรักษ์ไว้					
19	วัฒนธรรมลาวแง้วเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ					
20	ควรให้มีการจัดฝึกอบรมเรื่องวัฒนธรรมลาวแง้วอีก					

ภาคผนวก จ

การหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- ค่า IOC หลักสูตรผิวกอบรม
- ค่า IOC แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจ
- ค่า IOC แบบประเมินทักษะการปฏิบัติ
- ค่า IOC แบบวัดเจตคติ
- ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของ แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจ
- ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจ
- ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติ

แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง
ของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว
สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

ข้อ	รายการประเมิน	ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1. หลักการ								
1.1	มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
1.2	ระบุสิ่งที่ต้องการให้เกิดกับเด็ก	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
1.3	ปลูกฝังให้เด็กรัก ภาควุมิโนในท้องถิ่นของตนเอง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
1.4	มุ่งส่งเสริมการอนุรักษ์วัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
1.5	มีการนำประสบการณ์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2. จุดมุ่งหมาย								
2.1	กำหนดสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับเยาวชนได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2.2	มุ่งส่งเสริมให้เด็กเกิดความรู้ ความเข้าใจ ทักษะการปฏิบัติ ความเป็นภาคภูมิใจต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2.3	มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3. จุดมุ่งหมาย								
3.1	เนื้อหาเหมาะสมกับเวลา	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
3.2	การจัดลำดับเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4. ขอบข่ายเนื้อหา								
4.1	มีความยากง่ายเหมาะกับเด็ก	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4.2	เหมาะสมกับวัยของเด็ก	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

ข้อ	รายการประเมิน	ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
5. แนวทางการจัดการเรียนรู้								
5.1	สอดคล้องกับจุดประสงค์การฝึกอบรมและเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5.2	กระบวนการจัดกิจกรรมฝึกอบรมเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5.3	เด็กมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6. สื่อการเรียนรู้								
6.1	สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6.2	สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการฝึกอบรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6.3	ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
7. การวัดและประเมินผล								
7.1	สอดคล้องกับจุดประสงค์การฝึกอบรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
7.2	ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้ชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
7.3	การวัดและประเมินผลครบถ้วน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
8. แผนการฝึกอบรม								
8.1	องค์ประกอบของแผนครบ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
8.2	องค์ประกอบต่างๆ ในแผนมีความสอดคล้องกัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
8.3	กิจกรรมการฝึกอบรมสอดคล้องกับเวลา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
8.4	กิจกรรมการฝึกอบรมสอดคล้องกับวัยของเด็ก	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้
การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วน
ตำบลทองเอน อำเภอนิคมบ่งบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

ข้อ	จุดประสงค์การเรียนรู้	ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1	บอกประวัติความเป็นมาของคน ไทยเชื้อสายลาวแก้วได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5	สามารถระบุเอกลักษณ์คนไทย เชื้อสายลาวแก้วได้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
6		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
7		+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
8		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
9		+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
10		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
11		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
12		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
13	อธิบายความหมายของถ้อยคำ และประโยคภาษาลาวแก้วได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
14		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
15		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
16		+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
17	ยกตัวอย่างอาหารของคนไทย เชื้อสายลาวแก้วได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
18		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
19		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

ข้อ	จุดประสงค์การเรียนรู้	ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
20	บอกส่วนประกอบของอาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วได้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
21		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
22		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
23		+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
24		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
25		+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
26	บอกชุดการแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วในประเพณีต่างๆได้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
27		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
28		+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
29	บอกลักษณะบ้านเรือน ที่อยู่อาศัยของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วได้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
30		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
31		+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
32	บอกศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
33		+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
34		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
35	บอกวิธีการอนุรักษ์ วัฒนธรรมลาวแก้วได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
36		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
37		+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
38		+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
39		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
40		+1	+1	0	+1	+1	4	0.80

แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง
ของแบบประเมินทักษะการปฏิบัติ เรื่อง ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

ข้อ	รายการประเมิน	ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1	การออกเสียง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2	สำเนียงเสียงพูด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3	การใช้ภาษา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4	ความคล่องแคล่วในการพูด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5	ท่าทาง น้ำเสียงประกอบการพูด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง
ของแบบประเมินทักษะการปฏิบัติ เรื่อง อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

ข้อ	รายการประเมิน	ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1	การเตรียมวัสดุอุปกรณ์ประกอบอาหาร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2	การจัดเตรียมเครื่องปรุงอาหาร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3	การประกอบอาหาร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4	การปรุงรสชาติของอาหาร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5	ความสะอาดของสถานที่ประกอบอาหาร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6	ความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง
ของแบบประเมินทักษะการปฏิบัติ เรื่อง การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

ข้อ	รายการประเมิน	ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1	ถูกกาลเทศะ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2	ความสะอาดเรียบร้อย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3	สวมเสื้อผ้าพอดีกับร่างกาย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4	สีเสื้อผ้าเหมาะสมกับรูปร่าง เพศ วัยและสีผิว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง
ของแบบประเมินทักษะการปฏิบัติ เรื่อง บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

ข้อ	รายการประเมิน	ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1	วาดภาพตามหัวข้อที่กำหนด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2	การวางภาพที่เหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3	ความสวยงามประณีต	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4	ความสมบูรณ์ของภาพ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5	การเก็บอุปกรณ์หลังการใช้งาน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง
ของแบบประเมินทักษะการปฏิบัติ เรื่อง ศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

ข้อ	รายการประเมิน	ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1	เสื้อผ้าเหมาะสมประณีต	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2	ลีลาการรำเข้าจังหวะและ พร้อมเพรียง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3	ทำรำสวยงาม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4	ความเป็นธรรมชาติของผู้รำ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง
ของแบบวัดเจตคติต่อวัฒนธรรมลาวแก้ว
สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน
อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

ข้อ	รายการประเมิน	ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
	การเรียนรู้วัฒนธรรมลาวแก้ว สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ได้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
	วัฒนธรรมลาวแก้ว เป็นเรื่องที่มี ประโยชน์สำหรับฉัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3	ฉันชอบการฝึกอบรม เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4	การได้รู้ถึงวัฒนธรรมลาวแก้ว ก่อให้เกิดความรัก ความสามัคคี ในชุมชน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5	คุณงามความดีและคุณธรรมที่ สอดแทรกวัฒนธรรมลาวแก้ว เป็นเครื่องช่วยกระตุ้นเตือนให้ฉัน กระทำความดี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6	วัฒนธรรมลาวแก้ว ส่งเสริมให้ฉัน มีความมุ่งมั่นในการพัฒนา ท้องถิ่น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
7	วัฒนธรรมลาวแก้วเป็นส่วนหนึ่งที่ ช่วยส่งเสริมการอนุรักษ์ความดี งามของชาติและท้องถิ่น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
8	วัฒนธรรมลาวแก้วเป็นเรื่องที่มี คุณค่าควรแก่การนำมาศึกษา เรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

ข้อ	รายการประเมิน	ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
9	วัฒนธรรมลาวแจ่วเป็นมรดกของท้องถิ่นที่ควรอนุรักษ์และส่งเสริมให้เป็นที่ยู้ง่ายอย่างแพร่หลาย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
10	วัฒนธรรมลาวแจ่วช่วยส่งเสริมให้ฉันมีแนวทางในการประกอบอาชีพการท่องเที่ยว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
	วัฒนธรรมลาวแจ่วทำให้ฉันได้รู้จักประวัติความเป็นมาของท้องถิ่นของตน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
	วัฒนธรรมลาวแจ่วเป็นเรื่องเขยล้าสมัย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
13	วัฒนธรรมลาวแจ่ว ช่วยให้เยาวชนเกิดความซาบซึ้งในภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นอย่างมาก	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
14	การเรียนรู้วัฒนธรรมลาวแจ่วเป็นเรื่องที่เสียเวลา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
15	อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแจ่วเป็นอาหารที่รสชาติอร่อยถูกปาก	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
16	การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแจ่วเรียบง่ายสวยงามควรค่าแก่การอนุรักษ์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
	ภาษาของคนไทยเชื้อสายลาวแจ่วเป็นภาษาที่มีคุณค่าควรแก่การนำมาศึกษาเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
	บ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแจ่วมีคุณค่าควรแก่การอนุรักษ์ไว้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
	วัฒนธรรมลาวแจ่วเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
	ควรให้มีการจัดฝึกอบรมเรื่องวัฒนธรรมลาวแจ่วอีก	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r)
 ของแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจ เรื่อง วัฒนธรรมลาวเงี้ยว
 สำหรับเยาวชนในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน

ข้อ	ความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	0.56	0.80
2	0.63	0.75
3	0.31	0.63
4	0.50	0.50
5	0.31	0.38
6	0.81	0.38
7	0.44	0.63
8	0.63	0.75
9	0.50	0.50
10	0.31	0.63
11	0.55	0.33
12	0.40	0.27
13	0.45	0.33
14	0.45	0.20
15	0.45	0.33
16	0.55	0.33
17	0.70	0.27
18	0.45	0.33
19	0.50	0.27
20	0.40	0.27
21	0.50	0.27
22	0.55	0.33
23	0.44	0.27
24	0.55	0.33
25	0.60	0.27
26	0.60	0.33
27	0.50	0.33

28	0.55	0.33
29	0.45	0.33
30	0.56	0.80
31	0.31	0.38
32	0.50	0.50
33	0.44	0.63
34	0.50	0.75
35	0.31	0.38
36	0.63	0.75
37	0.56	0.80
38	0.50	0.50
39	0.81	0.38
40	0.56	0.88

**การทดสอบค่าความเชื่อมั่น
ของแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจ เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว**

ผลจากคะแนนทดลองใช้แบบทดสอบ (Try out) กับนักเรียนจำนวน 30 คน กับข้อสอบจำนวน 40 ข้อ วิเคราะห์ได้ดังต่อไปนี้

$$\Sigma pq = 5.33, \Sigma X = 228, \Sigma X^2 = 2474$$

$$\begin{aligned} S^2 &= \frac{N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{N^2} \\ &= \frac{30 \times 2474 - (228)^2}{30^2} \\ &= \frac{22236}{900} = 24.70 \end{aligned}$$

คำนวณค่าความเชื่อมั่นด้วย KR-20

$$\begin{aligned} r_u &= \left[\frac{n}{n-1} \right] \left[1 - \frac{\Sigma pq}{S_1^2} \right] \\ &= \left[\frac{40}{40-1} \right] \left[1 - \frac{5.33}{24.70} \right] \\ &= 1.025 \times 0.784 \\ &= 0.804 \end{aligned}$$

แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจ เรื่อง วัฒนธรรมลาวแก้ว มีค่าความเชื่อมั่น 0.804

ภาคผนวก จ

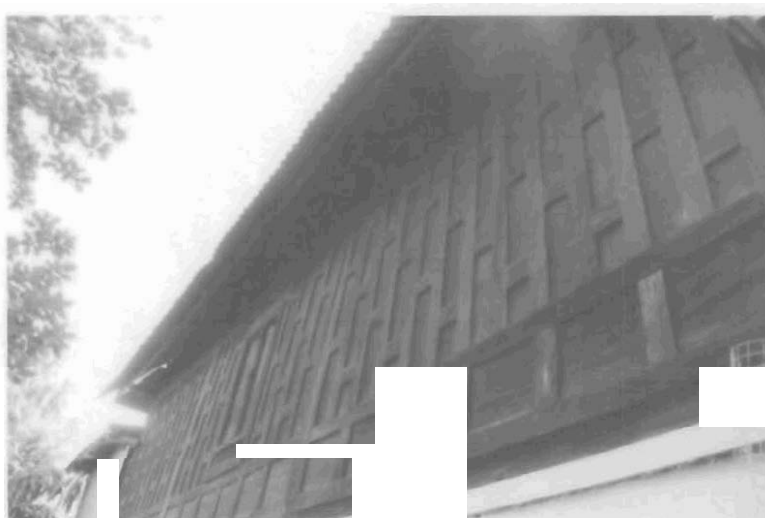
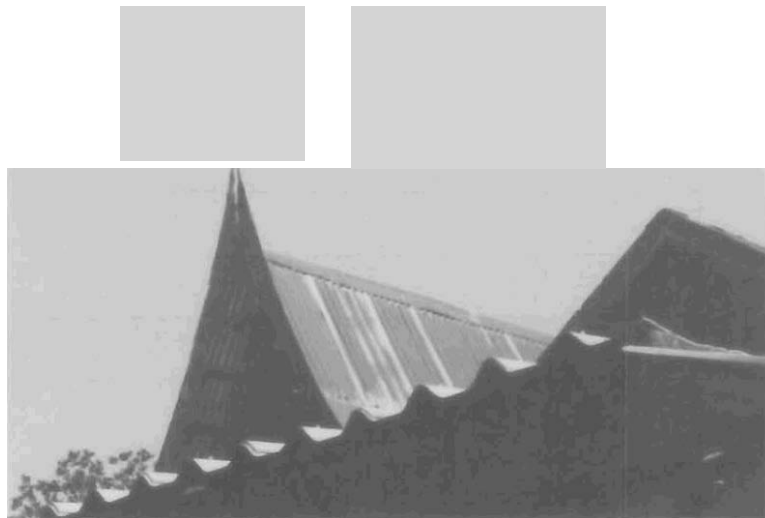
ภาพการฝึกอบรม เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรลาวเงี้ยว
สำหรับเด็กในองค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน
อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

นายธงชัย กุลพรหมสโร ผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนวัดดงยาง
เป็นประธานในการเปิดงานการฝึกอบรม

กิจกรรมฝึกพูดภาษาลาวแง้ว

ลักษณะบ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

ครูธรรมบุญ วิทยานันท์
 วิทยากรบรรยายลักษณะบ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

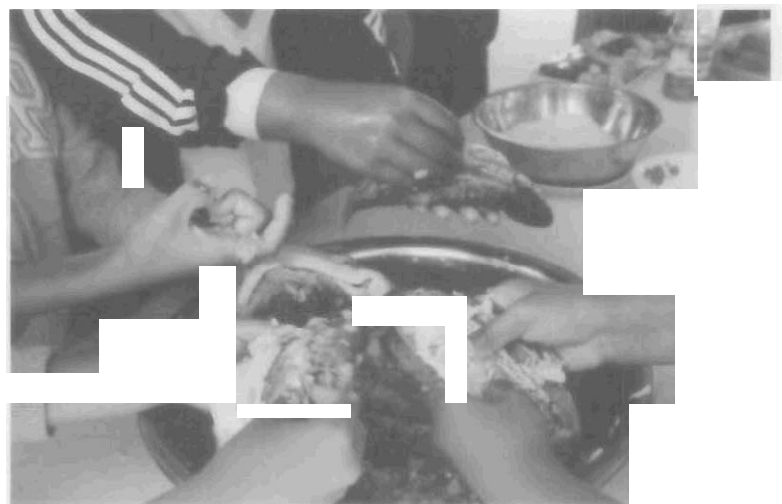
เด็กวาดภาพบ้านเรือนของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

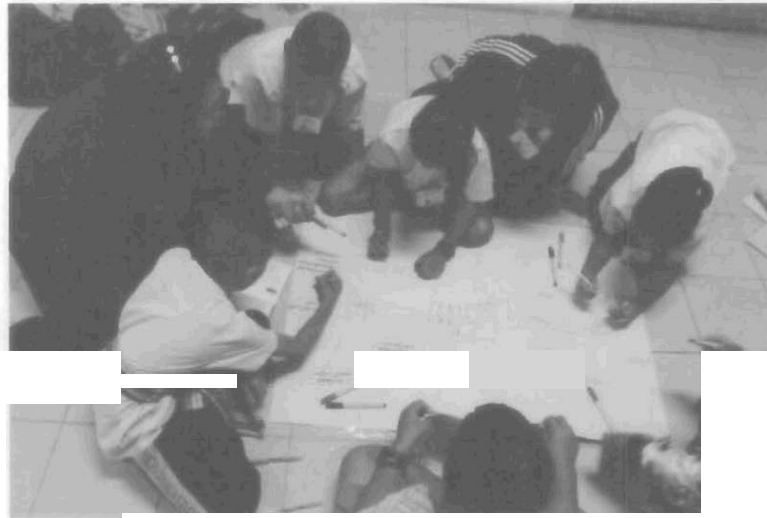
วิทยากร เรื่อง อาหารของคนไทยเชื้อสายลาวเงี้ยว

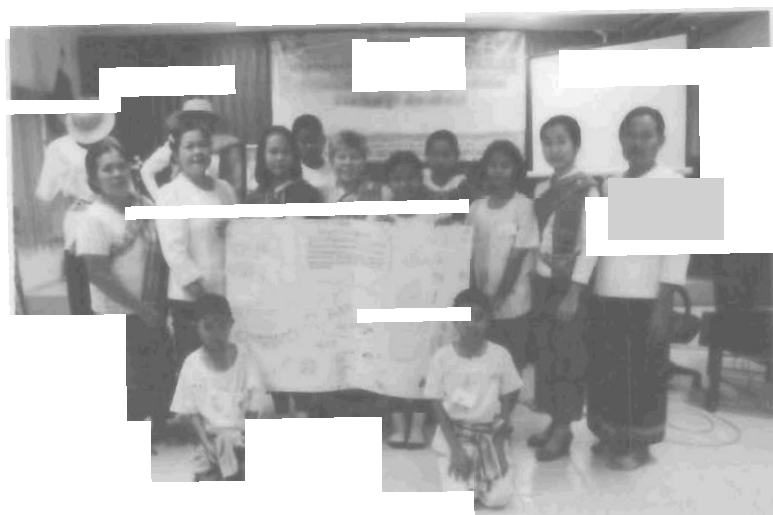
เด็กฝึกปฏิบัติการทำอาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแอ่ง

เด็กฝึกปฏิบัติการทำอาหารของคนไทยเชื้อสายลาวแก้ว

เด็กสรุปขั้นตอนการทำอาหารเป็นรายกลุ่ม

เด็กสรุปขั้นตอนการทำอาหารเป็นรายกลุ่ม

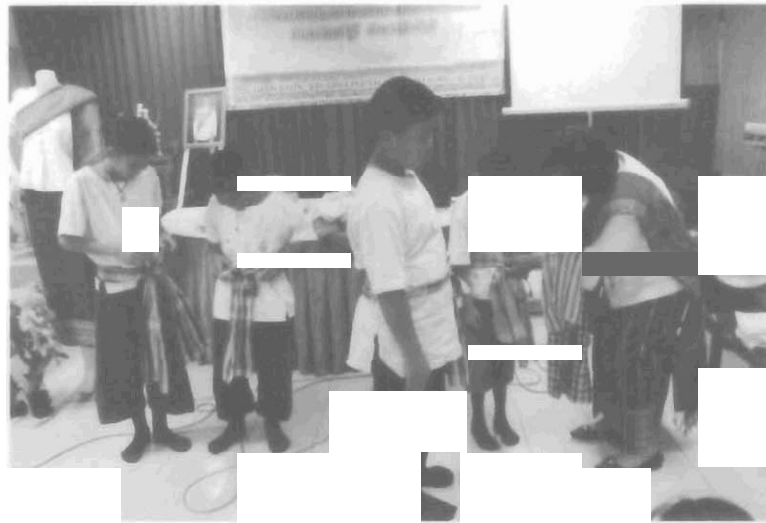
เด็กสุรพจน์ตอนการทำอาหารเป็นรายกลุ่ม

เด็กสรุปขั้นตอนการทำอาหารเป็นรายกลุ่ม

เด็กรับประทานอาหารร่วมกัน

วิทยาการสอนการแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแก้วแต่ละแบบ

การแต่งกายของคนไทยเชื้อสายลาวแง้วแต่ละแบบ

การแสดง "เซิ้งงอบ"

ประวัติผู้ทำวิทยานิพนธ์

ชื่อ - สกุล	นางเดือนเพ็ญ เจริญสุข
วัน เดือน ปีเกิด	วันที่ 8 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2525
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	22/2 หมู่ที่ 12 ตำบลทองเอน อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี
สถานที่ทำงาน	องค์การบริหารส่วนตำบลทองเอน
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2549 ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ศึกษา สถาบันราชภัฏเลย จังหวัดเลย พ.ศ. 2562 ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จังหวัดลพบุรี